

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

СТЪКЛЕНИЯТ
ОСТРОВ

НОРА РОБЪРТС СТЪКЛЕНИЯТ ОСТРОВ

Превод: Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Някога, много отдавна, в свят отвъд нашия три богини се събрали да приветстват новата си кралица. Дарили я с три звезди: огнената, ледената и водната, които да разпръскват любов и светлина. Господарката на мрака Нереза обаче направила зла магия — един ден звездите да паднат от небето.

За да се слоят мракът и светлината и да настъпи краят на света.

Безсмъртният майстор на меча напуска родината си преди три века и се заклева никога да не се връща там. Но съдбата има други планове. Търсенето на Ледената звезда и митичния Стъклен остров отвежда пазителите в Ирландия и изправя Дойл пред кошмара от миналото му.

Шестимата потомци на богините се настаняват в дома на Бран в графство Клеър. Археоложката Райли се опитва да открие следи за местоположението на Стъкления остров в ирландската история. Трезвата ѝ преценка обаче е замъглена от чувствата, които изпитва към Дойл. Но той не иска да се обвързва, знаейки, че ще я надживее. Както всички хора, които някога е обичал.

Пазителите се впускат в ожесточена битка с Нереза и демоничните ѝ създания. Докато не повярват в любовта обаче, мисията им да намерят Стъкления остров е обречена на провал...

*На моите внуци.
Те са магията и бъдещето.*

Той жив е! Мъртва е смъртта, не той!
Пърси Биш Шели

Един за всички, всички за един!
Александър Дюма

ПРОЛОГ

Те се срещнаха на високия хълм, далеч над света, под небе, огряно от ярки звезди и бяла, очакваща луна.

Заедно богините отпавиха поглед отвъд блесналия замък на друг красив хълм, към тъмното огледало на морето.

— Две от звездите са намерени и са на безопасно място. — Луна вдигна ликуващо, изпълнено с благодарност лице към небето. — Изборът на шестимата е сполучлив. Сърцата на пазителите са силни и предани.

— Тяхното изпитание още не е приключило — напомни ѝ Селена. — Преданите им сърца не са достатъчни за онова, срещу което предстои да се изправят.

— Те ще се бият. Нима не доказаха, че са истински бойци, сестро? — възрази Арианрод. — Рисуваха живота си. Проливаха кръвта си.

— И пак ще рискуват. Виждам да се задават нови битки и кръвопролития. Нереза и злото, което е създала, искат повече от звездите, повече от кръвта на пазителите. Искат пълно унищожение.

— Винаги е било така — промърмори Луна. — Винаги е копняла за това.

— Те отнеха силата ѝ. — Арианрод постави ръка върху украсената със скъпоценни камъни дръжка на меча си. — Почти я довършиха. Ако не беше превърнала онзи мъж в демон, щяха да я довършат.

— Не си ли мислехме същото — напомни Селена на сестрите си — и в нощта, когато се роди кралицата, в нощта, когато създадохме звездите?

Тя протегна ръце и долу, където се плискаха морските вълни, проблеснаха образите от миналото.

— Беше нощ на радост — продължи тя, — на надежда и празнуване. И тогава ние трите създадохме три звезди. За мъдрост — изкована от огън.

— За милосърдие — допълни Луна, — течна като водата.

— За сила — довърши Арианрод, — студена като лед.

— Нашите сили, нашите надежди, поднесени в дар на новата кралица. Дар, който Нереза реши да ѝ отнеме.

На брега, бели под бяла луна, трите богини се бяха изправили срещу злата си посестрима. Докато звездите им летяха към луната, Нереза беше изпратила черна мълния, за да ги порази, да ги прокълне.

— Затова и ние я прокълехме — продължи Селена. — Захвърлихме я в мрачна бездна. Но не я унищожихме, не можехме. Не беше наша работа — този дълг, тази мисия, тази война.

— Ние опазихме звездите — напомни ѝ Луна. — Те щяха да паднат, когато Нереза ги прокълна, но ние ги опазихме. Паднаха на тайни места и останаха скрити.

— Докато онези, които произхождат от нас, не се събраха, за да ги намерят и върнат. — Ръката на Арианрод стисна дръжката на меча ѝ. — Да се бият срещу мрака, поотделно и заедно. Да рискуват всичко, за да спасят световете.

— Тяхното време дойде — тържествено произнесе Селена. — Те изтеглиха Огнената звезда от камъка, извадиха Водната звезда от морето. Ала ги очакват още изпитания. Очакват ги Нереза и гнусната ѝ армия.

— Каквато и мощ, каквито и способности да притежават, шестимата ще мерят сили с богиня. — Луна притисна ръка към сърцето си. — А ние можем само да гледаме.

— Такава е съдбата им — каза Селена. — И в нея е съдбата на всички светове.

— Дошло е тяхното време. — Арианрод се пресегна, хвана сестрите си за ръцете. — А с него, ако са силни и умни, ако сърцата им останат предани, ще дойде и нашето.

— Луната е пълна — затова вълкът вие. — Селена посочи към ярката светлина в небето, профучаваща по него като комета. — Затова те летят.

— И с тях лети храбростта — добави Арианрод.

— Ето там! — Луна посочи към безбрежното тъмно море, където проблесна светлина, лумна ярко и угасна. — Те са в безопасност.

— Засега. — Като махна с ръка, Селена освободи трепкащите образи на брега. — Бъдещето започва сега.

1

Човек, който не може да умре, не се бои от нищо. Безсмъртен, който през по-голямата част от живота си е бил войник, не се плаши от схватки с богини. Боецът, макар и самотник по природа, изпълнява дълга си и е предан на онези, които се бият редом с него.

Мъжът, боецът, самотникът, който бе видял как унищожават по-малкия му брат с черна магия, преобърнала и собствения му живот, който се бореше с лудостта и алчността на една богиня, познаваше разликата между мрака и светлината.

Прехвърлянето му на ново място от неговия другар с вълшебен компас, докато още кървяха от битката, не го уплаши — въпреки че би предпочел друг начин на транспортиране.

Усещаше присъствието на своите другари през свистящия въздух, проблясващите светлини и шеметната скорост (трябваше да признае, че изпита известна тръпка от скоростта). Вълшебникът, който притежаваше повече сила, отколкото Дойл бе срещал през всичките си години живот. Жената, която бе като спойка и ги свързваше с дарбата си на ясновидка. Русалката, която бе възплъщение на чар, кураж и доброта — и истинска наслада за очите. Мъжът, който владееше преместването през пространството и времето, верен приятел, храбър воин и точен стрелец. И женската — е, в момента беше вълк, тъй като луната се бе изпълнила тъкмо когато се приготвяха да напуснат красивия остров Капри.

Вълчицата зави — нямаше друга дума за това — и в този звук той не долови страх, а същото атавистично чувство за принадлежност, което пулсираше в собствената му кръв.

Щом трябваше да се бие в екип, да остави съдбата си в чужди ръце, нямаше по-добри от тези на сегашните му другари.

После усети мириса на Ирландия — влажния въздух, зеленината — и възбудата му от скоростта изчезна. Съдбата, коварна и студена, го връщаше отново там, където бяха разбили сърцето и живота му.

Докато събираше сили да се справи с това, да се овладее, всички паднаха като камъни.

Дори той, безсмъртният, бе разтърсен от удара в земята — толкова силен, че костите му изпукаха и дъхът му секна.

— Мътните да те вземат, Сойер!

— Съжалявам. — Гласът на Сойер, идващ от лявата му страна, беше задъхан. — Навигацията не е лесна работа. Има ли пострадали? Аника?

— Нищо ми няма. — Гласът ѝ беше музика за ушите. — Но ти си ранен. Слаб си.

— Не е кой знае какво. Аника, ти кървиш!

Грейнала като слънце, тя се усмихна.

— Не е кой знае какво.

— Може би следващия път трябва да използваме парашути. — Саша простена леко.

— Ето, държа те.

Присвивайки очи заради светлината, Дойл видя как Бран се премести до Саша и я взе в прегръдките си.

— Ранена ли си?

— Не, не. — Тя поклати глава. — Драскотини и натъртвания. Но приземяването ми изкара въздуха. А мислех, че вече съм свикнала. Райли? Къде е Райли?

Дойл се претърколи, понечи да се изправи — и напипа козина. Тя изръмжа.

— Тук е. — Вдигна поглед, срещна жълтеникавокафявите ѝ очи. Доктор Райли Гуин, известна археоложка — и ликан. — Да не си посмяла да ме ухапеш! — предупреди я той. — И е добре. Както сама ни обясни, бързо се лекува, когато е във вълча форма.

Той се изправи — трябваше да признае, че макар приземяването да бе доста рязко, Сойер се бе справил добре. Кутии с оръжия, багаж, запечатани кашони със специализирана литература, карти и други необходими неща лежах в доста спретната купчина на няколко метра от тях върху хладната влажна трева.

И нещо много важно за него — зърна мотоциклета си, изправен и невредим.

Доволен, Дойл подаде ръка на Сойер, помогна му да стане.

— Не беше зле.

— Да. — Сойер прокара пръсти през гъстата си коса, разбъркана от вятъра и изсветляла от слънцето. Усмихна се широко, когато Аника направи серия от странични премятания. — Поне на един човек преместването му е харесало.

— Справи се добре. — Бран отпусна ръка върху рамото на Сойер. — Това си е цял подвиг — да прехвърлиш шестима души и всичко останало през морето и небето само за няколко минути.

— Само дето този подвиг ми докара ужасно главоболие.

— И още нещо.

Бран повдигна ръката на Сойер — същата, която бе сграбчила Нереза за развятата коса, за да я премести далеч от тях.

— Ще я оправим, както и всичко друго, което има нужда от оправяне. Трябва да внесем Саша вътре. Изглежда отпаднала.

— Добре съм. — Но тя продължи да седи на земята. — Просто съм леко замаяна. Моля те, не още — каза бързо и се надигна с усилие на колене. — Нека първо се ориентирам. Райли трябва да тича — напомни тя на другарите си.

— Не се безпокой за нея. Тук няма от какво да се бои. — Бран ѝ помогна да се изправи. — Тези гори са мои — каза той на Райли. — А сега са и твои.

Вълкът се обърна, отдалечи се с едри скокове и изчезна между гъстите дървета.

— Може да се изгуби — притесни се Саша.

— Тя е вълк — напомни ѝ Дойл. — Ориентира се по-добре от нас. Промени се в ликан, докато се премествахме, и се нуждае от усамотение.

Той обърна гръб на гората, където бе тичал като дете, където бе ловувал и се беше уединявал. Някога това бе неговата земя, неговият дом — а сега ги притежаваше Бран.

Да, понякога съдбата е коварна и сурова.

В къщата, построена от Бран върху дивия бряг на Клеър, Дойл разпозна своята собствена. Тази, в която семейството му бе живяло поколения наред.

Няма ги, напомни си той, от векове. Къщата и семейството — превърнали са се в прах.

На тяхно място се издигаше внушителна сграда, но той не бе и очаквал друго от Бран Килиан.

Великолепно имение, каза си, с причудливи орнаменти, каквито би очаквал човек от вълшебник. Камъните — може би част от тях бяха от стените на някогашния му дом — изграждаха цели три етажа, със същите причудливи орнаменти в двете обли кули от двете страни, и нещо като централна тераса, която сигурно предлагаше изумителни гледки към скалите, морето и околността.

Думата е „мекота“, реши Дойл, докато оглеждаше неопитомените приказни градини, изпълнили потрепващия въздух със свежи ухания.

За миг той се отдаде на удоволствието, позволи си да помисли за майка си и колко тя би харесала всяка частица от тази промяна.

После загърби тези мисли.

— Къщата е красива.

— Земята е хубава. И както казах на Райли — колкото е моя, толкова и твоя. Наистина — допълни Бран, когато Дойл поклати глава. — Ние сме екип — продължи той, докато вятърът развяваше тъмната му като нощта коса около скулестото лице. — Знаеш, че това не е случайно. Бихме се и преодолявахме трудностите заедно. И ето ни сега тук — на мястото, където си се родил ти, където аз изпитах нужда да построя къща. Кое то също не е случайно и ние ще се възползваме от това.

Доволна, Аника прокара длан по ръката на Дойл. Дългата ѝ черна коса бе разрошена от преместването, но така изглеждаше още по-секси. Имаше синини по изваяното си лице.

— Тук е красиво. Подушвам морето. Чувам го.

— Малко е отдалечено — усмихна ѝ се Бран. — Но бас държа, че ти лесно ще стигнеш до него. Утре сутринта ще разгледаш наоколо. Сега по-добре да вкараме багажа и да се настаним.

— Съгласен. — Сойер се пресегна, вдигна няколко кутии. — Господи, гладен съм като вълк!

— Ще приготвя храна! — Аника го прегърна през врата, целуна го ентусиазирано и вдигна чантата си. — Има ли продукти, Бран? Нещо, което да приготвя, докато ти лекуваш раните?

— Кухнята е заредена с всичко необходимо. — Той махна с пръсти към голямата арковидна двойна врата. — Вече е отключена.

— На мен ми стига и една бира. — Дойл вдигна два сандъка с оръжия — най-важното за него — и пое след Аника и Сойер.

— Боли го — каза тихо Саша на Бран. — Усещам болката в него, болката от спомените и загубите.

— Съжалявам за това. Но всички знаем, че има причина да сме тук — и тя е да намерим последната звезда.

— И всичко си има цена. — Като въздъхна, Саша се облегна на любимия си, притвори очи, сини като лятото и все още уморени от битката и преместването. — Но Аника е права. Къщата е красива, Бран. Направо е изумителна! Ще ми се да я нарисувам поне десетина пъти.

— Ще имаш време за десет пъти по десет. — Той я извъртя към себе си. — Казах, че тя е колкото моя, толкова и на Дойл и Райли. И на Соьер и Аника. Но на теб ти принадлежи, както ти принадлежи сърцето ми. Ще живееш ли с мен тук, поне през част от съвместния ни живот?

— Ще живея с теб навсякъде. Изгарям от нетърпение да видя дали и вътре е толкова прекрасно, колкото отвън.

— Сега, когато ти си тук, къщата е истински дом. — За да я впечатли, Бран махна с ръка. Всички прозорци грейнаха. Край градинските пътеки засияха меки светлини.

— Неотразим, както винаги. — Саша въздъхна доволно, вдигна кутията, съдържаща повечето от пособията ѝ за рисуване — най-важното за нея.

Влязоха вътре, в просторно фоайе с висок таван и проблясващо дюшеме от широки дъски. Върху масивна маса с крака под формата на дракони имаше кристални топки и висока ваза, пълна с бели рози.

Оттам се минаваше в хол с дивани в наситени цветове, още масивни маси, лампи с приглушена светлина. След поредния вълшебен жест на Бран в облицована с дялан камък камина лумнаха златисточервени пламъци. Камината беше толкова голяма, че едрият Дойл би могъл да застане в нея изправен, с разперени ръце.

Когато влезе, Дойл вдигна впечатлено вежди и тост с бирата в ръката си.

— Не си пестил пари, братко!

— Така е.

— Ще донеса още бира, ако ти се погрижиш за Соьер. Главоболието го убива. Достатъчно е да го погледне човек. Има и

няколко сериозни изгаряния. И Аника е пострадала повече, отколкото казва.

— Помогни на Сойер и Аника, Бран — подкани го Саша. — Аз ще помогна на Дойл.

— Сойер е в кухнята с Аника. — Дойл се обърна към Саша. — Аз ще внеса останалия багаж. Ти също си пострадала от битката, русокоске.

— Нищо сериозно. Добре съм. Този път замайването продължи само няколко минути, а останалото може да почака. Бих пийнала чаша вино, ако имаш — усмихна се тя на Бран.

— Разбира се, че имам. Ей сега ще донеса, после ще ви помогна с багажа.

Тя излезе с Дойл, понечи да вземе още чанти, но спря и впери поглед в гората.

— Ще се върне, щом изразходва енергията си с тичане. — Дойл отпи от бирата. — Знам, че искаш всички пилета да са в кокошарника.

Саша вдигна рамене, отпусна ги.

— Бих искала, да. Днешният ден беше... труден.

— В очите ти би трябвало да виждам радост, че открихме втората звезда — а не тъга.

— Преди година все още отричах това, което съм. Не знаех нищо за никого от вас, за никакви богини — добри или зли. И никога не съм наранявала някого, камо ли...

— Онова, с което се би и което уби, не беше просто *някой*. Това бяха *твари*, създадени от Нереза за разрушение.

— Но имаше и хора, Дойл. Човешки същества.

— Наемници, на които Малмон бе платил да ни убият. Забрави ли какво направиха на Сойер и Аника в пещерата?

— Не. — Саша обвини тялото си с ръце, защото потрепери. — Никога няма да забравя. И никога няма да разбера как човешки същества могат да измъчват и убиват за пари. Или да рискуват живота си за печалба. Но Нереза е в основата на всичко. Тя познава този вид алчност, тази сляпа жажда за власт. Малмон се продаде заради нея. Тя му отне душата, човешкия облик, и сега той е просто някаква твар. Нейно творение. Би направила същото и с нас.

— Но няма да го направи, защото няма да ѝ се дадем. Днес успяхме да я раним. Тя е тази, която е ранена и кърви. Търсил съм

звездите, преследвал съм я повече години, отколкото можеш да си представиш. Бях близко до целта, или поне така си мислех. Но „близко“ не означава нищо.

Той отпи дълга глътка от бирата си.

— Не ми е присъщо да използвам съдбата като обяснение или извинение, но е неоспорим факт, че на шестимата ни е писано да сме заедно. Писано ни е да намерим Трите звезди и да унищожим Нереза. Ти усещаш нещата повече от останалите. Да си ясновидка е твоя дарба и твое проклятие. Без тази дарба нямаше да сме тук сега. А това, че можеш да стреляш с арбалет, сякаш си се родила с него в ръка, в случая е добре дошло.

— Кой би помислил? — Тя въздъхна — хубава жена с дълга, изсветляла от слънцето коса и дълбоки сини очи. Жена, която през последните седмици бе натрупала мускули и сила — вътрешна и външна. — Усещам главоболието ти. Съжалявам.

— Ще се справя.

— Знам, че ти е писано да си тук, отново да обикаляш тези земи, да съзерцаваш морето. И не само заради мисията да открием и спасим звездите, не само заради битката с Нереза. Може би — не съм съвсем сигурна — но може би това ще ти донесе утеха.

— Близките ми отдавна ги няма.

— Знам, че идването ни тук тази вечер е трудно за теб... — продължи Саша, — но е още по-трудно за Райли.

— Като се има предвид, че току-що надвихме богиня и кръвожадните ѝ слуги, на никого от нас не му е било лесно. Е, добре де — отстъпи той под кроткия поглед на Саша. — Трудно ѝ е.

Остави празната бирена бутилка в джоба на износения си кожен шлифер, вдигна куфарите.

— Ще изразходва енергията си в тичане и утре сутринта ще е тук. Вземи каквото можеш, аз ще пренеса останалото. И двамата знаем, че ще си по-полезна на Бран.

Саша не възрази и той забеляза, че леко накуцва. За да ѝ помогне, остави торбите във фойето и я вдигна на ръце.

— Хей!

— Не ми се спореше. Как мислиш, тази къща достатъчно голяма ли е за теб?

Двамата подминаха широки арки и стаите след тях. Наситени, богати цветове, буен огън в камините, ярки светлини, проблясващо дърво.

— Великолепна е! И огромна...

— Май ще трябва да си родите доста бебета, за да я напълните.

— Аз...

— Накарах те да се замислиш.

Тя още търсеше думи, когато той я внесе в кухнята. В нея Сойер, вече не толкова блед, седеше на високо столче край дълъг плот от сиви плочи, а Бран обработваше изгарянията върху ръцете му.

Аника, която изглеждаше великолепно, сякаш напук на драскотините и синините, енергично сотираше пиле в огромен тиган, поставен върху професионална печка с шест горелки.

— Добре, а сега... — Сойер изохка, тъй като Бран бе докоснал по-чувствително място.

— Изваждам пилето и слагам зеленчуците. Ще се справя — увери го Аника. — Остави Бран да си свърши работата.

— Аз ще ти помогна. — Саша побутна Дойл по рамото. — Свали ме долу.

Думите ѝ накараха Бран да се обърне и да тръгне бързо към нея.

— Какво има? Къде е ранена?

— Не съм...

— Малко накуцва. Десният крак.

— Това е просто...

— Остави я долу, до Сойер.

— Това е просто една синина. Довърши си работата със Сойер. Аз ще помогна на Аника и...

— Мога и сама! — Леко раздражена, Аника остави пилето в голяма чиния. — Обичам да се уча. Вече се научих: овкусявам пилето с чесъна и олиото, добавям и подправките. Задушavam зеленчуците. Приготвям ориза.

— Ето, ядоса русалката — пошегува се Дойл и остави Саша върху високо столче. — Ухае великолепно, красавице.

— Благодаря ти. Саша, ти можеш да се погрижиш за раните на Бран, докато той лекува твоите и тези на Сойер. После ще погледне моите. И трябва да хапнем, защото Сойер има нужда от храна. Ранен е и е слаб, защото...

Очите ѝ се наляха със сълзи и заблестяха като зелени езера, преди да се обърне отново към печката.

— Ани, недей! Добре съм!

Когато тя само поклати глава, Сойер понечи да стане. Дойл го натисна обратно на стола.

— Аз ще се погрижа.

Прекося покрития с килим дървен под, дръпна лекичко косата на Аника.

Тя се обърна, сгуши се в обятията му.

— Вярвах! Вярвах, но се боях. Страхувах се, че тя ще ни отнеме Сойер.

— Но не успя. Нашето Точно око я надхитри. Запрати я надалеч и сега всички сме пак заедно.

— Изпълнена съм с любов. — Като въздъхна, Аника отпусна глава върху гърдите на Дойл, погледна в очите на Сойер. — Изпитвам толкова много любов...

— Тъкмо затова сме тук — каза Сойер. — Вярвам в това.

— Ще му е нужно известно време да се възстанови — отбеляза Бран. — Лекарството е силна храна и почивка.

— И бира — добави Сойер.

— Това се разбира от само себе си. А сега ти. — Бран се обърна към Саша.

— Не виждам чашата с вино.

— Ще я получиш. — Дойл притисна устни към челото на Аника, побутна я обратно към печката. — Готви.

— Ще го направя. И ще е много вкусно.

Докато Дойл наливаше вино, Бран нави крачола на Саша. Избълва куп ругатни при вида на възпалените следи от нокти върху глезена ѝ.

— Синини и драскотини, а!

— Не знаех, че е толкова зле, честно. — Тя пое предложеното от Дойл вино, отпи бързо. — Сега, като го видях, ме заболя повече.

Бран взе чашата от нея, прибави няколко капки от едно шишенце от своето сандъче с лекове.

— Изпий го бавно и дишай дълбоко — нареди ѝ. — Ще щипе.

Саша започна да отпива бавно, да диша дълбоко и когато усети щипането — сякаш я ужилиха рояк гневни оси — сграбчи ръката на

Дойл.

— Съжалявам. Съжалявам, скъпа. Още минутка. Раната се е инфектирала.

— Тя е добре. Добре си, нали? — Дойл примами погледа ѝ към себе си, докато Сойер я галеше по гърба. — Страхотна кухня имаш, русокоске. Готвачка като теб трябва да подскача от радост.

— Да. Харесва ми... ох, божичко!... Особено шкафовете. Цял километър са, а и тези витрини от оловно стъкло... Също и прозорците. Сигурно влиза много светлина.

— Тя трябва да пийне още — процеди Бран през зъби. — Сойер!

— Изпий го. — Сойер поднесе чашата към устните ѝ. — После ще си направим състезание по готвене — ти, аз и Аника — добави той.

— Дадено. — Тя изпусна дълъг, треперлив стон. — Най-последно! — въздъхна облекчено, когато Бран покри раната с хладния, успокояващ балсам.

— Ти си герой. — Дойл я потупа по рамото.

— Твой ред е — обърна се Саша към Бран.

— Дай си минутка почивка — и на мен. — Бран седна до нея. — После ще се лекуваме взаимно. А докато хапваме, мисля, че Сойер има какво да ни разкаже.

— Повярвайте ми — отвърна Сойер, — историята си я бива!

В кухнята имаше дълга маса — от задната страна с пейки, от предната със стъклени столове, подредени дъгообразно. Седнаха един до друг, за да хапнат от ястието на Аника, със самун пълнозърнест хляб и прясно масло, с бира и вино. И с историята на Сойер.

— Когато я приближих — впрочем трябваше да форсирам компаса — обърна се Сойер към Бран, — тя се опитваше да управлява триглавото куче, което бе яхнала.

— Същото, което ти застреля и в трите глави — уточни Саша.

— С три изстрела. — Сойер изобрази пистолет с пръстите си, каза „бум!“. — Нейното внимание бе насочено към Бран.

— Решила е, че надвие ли магьосника, ще надвие всички ни. — Дойл загребва от пилето. — Не е вкусно, Аника.

— О!

— Невероятно вкусно е!

Тя се засмя, размърда се доволно върху пейката, докато Дойл си сипваше още. После облегна глава върху рамото на Сойер.

— Моят храбрец!

— Защото не мислех за това — там е номерът. Тя ви следеше с очи, опитваше се да обуздае звяра си. Не видя, че я приближавам.

Той погледна надолу, сви ръката си, вече почти излекувана.

— Сграбчих кучката за косата — тя се развяваше във въздуха и ми беше удобно. После Нереза ме съзря и се изплаши. Прочетох го в очите ѝ — добре е да го знаем. Изненадах я и видях страх. Не се задържа дълго, но го имаше.

— И преди сме я надвивали — в Корфу. — Бран кимна, тъмните му очи бяха сериозни. — Отблъснахме я, взехме Огнената звезда и я ранихме. Би трябвало да се бои.

— Този път се беше подготвила добре, не е глупава. И удря жестоко. Ти си имаш твоите мълнии — обърна се Сойер към Бран, — а тя — своите. — Той потърка гърдите си при спомена за изгарящия удар. — Не ми оставаше друго, освен да се държа. Нереза реши, че ме е победила, и за миг си помислих, че наистина е така. Само че тя атакува там, където ни нямаше, защото вече бях започнал преместването. То беше рисковано, абсолютно лудешко, но се справих. Знаем как да овладеем енергиите, а Нереза — не. И взе да се променя.

— Да се променя? — повтори Саша.

— Нали я бях сграбчил за косата. Цялата тая развяваща се грива. Започна да посивява. А лицето на Нереза стана като на Дориан Грей.

— Състарила се е? — попита Саша.

Той кимна.

— За секунда си помислих, че си въобразявам — вятърът и светлините изгаряха очите ми — но лицето ѝ взе да увисва и тя се състари буквално пред очите ми. Състаряваше се и мълниците ѝ едва ме докосваха. Отслабваше и аз я пуснах. Тя едва не ме завлече със себе си — останали ѝ бяха сили само за това. Но успях да ѝ се изплъзна и тя падна. Не знам къде, мамка ѝ, но падна. Не можех да я взема на прицел, защото вече бях свършил мунициите. И много исках да се върна...

Той извърна глава, целуна Аника.

— Много исках да се върна.

Саша го хвана за ръката.

— Това щеше ли да я убие?

— Не знам, но я нараних — това падане ще остави следа.

— Според легендата меч ще сложи край на живота ѝ. — Бран сви рамене. — Но понякога легендите грешат. И в двата случая, въпреки драскотините и синините... — Той хвърли многозначителен поглед към Саша. — ... ние я наранихме повече, отколкото тя нас. Ако е оцеляла, ще ѝ е нужно време да се възстанови, което ни дава преимущество.

— Знаем, че се бои — вметна Дойл, — и този страх е още едно оръжие срещу нея. Но не вярвам всичко да приключи, преди да открием последната звезда.

— Значи ще я търсим и ще я намерим. — Бран се облегна свойски назад, беше си у дома. — А мисията ни доведе тук.

— Вярвам, че ще намерим Ледената звезда — каза твърдо Аника. — Открихме останалите. Само че не ми е ясно какво ще правим, когато имаме и трите.

— Ще отидем, където ни се каже. — Бран погледна към Саша, която побърза да си налее още вино.

— Но без натиск — промърмори тя.

— Вяра — поправи я Бран. — Всичко е въпрос на вяра. Но тази вечер сме тук, в безопасност, а и вечерята беше много вкусна.

Доволна, Аника се усмихна.

— Сготвих достатъчно, за да има и за Райли, ако е много гладна и не може да изчака закуската. Ще ми се вече да се беше върнала.

— Ще го направи, и то скоро.

— Усещам я наблизо — успокои ги Саша. — Не е далеч, но още не е готова да се върне.

— Тогава, както казах, всички сме в безопасност. И макар Сойер да изглежда по-добре, сега му е нужна почивка. Ще ви покажа спалните, за да си изберете.

За Дойл нямаше значение къде ще спи, затова избра стая напосоки — една, която гледаше към морето, а не към гората. Леглото може и да беше достойно за кралска особа със своите струговани колони, но той не бе готов да го използва.

Отвори вратата към широката каменна тераса, опасваща къщата откъм морето, остави влажния въздух да нахлуде в стаята, грохота от разбиващите се в брега вълни да заглуши мислите му.

Неспокоен, очаквайки спомените да нахлудят в сънищата му, той праметна меча през гърба си и излезе навън в нощта.

Въпреки че бяха в безопасност — Дойл вярваше, че е така, поне засега — не биваше да изоставя патрулирането, да пренебрегва нуждата от бдителност.

Бран бе построил дома си на същото място, където беше живял Дойл — но къщата му бе пет пъти по-голяма. Дойл не можеше да пренебрегне този факт — не можеше да се престори, че няма причини за това.

Къщата беше разположена върху скала край морето, около която се виеше морска стена, изградена от камъни без спойка от хоросан. И тук имаше градини, забеляза Дойл, а край стената на кухнята се носеше ароматът на розмарин, лавандула и градински чай.

Той се упъти към скалата, остави вятъра да роши косата му, да охлажда лицето му, докато очите му, пронизващи и зелени, оглеждаха бурното море, мъгливото небе, пълната бяла луна, която плаваше зад сиви перести облаци.

Нищо нямаше да дойде тази вечер, от морето или небето, помисли си той. Но ако виденията на Саша бяха верни — а досега винаги се оказваха такива — те щяха да намерят последната звезда тук, в родната му земя. Ще я намерят, а после ще намерят начин да унищожат Нереза.

Мисията му, продължила векове, ще приключи.

И после какво?

И после какво? — запита се той отново, докато войникът в него оглеждаше наоколо.

Да се присъедини към нова армия? Да участва в поредната война? Не, никакви войни повече, каза си, докато обикаляше. До гуша му беше дошло от кръвопролития и смърт. Колкото и да бе уморен от живота след три века безсмъртие, бе дважд по-уморен от смъртта.

Би могъл да прави каквото поиска — стига да знае какво иска. Да си намери някое място и да се установи там за известно време? Да си построи собствена къща? Мъж, живял дълго като него, с ум в главата, разполагаше и със завидно състояние.

Но защо да се установява някъде? За какво? Толкова дълго бе водил номадски живот, че не виждаше как ще пусне корени. Би могъл да пътува, помисли си, ала бог му е свидетел, че вече го е правил до втръсване.

Но защо да мисли за това сега? Дългът му, мисията му, неговата задача още не бяха приключили. По-добре да се съсредоточи върху следващата стъпка и да не се занимава с останалото.

Спря пред къщата, погледна нагоре. Видя в спомените си хубавата масивна сграда, построена някога от семейството му. Видя как Бран се бе отнасял към нея с нужното уважение, докато я е разширявал и превръщал в своя.

За момент чу гласовете, отдавна замлъкнали. Майка му, баща му, сестрите, братята му. Бяха обработвали тази земя, бяха градили живота си, отдавали сърцата си.

Бяха остарели, заболели, починали. Останал беше само той.

Това, тъкмо това го изпълваше с най-много страдание.

— Глупости! — промърмори и се извърна.

Вълкът го наблюдаваше, очите му проблясваха на процеждащата се лунна светлина.

Стоеше съвсем неподвижно в края на гората — красив и кръвожаден.

Дойл свали ръката, която бе посегнала инстинктивно към меча в ножницата на гърба му. Застана, вперил поглед в наблюдателя си, а вятърът развяваше шлифера му.

— Върна се значи. Саша и Аника се безпокояха за теб. Знаем, че ме разбираш — добави той, когато вълкът не помръдна. — В случай че те интересува, Сойер се възстановява и си почива. Саша се оказа по-сериозно ранена, отколкото мислехме. А, най-последно привлякох вниманието ти — усмихна се той, когато вълкът пристъпи напред. — Тя също си почива, Бран се погрижи за всички. Приятелката ти е добре — добави той. — Една от гадините е одраскала крака ѝ и той е започнал да се инфектира. Но тя вече е добре.

Вълкът изви тяло към къщата и я огледа с хитри златистокафяви очи.

— Мястото е пълно със стаи и има достатъчно легла, дори да бяхме двойно повече. Сигурно вече искаш да влезеш, да видиш сама.

Вълкът пристъпи към голямата входна врата и зачака.

— Ясно. — Дойл отиде до него, отвори вратата.

Вътре нещата на Райли стояха в подредена купчина.

— Не ги прибрахме, защото никой не искаше да избира вместо теб. Имаш голям избор.

Вълкът спря и огледа хола, огъня в камината — после пое към стълбите, извърна глава назад.

— Искаш да ти кача нещата горе, така ли?

Вълкът загледа Дойл, без да мига.

— Вече станах и хамалин — промърмори той и вдигна платнената ѝ пътническа чанта. — Утре ще си прибереш останалото. — Той заизкачва стълбите, вълкът го следваше.

— Бран и Саша са в онзи край, в кръглата кула. Соьер и Аника — на първия етаж, стаята им гледа към морето.

Той посочи в другия край на площадката.

— Аз съм тук и също имам изглед към морето.

Вълкът тръгна по коридора, спря пред една врата, продължи към следващата, по-следващата, зави и влезе в стая, която гледаше към гората и имаше легло с открит балдахин, голямо бюро и камина с рамка от малахит.

Дойл стовари чантата ѝ вътре и понечи да излезе.

Но тя отиде до камината, погледна го, погледна нея.

— Какво? Искаш да ти запаля и огън, така ли? Господи!

Като не спираше да мърмори, той взе торфени блокчета от една медна кофа, подреди ги в камината, както беше правил като момче.

Не беше сложно, отне му няколко минути и ако мирисът накара сърцето му да се свие, той се престори, че не го забелязва.

— Сега, ако няма нищо друго...

Вълчицата отиде до вратата, която водеше към малък балкон.

— Пак ли ще излизаш? Господи! Тук няма стълби. — Той отиде, отвори вратата, която малко заяждаше. — Ако искаш да слезеш долу, ще трябва да скочиш.

Но тя само подуши въздуха, върна се, седна край огъня.

— Искаш вратата да остане отворена? — Тъй като бе направил същото в своята стая, едва ли можеше да я упрекне.

Понечи да излезе, но се спря.

— Аника сготви достатъчно, за да има и за теб, ако огладнееш преди закуската.

Поколеба се и остави вратата отворена, тръгна към своята стая. Когато стигна до нея, чу, че вратата ѝ се затвори.

Сега вече Саша можеше да е спокойна — всичките ѝ пилета бяха в кокошарника.

2

Силен глад и студ разбудиха Райли на разсъмване. От огъня бяха останали само тлеещи въглени; на терасата отвъд отворената врата трополеше дъжд.

Тя лежеше на пода пред гаснещия огън, гола, дезориентирана. Рядко спеше по време на промяната — беше прекалено разтърсваща. В редките случаи, когато го правеше, това се дължеше на пълно изтощение.

Явно ожесточената битка и преместването с помощта на компаса на Сойер я бяха изтощили достатъчно.

Схваната, трепереща от студ, тя се изправи на крака, отметна късата си кафява коса и се огледа. Умът ѝ, инстинктите ѝ работеха идеално, докато беше вълк, затова предната вечер бе избрала стаята си не само заради отличното ѝ голямо легло, а и заради писалището.

Нужно ѝ бе добро работно място за проучванията ѝ.

Ала те можеха да почакаат. Сега тя се нуждаеше от дрехи и — отчаяно — от храна. Причината не беше само постенето от залез до изгрев — трудно за спазване правило на нейната глутница — но и сериозното количество енергия, която се изразходваше при промяната. От жена във вълк, от вълк в жена.

Сега тя се чувстваше отпаднала, нестабилна и благодарна, че Дойл, макар и неохотно, бе качил пътническата ѝ чанта. Зарови в нея, извади първия панталон, който ѝ попадна — износен кафяв панталон с много джобове, измъкна избелял пуловер и топли, дебели чорапи, които нейна леля ѝ бе оплела за един рожден ден.

Копнееше да си вземе душ, горещ, безкраен душ, но повече се нуждаеше от „гориво“.

Излезе от стаята, обхвана с поглед коридора, припомни си го. Още не бе видяла кухнята и не знаеше къде се намира, но заслиза по стълбите.

Помисли си, че Бран се е уредил дяволски добре с тази голяма къща на ирландския бряг. И не беше само размерът — наистина

внушителен — а също и стилът, майсторската изработка на всичко. Както и отлично подобраните мистични детайли, напомнящи за неговия произход.

В декора бяха включени келтски възли, дракони и секси феи. Хубави, ярки цветове, масивна, богата дърворезба. Въздействащо изкуство — което я подсети, че трябва да види по-конкретно две платна.

Две от картините на Саша, в които Бран бе скрил звездите с вълшебство. Тя вярваше безрезервно, че са на сигурно място, но ѝ се искаше да ги види.

Междувременно, с ръка, притисната към празния стомах, продължи да обикаля. Най-вероятно кухнята беше в задната част на къщата, затова тя се отправи натам в мътната светлина на дъждовната утрин.

Подмина обзаведен по мъжки кабинет — изобилие от кожа в шоколадови тонове, тъмозелени стени, разкошно писалище. Още един, който я изненада със старинното си пиано, чело — тя винаги бе искала да се научи да свири на чело — колекция от бодрани^[1], флейти и цигулки. Просторна дневна, по някакъв начин успяваща да изглежда уютно, великолепна библиотека, която почти я накара да забрави за глада.

Навсякъде широки арки, блестящи подове, камини, готови да предложат топлина и светлина.

За какво са му толкова много стаи, зачуди се тя. И най-сетне откри кухнята.

Не просто кухня, въпреки типичното модерно оборудване, а просторна стая с огромни кожени дивани и фотьойли, абсурдно голям телевизор на стената. От другата страна на кухнята имаше зала за игри — маса за снукър, зареден бар, който със сигурност бе дошъл от някоя прекрасна старинна кръчма, две маси за стария вид флипер — те я впечатлиха толкова, че за миг тя отново забрави за глада си.

Би могла да живее *само* в тази огромна стая до края на живота си. Особено с широките ѝ стъклени врати, през които се виждаха свъсеното небе и притъмнялото море.

— Имаш класа, ирландецо — промърмори тя и едва не бутна плодовете, подредени артистично в голяма полирана дървена купа.

Захапа една праскова, простена от удоволствие при първото вкушване на храна, разтвори широко двете врати на хладилника.

И му се нахвърли.

Огледа кутията с остатъците от вечерята, изнамери една вилица и изяде пилето с ориз студено, като го прокара с кока-кола — леко замаяна от тържеството на протеина и кофеина.

Усещайки прилив на сили, разгледа кафемашината на плота, реши, че не е трудна за ползване. Докато я зареждаше, чу нечии стъпки. Подразни се леко, копнееше за още час тишина и уединение.

Но когато в кухнята влезе Саша и тя видя облекчението в очите на приятелката си, се почувства дребнава заради раздражението си.

— Умирам за кафе — промърмори.

— И аз. Как си?

Райли сви рамене, взе две големи чаши от остъкления шкаф.

— Добре. Изгълтах останките от вечерята ви, така че съм добре.

Когато ръцете на Саша я прегърнаха откъм гърба, се почувства още по-дребнава.

— Имах нужда да потичам.

— Знам, знам. Усетих, когато се върна, така че всичко е наред. Гладна ли си още?

— Добре си хапнах, благодаря. Ти как си? Получи няколко удара.

— Бран се погрижи за това. Сойер пое най-тежкия удар.

— Да, знам. Добре ли е вече?

— Всички сме добре. Надявам се да поспи още няколко часа — мислех, че и ти ще го направиш.

— По-късно. Трябваше да заредя с „гориво“. — И заредена, Райли се облегна на плота, усмихна се. — Къщата си я бива!

— Невероятна е, нали? — С кафето в ръка Саша се разходи из кухнята. — Още не съм видяла и половината — а искам да изляза и навън, нищо че вали, да *видя* какво е. Но е невероятно. Освен това спях в кула, с вълшебник. Какво по-вълнуващо от това?

— Спа или прави секс?

Очите на Саша заблестяха над ръба на чашата.

— И двете.

— Знаех си, че няма да се сдържиш и ще се похвалиш. — Райли отиде до остъклените врати, погледна навън към ръмвящия дъжд и сивото море. — Може би е някъде там. Във водата или под нея, като

първите две. Поредният остров, така че има резон да е тук. Трябва да се подсигури лодка.

Саша дойде до нея, също се загледа навън.

— Благодаря ти, че не попита, но все пак ще ти отговоря. Не знам. Не съм почувствала нищо, не още.

— Току-що пристигнахме. Нужно ни е малко време да дойдем на себе си, преди Нереза да ни връхлети отново.

— Сойер каза, че докато я премествал, тя го ритнала — личи си колко силно. Но каза още, че преди да я пусне, вече не била толкова силна и изглеждала остаряла.

Райли кимна, отпи от кафето.

— Логично е. Ние сме причината за сивата нишка в косата ѝ, за бръчките по лицето ѝ, след като я разгромихме в Корфу. Може съвсем да е грохнала и този път да е неспособна да ни навреди. Но не ми се вярва — заключи тя.

— Вече имаме две от звездите, бихме я два пъти. Ще намерим и третата!

— Хубаво е, че си оптимистка.

Саша я погледна.

— Ти не си ли?

— Не отхвърлям положителното мислене. То помага — стига да е подкрепено с дела. — Райли посочи към прозореца. — Навън има доста място за трениране. Отпред е повече, но и от другата страна не е зле. Там можем да поставим мишени. А можем да използваме и гората. Сигурно е най-малко пет-шест акра, съдейки по онова, което изтичах снощи. Тихо е, усамотено. Но тук е Ирландия, така че честичко ще тренираме на дъжд.

Когато Саша не каза нищо, Райли ѝ хвърли бърз поглед.

— Да, знам, току-що пристигнахме и имаме нужда да си поемем дъх. Аз лично съм гроги — призна тя. — Голяма, кървава битка, луната, преместването.

— Различно ли беше да пътуваш като вълк?

— Вълнуващо по особен начин, но и странно, поне отначало, защото, докато летяхме, раните ми се лекуваха и не можех да се съсредоточа. Приземяването беше бързо и рязко и ме довърши.

— Ясно.

— После трябваше да тичам, за да изразходя енергията си. Обикновено гледам да се запозная с терена предварително, за да видя дали е безопасен. Този път не успях да го направя. Добре че Бран има толкова голяма частна гора. Хванала си едра риба, Саша.

— С твоя помощ.

— Нима? Не си спомням да съм хвърляла въдицата вместо теб.

— Беше ми приятелка. Първата приятелка, която съм имала някога. Знаеше каква съм, какво притежавам, и ме прие каквато съм. Съветваше ме, изслушваше ме, беше грижовна. Помогна ми да съм достатъчно умна и силна, за да... хм... хвърля въдицата сама.

— Значи си ми длъжница — ухили се Райли.

Саша се засмя, прегърна я с една ръка.

— Така е. Ще ти се отблагодаря, като приготвя закуската. Тъй като сме в Ирландия, ще направя любимата на Бран ирландска закуска.

— Съгласна. Но първо трябва да си взема душ. Нямах възможност след битката.

— Вземи си го спокойно. Аз искам да се разходя около къщата. Снощи не видях почти нищо.

— Бран свири ли на пиано?

— Не знам. Защо?

— Има страхотен роял. Виенски, от средата на деветнадесети век.

— Ти май знаеш всичко.

— Може да се каже. Има също и чело, цигулки, виоли, флейти и изключителна колекция от бодрани. Сигурно може да свири на някои от инструментите.

— Не е ставало дума, ще го попитам. Ти свириш ли на нещо?

— На пиано, но отдавна не съм го правила. Бран има и зала за игри, направо ми взе ума. И библиотека, която е една малка катедрала.

— Явно си видяла повече от мен.

— Не съм правила секс.

— Така е.

Саша се обърна, когато Аника — със спуснати коси, развята рокля и боси крака — влезе в кухнята.

— Райли! — Сякаш не я беше виждала от години, Аника се втурна към нея, прегърна я силно.

— Добро утро и на теб.

— Безпокояхме се. Дойл каза да не се тревожим, защото ще се върнеш. Но ние се тревожихме. Ето че вече си тук! Добро утро.

— Как може да изглеждаш така добре толкова рано? Дори не си си изпила кафето.

— Не обичам кафе. Обичам утрините. Сойер ще поспи още малко, но вече се чувства много по-добре. Имаше достатъчно сили да се чифтоса, а и аз бях много внимателна.

— Секс. — Райли поклати глава. — Само това слушам. Разкажи ми още — не, ще ми разкажеш повече, след като си взема душа.

— Понякога обичам да съм над... отгоре — поправи се Аника. — Отгоре, когато трябва да е нежно и бавно. Тогава получавам много оргазми.

— Ясно. — Райли въздъхна. — Душът ми може да се окаже по-дълъг от планираното.

Когато Саша се засмя, а Райли излезе забързано, Аника се усмихна озадачено.

— Не разбирам. Много ли е мръсна?

— Не, тя искаше да каже... Ще ти обясня, но ми трябва още кафе.

Следващото най-хубаво нещо след горещия душ беше апетитната храна. Когато Саша — с помощта на Аника — приготви закуската, тайфата вече се беше събрала в кухнята.

Райли долови аромата — бекон! — различни гласовете на приятелите си, докато слизаше по стълбите.

— Тук държа и кола — обясняваше Бран. — Можем да се поберем всички, но няма да е удобно.

— Аз съм с мотоциклет — напомни му Дойл. — И имам място за още един човек.

— Да, разбира се. Мога да уредя и ван, в случай че се наложи. А, ето я и нея — усмихна се Бран, когато Райли влезе в кухнята. — Саша ни каза, че си се излекувала и си се наспала. Хареса ли си стая?

— Да, благодаря. Избрах си една със солидно писалище и изглед към гората. Голяма къща имаш, ирландецо — отбеляза тя, докато си сипваше кафе.

— Така е. Помислих си — защо не? Когато роднините ми идват на гости, не остава празно място. Хайде да хапнем, после ще ви разведа из нея.

— Готови сме! — Сойер извади голяма чиния с яйца и пържени картофи от топлатата фурна, Аника взе платото с месото и купчинката препечен хляб.

На масата, разположена уютно до дъждовния прозорец, тя бе сгънала салфетките като сърца, дървени шишове образуваха иглу, от което се спускаха миниатюрни цветчета, а на върха му имаше пъпка от бяла роза. Чаените свещи също бяха подредени под формата на сърце, в което бе поръсила розови листенца.

Бран махна с пръст и ги запали и Аника изръкопляска.

— Градината ти е много хубава на дъжда — усмихна му се тя. — Ако аз живеех в този замък край морето, нямаше да искам да си тръгна.

— Хубаво е да знам, че мога да се върна тук.

— Аника обича дъжда. — Сойер натрупа храна в чинията си. — На мен обаче ми липсва слънцето на острова.

— И аз нямам нищо против дъжда. — Саша подаде едното плато на Дойл. — Тъкмо ще имаме време да се организираме.

— Тук е Ирландия — напомни й Райли. — Вали често. Но съм съгласна, че не е зле да се организираме малко. Имаш ли представа къде захвърли Нереза, Сойер?

— Никаква. Но вече не изглеждаше добре.

Докато хапваше, той й предаде всичко, което бе разказал на останалите.

— Ясно. Ударили сме я по слабото място, загубила е равновесие, силата ѝ е намаляла. Това ще ни спечели известно време. Ами Малмон? Или по-точно нещото, в което се е превърнал?

— Изплъзна се — отвърна Дойл. — Сега е по-силен и по-бърз отпреди.

— Дали ще остане такъв? — зачуди се Райли. — Предполагам, че си обезопасил района, Бран.

— Правилно предполагаш.

— Значи звездите са тук и са на сигурно място?

— Точно така. Ще ти покажа, ако искаш да се увериш сама. Знаем, че си избрала стаята си заради писалището. Но има и друго

място, което можеш да използваш.

— Кое?

— Северната кула. След закуската ще ти я покажа.

— Имаме си северна кула — ухили се Сойер, докато хапваше от бекона. — Също и южна. И виж там. — Той завъртя палец към флипер машините в игралната зала.

— Благодаря за информацията. Пригответи се да те бия на тях после.

— Мечтай си — отвърна Сойер на Райли. — Ще ни трябва нов график.

Саша кимна.

— Ще се погрижа за това веднага, но тъй като двете с Аника приготвихме закуската, сега е ред на Райли и Дойл да са дежурни по кухня. Хвърлих поглед на продуктите и препаратите за почистване, запасени сме добре и известно време няма да има нужда от пазаруване, поне за тези неща.

— Искам да пазарувам в Ирландия! — изчурулика Аника.

Райли вдигна вежди.

— Ако пазаруването беше олимпийски спорт, сигурно щеше да спечелиш всички медали. Но май наистина се нуждаеш от подходящи дрехи за дъжд.

— В килера има някои неща — осведоми ги Бран, — но така или иначе трябва да обиколим наоколо. Познавам района и тукашните села, но не съм се оглеждал за потенциални скривалища.

— Трябват ни муниции — изтъкна Дойл.

— И за това не съм се оглеждал.

— Имам някои връзки — сви рамене Райли. — Ще се обадя тук-там.

— Каква изненада! Също като пазаруването на Аника. В последната битка изгубихме няколко стрели — отбеляза Дойл. — И доста патрони.

— Ще имам грижата за това, а щом разопаковам книгите и картите си, ще започна да проучвам...

— Не може ли първо да си поемем дъх? — прекъсна я Саша. — Знам, че ни чака сериозна работа. Знам, че трябва да се възползваме от времето, което имаме, преди Нереза да ни нападне отново. Но не може ли първо да си поемем дъх? Всички сме тук, около тази маса, на това

място, въпреки че шансът ни беше нищожен. Но сме тук, двете звезди също. Това е чудо, така мисля. Извоювано, но все пак чудо.

— Права си. — Бран срещна очите ѝ, огледа масата. — Ще си поемем дъх и това ще ни направи по-силни.

— Съгласен — каза Дойл небрежно и хвърли поглед към Саша. — Само когато изготвяш графика, не забравяй да оставиш време и за ежедневните ни тренировки. Включително калистениката.

Саша въздъхна.

— Това е жестоко, Дойл!

— Хей, и аз имам нужда от почивка! Ти позаякна, русокоске, но това беше на слънчевия остров Капри. Да те видим как ще направиш петдесет клека и лицеви опори под дъжда.

— Може да не се наложи да ги прави под дъжда — намеси се Бран. — Ще ви покажа и друго място. А също и звездите. Дежурството по кухня може да почака.

— Готов съм да го отлагам цяла вечност.

— Твоят свят е вечност — напомни Сојер на Дойл, но хвана Аника за ръката и се изправи. — Гласувам за пълна обиколка на къщата.

— Тогава ще започнем отгоре. — Бран стана и протегна ръка на Саша. — Имам много за показване.

Поеха един подир друг по задните стълби, следвайки Бран, който зави вдясно на площадката на втория етаж и продължи нагоре.

— Оттук се излиза на покрива — обясни той. — Изгледът е много красив, дори в дъждовни дни.

Прав е, помисли си Райли, когато Бран отвори масивна арковидна врата и тя пристъпи навън.

Широкото равно пространство на покрива предлагаше триста и шейсет градусов изглед.

Отпред беше разпененото стоманеносиво море и яростният му щурм срещу скалите. Грохотът му отекваше под плътен слой облаци, побутвани лениво от меланхоличен вятър.

Когато Райли се обърна, видя бледите сенки на хълмове, обвити в сива мъгла и обкръжили гората — гъста, сенчеста и зелена. Отвъд мястото, където бе тичала през нощта, сега забеляза една-две къщи, поля, изпъстрени с овце, тънки струйки дим от огнища, запалени в дъждовния летен ден.

— Добра видимост — обади се Дойл зад нея. — Дори в ден като днешния ще забележим атака от километър. И околността е хълмиста, с възможности за прикритие.

Той пристъпи напред, погледна надолу през назъбената стена.

— Ще ни е от полза.

— Можеш да усетиш мириса на морето — промърмори Аника.

— И да го чуеш — вметна Сојер. — Няма да ни е лесно с лодка там.

— Аз ще имам грижата за лодката и водолазното оборудване — успокои го разсеяно Райли. — Ще се справим. Това гробище ли е? На около десет часа? Според вас колко може да е старо?

Изведнъж тя се сети, че това е някогашната семейна земя на Дойл. Наруга се наум и се обърна към него.

— Съжалявам. Не помислих.

— Първият гроб трябва да е на моята прабаба, която е починала през 1582 година, докато е раждала шестото си дете. Това достатъчно старо ли е? Защото археолозите обичат да копаят още по-дълбоко.

— Зависи.

— Както и да е — продължи той, сякаш тя не беше проговорила, — това е добра, стратегическа позиция.

— И преди дъждът да ни е измокрил до кости, нека ви покажа какво друго може да използвате.

Докато Бран ги водеше обратно, Саша погали успокоително Райли по ръката. Когато тя имитира как насочва пистолет в главата си и стреля, приятелката ѝ поклати глава и стисна по-силно дланта ѝ.

После и двете забързаха, щом чуха възхитения вик на Аника.

Следвайки звука, свиха и се озоваха в обширно помещение на третия етаж, под половин дузина прозорци на тавана.

— Страхотно е! — Райли не се преметна пред огледалната стена като очарованата Аника, но потърка доволно ръце.

Отличният домашен фитнес имаше бамбуков под с цвят на тъмен мед и пълно оборудване. Срещу големите прозорци бяха разположени две бягащи пътеки и чифт велоергометри, легнал велосипед. В един от ъглите се набиваше на очи Ти Ар Екс — системата за тренировки при пълно съпротивление; в другия — огромен хладилник със стъклени врати, зареден с вода и енергийни напитки.

Имаше и пейки за вдигане на тежести, навити на руло постелки за йога, пудовки, медицински и фитнес топки.

— О, колко ми липсваше! — промърмори Райли и тутакси свали една петкилограмова тежест от стойката.

— Тук можем да правим и калистеника, ако времето е лошо — каза Бран.

Дойл сви рамене.

— Битки се водят и в лошо време. Но... фитнеса си го бива. Хммм. Лост за набиране.

— По дяволите! — промърмори Саша и го накара да се усмихне.

— Защо не го пробваш, русокоске? Покажи ни какво можеш.

— Аз още си почивам.

— Утре тогава. Рано-рано. Ще изготвя програма за тренировките, ще включа и тежести. Но задължително тичаме навън, дори да вали. Пътеката за бягане не дава истинско усещане за земя под краката.

— Какви гладки стени! — Аника направи грациозна и съвършена стойка на ръце пред огледалото. — Харесва ми, че мога да се виждам.

— И на мен щеше да ми харесва, ако изглеждах като теб. — Райли надипли няколко пъти бицепсите си и остави тежестите. — По всяко време ли можем да го използваме, ирландецо?

— Чувствайте се като у дома си.

— Благодаря. Сигурно ще дойда да потренирам по-късно. Това е моят начин да разпусна — обърна се тя към Саша.

— Всеки си има своя. Моят е да разположа статива някъде.

— Като стана дума за стативи и картини... — Райли се обърна въпросително към Бран.

— Ще ви покажа. Но първо да ви уведомя, че зад онези врати е водната зона.

— Водна? — повтори Аника и се приземи елегантно на крака.

— Парна баня, джакузи, душ, съблекални. За жалост няма басейн.

— О, не е проблем! Морето е наблизо.

Бран се усмихна, посочи към вратата.

— На това ниво има складови помещения — каза, докато ги извеждаше от салона. — Още спални, хол.

— Колко голямо е това твоє семейство? — любопитства Сойер.

— Заедно с братовчедите? — Като се засмя, Бран спря при една врата в заоблената стена — беше от тъмно дърво и изглеждаше старинна, но нямаше нито дръжка, нито панти. — Стотина.

— *Стотина?*

Смайването на Саша го накара отново да се засмее.

— Вече е късно да се отказваш, любов моя.

Постави разперена длан на вратата. Заговори на ирландски, Дойл му хвърли бърз поглед.

— За мен и моите хора, отвори се!

При тези думи и последвалия му жест по дървото премина синя мълния, засия и запулсира.

И вратата се отвори.

— Няма нужда от секретна ключалка, напречен метален прът и куче пазач — усмихна се Райли.

Бран ги подкани с жест да влязат.

Райли едва не ахна.

Това е кабинетът му, помисли си, неговата вълшебна работилница. Леговището на магьосника. Както и да го наречеш, беше очевидно какво е.

И продължаваше нагоре в кулата — което би трябвало да е физически и архитектурно невъзможно.

Но човекът беше магьосник.

На стенни етажерки бяха подредени шишета, буркани, кутии. Тя разпозна някои растения — под призрачно проблясващо осветление — бокалите, ритуалните ножове, котлите и купите.

Топки и копия от кристал. Книги с кожени подвързии, част от тях сигурно по на няколко века. Огледала, свещи, амулети, статуетки.

Метли, забеляза тя, кости, руни и карти таро.

И над каменното огнище — картините на Саша.

Разбира се, че ще ги държи тук, помисли си Райли. Магия в магията. Далеч от злото, сред светлината.

— Казах ти, че купих първата ти картина още преди да те срещна, преди да те познавам. — Бран прегърна Саша през раменете, докато ги разглеждаха. — Видях я в една галерия в Ню Йорк и я пожелах. Нуждаех се от нея — поправи се той. — Ти беше нарисувала

моята пътека през гората, същата, която познавам така добре. Често съм се разхождал по нея, към светлината, която ти си предала толкова вярно — и реших да окача картината в апартамента си в Ню Йорк, за да ми напомня за тук. Но още тогава я донесох в Ирландия. Окачих я тук, в най-скъпото за мен място.

— Сънувах го. — Сама в дома си и много преди да срещне Бран. — Сънувах пътеката и дърветата, и светлината, но не виждах накъде води. Досега.

— И втората, нейната посестрима, също я нарисува, след като получи видения — видения, които ни доведоха в Ирландия. Не просто у дома, а при третата звезда. Тя е тук някъде.

Краят на пътеката, помисли си Райли, великолепната къща, където се намираха сега, обляна в мека светлина, заобиколена от градини, възправила се над бурно море.

Нещата винаги се появяваха по три, осъзна изведнъж — не само звездите, но и други неща. Дали Саша щеше да нарисува трета картина?

— В твоите видения, в твоите творби, звездите светят и изглеждат защитени.

Бран вдигна ръце. Картините заблестяха с всичките си цветове. Червеното на пътеката, синьото на къщата. И се плъзнаха от своя свят в ръцете му, обвити в прозрачно стъкло, ярки и дръзки като истината.

— Ние сме пазителите им — произнесе Бран. — И откривателите на третата, на Ледената звезда.

— Но дори след като пазителите се сдобият и с трите — огън, вода и лед — битките няма да свършат. — Когато Саша заговори, очите ѝ потъмняха, станаха дълбоки. — Щом станат три, тъй като три са създадени, три са дадени на световете, мракът ще иска още кръв, още смърт. Разгромете Нереза единни. Врълхетете я ненадейно. Очакват ви решения, очакват ви пътеки. Останете верни на себе си, останете трима по двама и едва тогава Стъкленият остров ще се появи. Едва тогава ще се открие на доблестните и безстрашни сърца... Ще пътувате ли в бурята? — Тя се обърна рязко към другите, видението ѝ грееше като хиляди слънца. — Ще прегърнете ли вярата? Ще видите ли какво е скрито в камъка и скръбта? Ще чуете ли какво зове името ви? Ще намерите ли последната звезда? Ще останете ли силни и верни на себе си и след това?

Въздъхвайки дълбоко, Саша притвори очи.

— Студено е.

Бран веднага насочи поглед към камината и в нея лумнаха пламъци.

— Не, не, друго имах предвид. Извинявай. Където е звездата. Там е студено. Не виждам мястото, но усещам студа. Май не ви помогнах много.

— Позволи ми да не се съглася. — Райли я потупа по рамото. — Осведоми ни, че откриването на третата звезда не означава край на мисията. Тоест не бива да мислим, че с нея ще приключим, защото няма да е така. Ще я намерим, ще се бием с кучката и ще открием Стъкления остров. И ще слезем на него, с трите звезди. Фасулска работа, нали? Ако схватката със злите сили може да се нарече така.

— Обичам схватките — обади се Сојер. — Дори със злите сили.

— Няма да е първата ми подобна битка. — Дойл погледна към звездите. — Ще намерим звездата, а после и острова. Каквото и да ни струва.

— Виждам, че вече сме единни и сме избрали пътеката. — Бран побутна леко двете звезди. Те се издигнаха във въздуха и се плъзнаха безшумно в картините.

В очакване на третата.

[1] Разновидност на барабана, разпространена сред келтите — в Бретан, Шотландия и Ирландия. — Б.пр. ↑

3

Когато с помощта на магията звездите отново бяха върнати в скривалището им, Бран поведе другарите си към централното спираловидно стълбище.

Човекът наистина притежава класа, помисли си Райли, докато оглеждаше хола на втория етаж. С голямото масивно бюро в него той можеше да служи за поредния офис или работно място.

Понрави ѝ се смесицата от старо и ново — големият плосък телевизор, едновременният дървен бар, многобройните кътчета за сядане в наситени, богати тонове, явно предпочитани от него, когато ставаше дума за дневна, камината с рамка от зелен като гората гранит.

В ниши в заоблените стени бяха подредени статуетки — алабастрови, бронзови, от полирано дърво. Заинтригувана, Райли отиде до тях, прокара пръст по плавните линии на три богини, изваяни от алабастр.

— Фодла, Банба, Ериу. — Тя погледна към Бран. — Бих казала, около 800 година от новата ера.

— И аз така знам. Богините са ми любими, защото са ми наследство.

— Кой са те? — попита Саша.

— Дъщери на Ермнас — обясни Райли, — от божествения народ Туата Де Данан. Помолили са барда Амергин да даде име на земята им — на тукашната земя — и той го сторил. Триумвират — не нашите три богини, но все пак триумвират. Кралици и богини от един остров. Това е интересно.

Тя се обърна, посочи с ръка.

— И този бронз. Мориган, изобразена по време на преобразуването си от жена във врана. Тя също е дъщеря на Ермнас, още една велика кралица и богиня. Богиня на войната.

Райли отиде до друга ниша.

— А това е Езерната дама, позната още като Ниниан. Богиня на водата. Ето я и Феделм в колесницата си, пророчицата, която

предсказва велики битки.

— Нас ли изобразяват? — Саша се взря в богинята пророчица.

— Това е много любопитно. Нашият ирландец има изключителни творби на изкуството, пръснати из цялата къща, но тъкмо тези неща са в тази конкретна кула.

— Заедно — допълни Аника. — Като нас. Харесва ми.

— И на мен. Това е сила — реши Райли. — И много вероятно — добър късмет. Аз не бих го направила — добави тя, когато Соьер посегна към статуетката на богинята, подаваща се от водата. — Сигурно струва пет-шест милиона.

— И какво означава? — Соьер рязко отдръпна ръката си.

— Според легендата един от моите предшественици бил запленил от дамата и създал статуетката. — Бран се усмихна. — Както и да се е появила, тя се предава в семейството ми от поколения. Но твоето прозрение за групирането е любопитно, Райли. Тези тук ги подредих сам. Избрах местата им, преди да ви познавам. Но въпреки това има съответствие, нали?

— Толкова са красиви! — Следвайки примера на Соьер, Аника държеше ръцете си далеч от статуетките.

— Другото интересно е, че във втората кула съм поставил бронзова фигура на Мерлин, магьосника, и една на Дагда.

— Мерлин — ясно защо. Дагда, отново от народа Туата Де Данан — вметна Райли, — който, освен другото, е смятан за бог на времето. — Тя посочи с пръст Соьер.

— А до него съм сложил Катурикс.

— Кралят на битките — промърмори Райли и погледна към Дойл. — Наистина има съответствие.

— Имам триумвират от богини и в първата кула. Мориган, Бадб, Маха.

— Втората тройка дъщери на Ермнас. Бих искала да ги разгледам някой път.

— Когато пожелаеш — отвърна Бран.

— Колкото и да е интересно, това са просто символи. — Дойл се изправи с ръце в джобовете. — Статуетките не се бият. Не проливат кръв.

— Казва го човекът, който е прокълнат от вещица преди три века. Не очаквам статуетките да скочат и да се присъединят към нас —

продължи Райли. — Но символизмът има значение, а точно сега ми се струва, че е на наша страна.

— Напълно съм съгласна. Кое не означава, че утре няма да пъшкам на набиранията.

Дойл се усмихна едва-едва на Саша.

— Не означава, права си.

— Случайно да имаш меча Екскалибур? — обърна се Сојер към Бран.

— Съжалявам. Братовчед ми в Кери го притежава. Шегувам се — каза той, когато Райли ококори очи под разрошения си бретон.

— Никога не си прави шеги с Екскалибур пред археолог. Какво има на долния етаж? — Без да чака, тя заслиза по спираловидното стълбище.

Дойл чу реакцията ѝ още преди да бе стигнала до средата на стълбището. Възклицанието ѝ му заприлича на звуците, които издава една жена, когато получава оргазъм.

Чу Бран да се смее и да казва „Знаех си, че ще ти хареса“ — докато слизаше зад групата.

Книги, видя Дойл. Стотици. Старинни книги върху стигащи до самия таван лавици. Във въздуха се носеше мирис на кожени подвързии и едва доловимо — на хартия.

Върху една стойка до широко каменно огнище беше поставена дебела книга, гравираната ѝ кожена корица бе заключена. Прозорци, високи и тесни, предлагаха мека светлина и ниши за сядане между лавиците.

В средата на стаята проблясваше дълга маса за четене.

Самият той се заинтригува, когато забеляза картите.

— Книги, събирани поколения наред — обади се Бран. — За магии, фолклор, легенди, митология, история. За лечение, заклинания, билки, кристали, алхимия. Списания, мемоари, семеен фолклор. Карти, както вече забеляза Дойл, някои са много стари. Сигурно ще намериш и неща, които вече имаш — обърна се той към Райли.

Тя само поклати глава.

— Това, което имам, е нищо в сравнение с твоята библиотека. Бих могла да живея в нея. — Тя въздъхна дълбоко. — Ако тук не намеря отговори, значи няма такива.

— Разбира се, и аз съм търсил, но нямам твоите познания. А и сега проучването е по-конкретно и фокусирано. — Той се пресегна, извади тънка книга от една лавица. — Тази е написана от мой предшественик — от страната на майка ми. В нея разказва за посещението си на Стъкления остров, за честването на новата кралица. Написано е на староирландски.

Райли пое книгата, разтвори я внимателно. Със страхопочитание.

— Мога да я превода. Разбира се, Дойл ще се справи по-добре, защото идва от онова време.

— Не гарантирам, че историята е вярна — продължи Бран. — Но се предава в семейството.

— Ще се поровя във фолклора и митологията — каза разсеяно Райли, докато разглеждаше книгата. — Предполагам, че не може да се изнася.

— На тази стая е направена магия, за да се съхранят книгите — хартията, подвързиите. Някои са толкова стари, че ще се разпаднат, ако бъдат изнесени оттук.

— Разбрах. Пък и в библиотеката е достатъчно удобно за работа. — Тя остави книгата на дългата маса, посочи към онази на стойката. — Тази каква е?

— Книгата на заклинанията, които принадлежат на семейството ми, от първото до последното. Добавил съм онези, които създадох на Корфу и Капри. Само човек от моята кръв може да я отвори. — Докато говореше, Бран отиде до нея. — Стана моя, когато станах на двайсет и една. Ще я предам на онзи, който дойде след мен. Тя е знание, завет и сила.

Той постави ръка върху книгата, заговори на ирландски. Докато говореше, книгата засия. И запя.

— Божичко! — Аника улови ръката на Сойер. — Красиво е! Ти чуваш ли го?

— Да. И го усещам.

— „Аз съм от твоята кръв...“ — Дойл започна да превежда думите на Бран на останалите. — „... и съм магьосник. Аз съм всички, които са били, всички, които ще дойдат след мен. Това е моята клетва, моят дълг, моята радост.“

Когато Бран вдигна ръка, дебелата ключалка беше изчезнала. Той отвори гравиранията корица — проблесна светлина, чу се рязък звук.

После настъпи тишина.

— Погледнете тук — всички, които са държали тази книга в ръце, са оставили името си в нея.

— Толкова са много — промърмори Саша, докато той отгръщаше страницата. — Твоето е последно.

— Засега.

— А нашето дете, дали то...?

— Ако детето пожелае. Ако детето приеме.

— Въпрос на избор ли е?

— Винаги има избор. Заклинанията са каталогизирани. За лечение, за познание, за защита, за отблъскване, за изразяване на почит и тъй нататък. Ако на някого от вас му потрябва заклинание, само ми кажете и ще отворя книгата.

— Илюстрациите! — възкликна Саша, когато той отгърна няколко страници. — Прекрасни са, като живи!

— Книгата ги създава. Ще видите, че всяка страница си има име. Когато някое заклинание е полезно, ние го записваме, предлагаме го на книгата. И ако тя го приеме, се добавя.

— Книгата трябва да го приеме?

— Тя притежава голяма сила — повтори той. — Ако ви потрябва някакво заклинание, само ми кажете.

Затвори книгата, постави ръка отгоре ѝ. Ключалката се появи отново, чу се как щраква.

— Един ден, когато имаме повече време, бих искала да я разгледам. Но засега... — Райли описа кръг. — Мисля, че имам достатъчно работа.

— За няколко десетилетия напред — обади се Сојер.

— Може да започна с проучванията, нали?

— Разбира се. — За да потвърди думите си, Бран протегна ръка към огнището и вътре запламтя огън. — Аз ще съм на третия етаж. На втория има напитки, може да си приготвите чай и кафе.

— Както казах, мога да живея тук. Ще си донеса някои неща от стаята и започвам проучването. Мобилният ми има обхват тук, нали?

— И тук, и навсякъде другаде.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Саша.

— Би могло, но май Дойл ще ми е по-полезен.

Той не изглеждаше особено доволен, но сви рамене.

— Трябва да се погрижа за някои неща, след това ще ти отделя известно време.

— Става. Аз ще звънна тук-там, за да поръчам каквото е необходимо. Да задвижа нещата. Бран? — С ръце на хълбоците Райли се завъртя в кръг. — Библиотеката ти е върхът!

Преди да започне, Райли се свърза със семейството си. Редно беше да се обади по телефона и да поговори с роднините си, но... писането на имейл беше по-бързо и по-просто, а и можеше да се изпрати едновременно на всички. След пълнолунието трябваше да ги осведоми — тях и глутницата — за подробностите от мисията и къде точно се намира.

После прегледа списъка с контактите си. Нуждаеха се от лодка и водолазна екипировка. Тъй като за другите две звезди се беше наложило да се гмуркат, тя предположи, че е добре да имат нужното оборудване.

Откри един археолог, с когото бе работила на разкопки в Каунти Корк преди години, и реши да му звъдне.

Това означаваше водене на общ разговор известно време, за опресняване на информацията — тъкмо затова бе предпочела да се свърже със семейството си чрез електронната поща — но успя да се сдобие с местно име.

След двайсет минути флиртуване и преговори по телефона тя получи онова, от което се нуждаеше.

Събра необходимите книги в една кутия, взе лаптопа, таблета и няколко бележника и пренесе всичко с количка до кулата.

Нямаше ли да е прекрасно да работи тук в уединение, помисли си, докато влизаше в библиотеката. Само тя и стотици старинни книги — и електрониката ѝ. Буен огън, голяма маса. Дъжд, който ръми отвън, малко музика от плейлистата ѝ.

Но ѝ трябваше Дойл.

Човекът говореше и четеше толкова езици, колкото и тя — а някои от тях дори по-добре от нея. Което я дразнеше, призна си Райли, докато слагаше лаптопа си.

Успокои я мисълта, че той бе разполагал с няколко века да ги изучава. Както и всичко останало.

Дойл бе добър в измислянето на стратегии и тактики — невинаги бе съгласна с него, но безспорно го биваше в това. Като обучаващ беше брутален — ала тя уважаваше подхода му. Те водеха война, и то война на невъзможно ниво, така че или се обучаваш без превземки, или умираш.

А в битките беше яростен, бърз и безстрашен. Разбира се, нали е безсмъртен, от какво да се страхува.

Не е честно, укори се тя. Човекът изпитваше болка като всички тях.

Пък и двамата не се съревноваваха. Макар че това бяха чисти глупости, призна тя, докато подреждаше нещата си. За нея почти всичко бе някакъв вид съревнование. Знаеше как да работи в екип — все пак живееше в глутница — но предпочиташе тя да е лидерът.

Като си мислеше за изминалата нощ и какво се надява да постигне сега, тя се изкачи по витите стълби, направи си кана силно кафе. След кратко колебание взе две бели порцеланови чаши.

Ако Дойл се появеше, това щеше да спести време.

После седна на масата, в компанията на пламтящия огън и трополенето на дъжда, и се зае да чете — доколкото ѝ се удаваше — книгата, написана от предшественика на Бран.

Водеше си записки в бележника, докато превеждаше, спираше, ако трябваше да провери някоя дума или фраза в лаптопа си.

Разсеяно повдигна глава, когато вратата се отвори.

Зачуди се дали надписът „Грейтфул Дед“^[1] на избелялата тениска, която Дойл носеше, е неговият начин да се шегува със своята безсмъртност, или човекът беше просто — като всеки уважаващ себе си рокаджия — фен на групата.

И в двата случая под прилепналата тениска се очертаваха възхитителни мускули.

— Прапрапра и тъй нататък дядото на Бран е бил егоцентрик — поде тя. — Или може би само така изглежда. Стилът му е доста превзет и е дяволски доволен, че е бил поканен на честването. Той го нарича „раждането на нова кралица“.

— Окей. — Дойл си сипа кафе във втората чаша.

— Ти ще четеш по-бързо от мен.

— И ти се справяш добре. Освен това не виждам как пътуването на някакъв тип до Стъкления остров преди стотици години ще ни

помогне тук и сега. Нали според легендата островът постоянно се мести.

— Идва и си отива, когато пожелае — цитира Райли, — носейки се сред мъглите на времето и пространството. Мнозина са търсили бреговете му, но рядко са достигали стъклената му част. Само на избраните от съдбата, на онези, чиито подвизи, дела и способности са достойни, им е позволено да преминат отвъд. — Тя потупа книгата. — Или нещо в този смисъл. Тоя тип — Боханън — има доста голямо самочувствие. Носи като дар на кралицата две птици от скъпоценни камъни — чучулига и славей. Едната да ѝ пее, докато заспи, другата да я събужда с песен. Има цял абзац за това как ги е изработил.

— И как ни помага това?

— Получаваме информация, Дойл. Той определено говори за малко дете — което означава раждане. Повечето източници подкрепят това, макар да има и теории за младо момиче, избрано като Артур — чрез изпитание или подвиг. Но този тип пише за бебето кралица Егле и нейните пазители: Селена, Луна и Арианрод.

— Това вече го знаем.

— Но сега имаме потвърждение — настоя Райли. — А поканата му е дошла от Арианрод — като келт към келт, така мисля. И той е пътувал от Слайго, край брега на Клеър. Което е тук. Плаването му не е било лесно — и това е описано с подробности. Мрачно море под пълна луна, дъра-бъра, но после става интересно.

Райли се върна няколко страници назад, побутна книгата към Дойл.

— Прочети това. На глас — подкани го тя нетърпеливо, когато той плъзна поглед по думите. — Искам да слушам.

— По дяволите! Добре тогава... „Макар че морето се вълнуваше, а луната танцуваше зад облаците, които замъгляваха светлината ѝ, не изпитвах страх. Обвих се със силата си като с плащ и поех на мое си, въображаемо пътуване, докато стелещите се около мен мъгли се сгъстяваха. За момент дори луната изчезна, а морето потрепери като изплашено. Друг на мое място би закрепцал от страх или би обърнал лодката назад, но аз продължих хладнокръвно...“ Божичко!

— Да, да, знам, но продължавай.

— „Докато следвах неотклонно курса си, въпреки че водният демон беснееше...“ — Дойл направи пауза, погледна я въпросително.

— Воден демон?

Райли сви рамене.

— Може да е Уахуи, макар че той е аборигенски демон, или пък Мунеане — изобразяват го като кит. Или е просто хипербола. Продължавай.

— Воден демон... — промърмори Дойл, но продължи: — „През мъглите и светлините, под ярките факли и луната, която се изплъзваше от своите облаци, за да осветява пътя като фар. Ето че морето се успокои и пред мен като скъпоценен камък заблестя Стъкленият остров...

... Пясък, бял като луната, и пламтящи високи факли. Гори, гъсти и зелени, осветени от танца на цветовете. Сребърният дворец грееше на един хълм. Във въздуха се носеше вълшебната музика на флейти и арфи. Видях жонгльори и танцьори и долових уханието на месо на огъня, на медовина в чашите, а през това време малки момчета се ттурнаха в плитчините, за да изтеглят лодката ми.“

Когато Дойл спря отново, Райли направи кръг с пръста си във въздуха.

Той изруга тихо, но продължи:

— „Когато напуснах брега на моя свят, нощта бе хладна и влажна, но тук беше топло и сухо. Излязох от лодката върху белия пясък на Стъкления остров, където Арианрод чакаше със сестрите си, за да ме приветства с добре дошъл. Когато кракът ми докосна земята, знаех, че ми е отредено нещо, което е било дадено на малцина и малцина ще получат. Защото островът е туптящото сърце на всички светове.“

Дойл вдигна поглед.

— Вярваш ли на това?

— Няма достатъчно информация, но е интересно, нали? Поне това за магията — не можем да го отречем. Ами ако тя произлиза отнякъде, от някакъв свят, който я генерира? Това обяснява защо Нереза иска звездите — създадени са там, от трите богини. Обяснява защо, ако се докопа до тях, ще притежава цялата власт и способността да унищожи... ами всичко. Така че тази информация е интересна.

Тя се отпусна назад в стола си.

— Продължавай.

— Ако знаех, че ще ти чета приказки, щях да си взема една бира.

— Аз ще ти донеса, ако превеждаш вместо мен.

— Дадено.

Райли пое нагоре по стълбите.

— И още нещо, върху което да помислиш — извика оттам.

— Имам си достатъчно неща за мислене. За какво става въпрос?

— Трябва да направя някои тестове, за да определя по-точно възрастта на тази книга, но мисля, че е от девети век.

— Хубаво.

Тя завъртя очи и се надвеси над перилата.

— Хайде, Дойл, прояви малко интелектуално любопитство и ме попитай защо.

— И без това ще ми кажеш.

— Така е. — Тя вече слизаше по стълбите с бирата му. — През девети век ръкописите са се оформяли по определен начин — писарите са разделяли пергамента на редове, правели са го със стило отзад на гърба. Понякога стилото се е врязвало по-дълбоко. В тази книга се забелязва точно това. Нашият Бо явно е имал високо обществено положение. Сигурно някой негов слуга е направил редовете. Или е вероятно да е дванайсети век — обаче се съмнявам, съдейки по мастилото. След това вече са използвали подобие на молив, за да очертават редовете.

— Значи е стара, което вече знаем. Какво значение имат няколко столетия?

— Лесно ти е да го кажеш, старче. Защо има значение в този случай? — Тя му подаде бирата, седна. — Защото, макар да съм проучвала една по-древна легенда за острова, това тук е най-старото сериозно описание от първо лице. Описание на пътуване за честването на нова кралица. Когато са били създадени звездите, Дойл. То ни казва кога са се появили звездите. Това в нашите кръгове се нарича „откритие“.

— Датирането на звездите няма да ни помогне да намерим третата.

— Понякога знанието е награда само по себе си. — Тя го изрече сухо, убедена в думите си. — Но ако аз мога да датирам тази книга и да потвърдя автентичността ѝ, ще знаем кога е била родена кралицата и кога са създадени звездите. Известно ни е, че нашият чаровник от крайбрежието на Клеър е плавал сам. Едва ли е плавал дълго, тъй като

е тръгнал по тъмно и е пристигнал същата нощ. Ако оставим за момент магията настрана, можем да допуснем, че островът е бил тук, край бреговете на Клеър, което ми харесва, защото и ние сме тук.

Дойл сбърчи чело, надигна бирата.

— Това означава, че сме страхотни късметлии.

— Едва ли, ако съдим по последните два месеца. Ние сме където ни е отредено да бъдем. Не знам дали ще плаваме нощем и как ще се озовем на острова, но ако използваме тази история и направим нужните изчисления, вземайки предвид и теченията — може би ще открием точното местоположение или поне района.

Дойл отпи от бирата.

— Сега вече ме заинтригува. Но това ще трябва да почака. Не можем да върнем звездата, преди да сме я намерили. Все пак е добре да имаме някаква насока, да дадем на Сојер възможни координати, когато намерим и третата звезда.

— Нереза съвсем ще побеснее.

— Вече не е толкова силна. Може би ще намерим звездата, преди да ни нападне отново. — Когато Райли вдигна вежди, той добави: — Но знам, че е малко вероятно.

— Добре тогава. Да обобщим. Намираме звездата, намираме острова, свършваме работата. Надявам се това да включва и унищожаването на Нереза.

— Според нашата ясновидка ще загине от меч.

— Дано да е твойт, но едва ли ще е фасулска работа.

— Бран ще му направи магия за сила. Време е да се погрижим за това.

— Няма да е зле. — И тя си го беше помислила. — Може да е със заклинанието, което той направи на оръжията ни, с тях всичко е наред. Но има и друго...

Можеше да говори откровено с него, осъзна Райли. Да му каже неща, които би се колебала да изрече пред останалите. Неща, които не са толкова оптимистични.

— Дори и да не успеем да я довършим, преди да сме отнесли звездите на острова, пак ще спасим световите. Но тя ще продължи да ни преследва и след като си свършим работата. Може да си го позволи.

Очите ѝ се задържаха върху неговите — сериозни, немигащи, после продължи:

— Бран и Саша се женят, имат няколко деца. Аника и Соьер заживяват на остров — той на сушата, тя в морето. Може и да се получи. Колкото до мен, аз ще започна поредните разкопки или ще напиша книга. Най-вероятно и двете. Ти ще правиш каквото си правиш. Но тя ще продължи да ни преследва и ще ни изстреби един по един, като мухи. Теб няма как да убие, но е възможно да измисли нещо по-лошо.

Като каза това, тя посегна смутено към бирата му, отпи глътка.

— Съдбата ни е определила този жребий, на всеки от нас. Събрани сме заедно с една цел. Да намерим звездите, да ги върнем, да спасим световите. Почти сме го постигнали. Вярвам, че можем да се справим. Мисля, че ще успеем да довършим мисията. Но след това, Дойл... никой не казва, че ще заживеем щастливо. Никой не казва, че ще унищожим злата богиня и ще танцуваме на гроба ѝ.

— Тогава по-добре да действваме. — Той си взе бирата и отпи. — Защото не се виждам като секс играчка на някаква богиня психарка веќе веќе.

— Според мен е по-вероятно да те пече на бавен огън веќе веќе.

— Обичам топлината, но шегата настрана. Трябва да го направим, Гуин. Да стигнем до края. Или никой няма да живее щастливо. Трябва да видим сметката на Нереза, всички заедно.

И тя си го беше мислила, но...

— Аника има само два месеца, после отново ще се превърне в русалка.

— Ще го направим преди това. Бран ще омагьоса меча. Ще бъдем готови за нея, когато се появи.

— Добре, записвам в списъка и меч, който може да унищожить богиня.

В своите покои в пещерата, дълбоко под земята, Нереза се размърда. Болката! Тя се вливаше като нокти, като зъби в кожата ѝ, изгаряше я с грапави езици от огън и лед.

Откакто се помнеше, не беше изпитвала такава болка.

Яростният ѝ крясък прозвуча като немощно скимтене.

Нещото, което някога бе Андре Малмон — самоуверен богаташ и безскрупулен тип — сега държеше бокал до устните ѝ в ноктестата си ръка.

— Пий, кралице моя. Това ще ти даде сили.

Кръвта, с която я хранеше, се застича по прогореното ѝ гърло.

— Колко? Колко време мина?

— Само един ден.

Не, не, бяха изминали години, десетилетия! Тя бе страдала толкова много! Какво ѝ бяха сторили те?

Припомни си вихъра, ужасното падане, изгарящата топлина, нетърпимия студ. Страх. Страх. Страх. Спомни си страха.

И лицата, да, припомни си лицата на онези, които я бяха нападнали.

Сълзите изгаряха бузите ѝ, докато отпиваше от бокала, а гущеровите очи на Малмон се взираха в нея със смесица от обожание и лудост.

Ето, ето докъде я бяха докарали те!

— Огледало! Донеси ми огледало!

— Трябва да си почиваш.

— Аз съм твоята богиня. Ще изпълняваш заповедите ми!

Когато той се отдалечи бързо, тя се отпусна назад отмаляла, всяко поемане на дъх беше мъчение. Малмон се върна, ноктестите му нозе потропваха по камъка, вдигна огледалото пред нея.

Косата ѝ, красивата ѝ коса, сега беше сива като смрадлив дим. Лицето ѝ — пожълтяло и насечено от бръчки, тъмните ѝ очи — замъглени от старост. Цялата ѝ красота си беше отишла, младостта ѝ бе унищожена.

Щеше да си ги върне, и двете! А шестимата, които ѝ бяха причинили това, щяха да си платят — прескъпо!

Черпейки сила от яростта си, тя взе бокала, отпи голяма глътка.

— Донеси ми още! Донеси ми още, а после ще правиш каквото ти кажа.

— Ще ти помогна да се възстановиш.

— Да. — Тя впи луд поглед в лудите му очи. — Ще ми помогнеш да се възстановя.

[1] Американска рокгрупа, сформирана през 1965 г. Името ѝ се превежда като „благодарните мъртъвци“. — Б.р. ↑

4

Докато Дойл четеше и превеждаше гладко, Райли си водеше бележки. Това ѝ помагаше да състави карта на острова — по-скоро скица, но пак беше нещо. И да си представи трите богини. Облечени в бели роби, с колани от сребро, злато и скъпоценни камъни. Арианрод — Бо определено си бе падал по нея — се открояваше в описанията му. Крехка красавица с коси като пламтящ залез и очи като ясно лятно небе. Поувлякъл се е, помисли си Райли, докато записваше „сини очи, червенокоса“.

— Иска да я чука.

— Какво каза?

— Хम्म? — Тя вдигна поглед от бележките си, срещна очите на Дойл. — Не осъзнах, че съм го изрекла на глас. Казах — записах, — че той иска да я чука. Бо е хлътнал по Арианрод.

— И как по-точно ще ни помогне тази подробност?

— На това му викат „наблюдателност“, господин „Не ме интересува!“. Аз например забелязах, че става дума за горист остров, с високи хълмове — и замък, дворец, крепост на един от най-високите, което определено е стратегическо решение. Знаем, че е имало гражданска война и бунтовниците са изгубили, били са прогонени и са се озовали в Залива на въздишките. Където намерихме Водната звезда. Ако измъкнем още нещо от този дневник, може да се окажем една стъпка по-близо до Ледената звезда.

След като помисли, Дойл обобщи:

— Това, че Бо си е падал по Арианрод, едва ли ни казва друго, освен че той е бил мъж с мераци, а тя е била секси.

— Може и така да е, но съществува вероятност другите две също да са били секси, а той говори само за едната. Пише също, че Арианрод го е поканила. Възможно е между тях да е имало нещо. Ние произлизаме от тях, там е работата. А трябва да се чукаш, за да заченеш. Може да не е толкова важно откъде идва всеки от нас, но има

значение дали предшественикът на Бран и богинята — онази с келтското име — са спали заедно и Бран е техен потомък.

Дойл вдигна вежди и тя прие това за потвърждение на мислите си. И се върна към четенето.

Той имаше хубав глас, помисли си. Не би го нарекла точно славеев, но беше хубав и силен. Четеше добре, а не всеки умее да чете добре на глас.

Зачуди се колко ли книги е прочел. Навярно хиляди — каква бройка само! До нея седеше човек, който бе живял във времето на лоените свещи и конските каруци, а сега бе векът на лазерните технологии и космическите полети.

Щяха да са й нужни десетилетия да изучи опита му, онова, което бе видял и почувствал.

Засега продължи да си води бележки, като следваше наблюденията и описанията на Боханън, докато той продължаваше на кон от брега през портокалови и лимонови горички — цветовете им изпълваха с уханье сладкия нощен въздух.

— Значи действието се развива през пролетта — щом говори за цъфнали дървета.

— Това е при положение, че островът се подчинява на същите сезонни правила като нашия свят — изтъкна Дойл. — И се намира от тази страна на екватора.

— Имаш право. — Райли трябваше да признае, че логиката му е дяволски добра. — Но ако се придържаме към нашето географско разположение, към времето и мястото на Бо, това означава пролет. И островът изглежда добре поддържан. Бо говори за горички, широкия и сух път, осветен от факли. Пълнолуние, което също помага да се изчисли времето. Сребърният дворец — не е много ясно дали наистина е от сребро, или е поетично сравнение.

Тя продължаваше да записва подробностите, докато той четеше. Просторни градини, жени в свободни роби, музика, носеща се през отворени врати и прозорци към широки тераси. Знамето на новата кралица — бял гълъб, литнал над синьо море — се вее от всяка кула.

Дойл бе стигнал до преддверието — великолепни гоблени, позлатени дървета в сребърни саксии — когато остави книгата.

— Щом ще чета за интериорен дизайн, ми е нужна още една бира.

— Успея ли да опиша подробно острова и двореца на Саша, тя ще го нарисува. А това може да предизвика видение, което да ни отведе по-близо до целта.

Той довърши бирата си, остави я.

— Добра идея.

— Имам много.

— Така е. Някои са добри.

— Ако отидеш за бира, би ли ми донесъл вода? Миналия път аз се качих. И ми трябват десет.

— Десет какво?

— Минути. — Райли стана от масата, отиде до дивана край огъня, изтегна се на него. И заспа за секунди.

Дойл оцени тази й способност — умение, което развива всеки боец. Да заспива по команда, навсякъде.

Остави я да спи, разходи се горе и реши, че в момента водата е най-добрият избор. Отвори бутилка и отпи, докато се насочваше към един от прозорците.

Сякаш нечий юмрук сграбчи сърцето му и го стисна безжалостно. Оттук се виждаше кладенецът — същият, от който беше носил вода безброй пъти в младостта си. Бран го бе запазил, направил го бе част от оформлението на градината. Градина, която майка му сигурно щеше да обикне.

Цветя, храсти, малки дървета, виещи се пътеки минаваха през мястото, което някога бе зеленчукова градина, а конюшните отдавна ги нямаше. Вероятно се бяха превърнали в руини още преди Бран да закупи земята.

Дойл се насили да погледне по-нататък, към надгробните камъни, и усети ново свиване на сърцето, когато видя, че Аника е коленичила до гроба на майка му и подрежда... цветя и малки камъни.

Тя има най-прекрасното сърце на света, помисли си Дойл, най-доброто, което бе срещал. А той имаше пребогат опит с добротата, както и с бруталността. Аника се надигна, взе още цветя от кошницата си, подреди ги на гроба на баща му заедно със своите камъчета.

Правеше го за хора, които не бе виждала никога, показваше им уважението си.

А той още не ги беше посетил.

Там няма нищо освен прах, каза си Дойл, но със сърцето си усещаше, че не е така. Райли беше права. Символите имаха значение и той трябваше да отдаде нужното уважение на предците си.

Но сега се отдалечи от прозореца, заслиза по стълбите.

Загледа се продължително в Райли. Тя спеше, легнала по гръб, с глава върху една от скъпите възглавници, ръцете ѝ бяха скръстени на корема. На колана ѝ се виждаше кания с нож в нея.

Той си помисли, че ако шапката ѝ бе на главата, сигурно щеше да е килната върху лицето ѝ.

А то никак не беше лошо. Не бе като това на Аника, но колко жени можеха да се мерят с красотата ѝ? Райли имаше добра костна структура, която щеше да ѝ служи до дълбока старост — ако доживееше дотогава. Силна челюст, която можеше да поеме удар; широка уста, която винаги имаше какво да каже.

Дойл реши, че късата коса отива на лицето ѝ, макар да подозираше, че тя я подстригва със собствения си нож.

И той беше известен с този си обичай.

Припомни си първия път, когато я бе видял във вълча форма — онази вечер на Корфу, в разгара на битката. Шокът при вида ѝ, абсолютното ѝ великолепие, когато се взря в него с тези свои златисти очи.

Очи, които бяха плакали, когато го беше помислила за мъртъв.

Беше забравил какво е да ридаят за него.

Не си беше позволявал да има жена за друго освен за най-основните си мъжки нужди в продължение на един-два живота. Гледайки сега Райли, която трудно можеше да се нарече негов тип, се зачуди защо точно тя го кара да изпитва тези нужди, че и нещо повече.

Сигурно защото бяха единствените двама от шестимата, които не ги бяха задоволили. Вероятно това беше простото обяснение.

После Райли отвори очи, погледна право в неговите и той осъзна, че въобще не е толкова просто.

— Случило ли се е нещо? — попита тя.

— Десетте ти минути изтекоха.

— Ясно.

Тя седна, протегна се и той можеше да се закълне, че в този жест разпозна вълка в нея.

Когато Райли се изправи, Дойл остана където беше, препречвайки пътя ѝ.

— Пак те питам. Случило ли се е нещо?

— Не. Все забравям, че си ниска.

— Не съм ниска. Ти си по-висок.

— Ниска си — каза той равно и се отмести. — Ще ти отделя още час, после излизам да се разтъпча.

— Добре. Чудя се кой ли е дежурен по кухня.

— Пак ли си гладна?

— Това е заради промяната. Ускорен метаболизъм. Както и да е, още час и ще довършим дневника. Ти четеш ли го, докато спаш?

— Не.

— На бас на двайсетачка, че той ще чука богинята. Или тя него. Имам чувството, че тя ще е активната в случая.

Дойл си помисли за приповдигнатия, сладникав стил.

— Приемам баса. Едва ли една богиня би избрала Бо.

Той взе книгата; тя продължи да си води бележки.

Когато часът изтече, Райли протегна ръка с дланта нагоре.

— Плащай!

— Възможно е да е излъгал, за да се изфука. „Чуках богинята на луната в замъка на хълма.“

— Плащай!

Дойл неохотно измъкна двайсетачка от джоба си.

— Жалко, че не разполагаме с още дневници. Обзалагам се, че и сестричките ѝ са се позабавлявали добре по време на честванията. — Райли напъха банкнотата в джоба си. — Логично е. А ние водим началото си оттам, от онзи остров. Оттам е започнало родословното ни дърво. И цяло хилядолетие по-късно — според моите пресмятания — се озовахме отново тук. Успяхме да го направим заради родословното си дърво, благодарение на което всеки от нас притежава някаква дарба.

— Аз бях прокълнат. Това не е дарба.

— Съжалявам. — В гласа ѝ прозвучаха едновременно съчувствие и деловитост. — Съжалявам за онова, което се е случило на брат ти и на теб. Но ако се абстрахираме от емоциите, това, че си прокълнат с безсмъртие, е част от цялото. Всеки от нас притежава някакво специално качество, което ни превръща в специален екип.

Лицето му, очите му се втвърдиха и станаха студени. Гласът му прозвуча ледено:

— Нима твърдиш, че брат ми е трябвало да умре, за да бъде прокълнат?

Тя щеше да отговори на гнева му с гняв, ако не беше доловила вината и скръбта в гласа му.

— Не, не го твърдя и няма смисъл да се ядосваш. Казвам само, че дори да го беше спасил, пак щеше да бъдеш прокълнат. Ако вещицата не го беше подмамила, щеше да се случи по друг начин. Ти самият каза, че си търсел Нереза и звездите в продължение на стотици години. Без успех. Но се събра с нас и след два месеца вече имаме две от звездите, победихме я два пъти. Това е предопределение.

— И какъв е бил брат ми според твоите заключения? Пешка, която да примами офицера?

— Той ти е бил брат. — Тонът ѝ не издаваше никакви чувства. Продължи в същия дух: — Невъзможно е да се каже защо злото е избрало точно него. Но съм сигурна, че доброто е избрало теб, избрало е всички нас. За мен дневникът е поредното доказателство за това.

Макар да не отместваше очи от неговите, в които прозираше едва сдържана ярост, тя замълча за миг. Сега тонът ѝ бе по-мек:

— Аз съм последният човек, който би омаловажил семейните връзки. Те са всичко. Просто се опитвам да си представя голямата картина и да намеря логика в злото, за да продължим напред.

— Не виждам какво общо има логиката в случая! — Дойл отново се изправи. — Нуждая се от чист въздух!

След като той излезе, тя си пое дълбоко дъх.

— Просто се опитвам да бъда обективна — промърмори отчаяно, после събра бележките си и отиде да намери Саша — и нещо за хапване.

Понеже всички се бяха пръснали в разни посоки, тя пое към кухнята, изрови продукти за сандвич.

Докато редуваше пуешкото филе с резени шунка и се чудеше какъв кашкавал да избере, влезе Саша — с нов график на домакинските задължения.

— Днес никой няма да е дежурен по кухня — осведоми я тя, — тъй като още се настаняваме. Теб съм те записала за утре, освен ако не поемем нанякъде.

— Става. Искаш ли сандвич?

Саша погледна към огромния сандвич, който си приготвяше Райли.

— Да, но по-малък. Бран прекара известно време в разговори със семейството си в Слайго и сега смята да поработи в кулата. Аника пожела да му помогне, а Сойер излезе да потърси най-подходящото място за разполагане на мишените.

Саша остави платнения график, едновременно артистично оформен и практичен, на един от первазите.

— Значи имаш малко време? — попита я Райли.

— Да, ако се нуждаеш от нещо.

— С Дойл успяхме да прочетем дневника. Водех си бележки. Предшественикът на Бран — малко е надут и досаден — го е направил с Арианрод.

— Какво е направил с... О! Ооо! — Второто възклицание на Саша бе многозначително.

— Точно така, правилно ме разбра.

— Значи е възможно Бран да е произлязъл от нея? В това има логика, нали?

— Именно. — Райли размаха пръст във въздуха с чувство на удовлетворение. — Онова, което премълчах пред Дойл, защото той го прие твърде лично, е, че имаме двама ирландци, които живеят на едно и също място — с разлика от неколкостотин години, но мястото е същото.

— Възможно е Дойл да е от същия род. — Като кимна, Саша включи чайника. — Логично, нали?

— Така е. Нека ти разкажа някои неща от дневника.

Докато го правеше, Саша си нарязва ябълка, кашкавал, добави солени бисквити и се настани удобно с чая в ръка.

— Възможно е да се е случило край този бряг — заключи тя. — И островът и сега да е тук.

— Записах някои подробности за начина, по който изглежда — имаше предостатъчно, ха-ха! Също и как изглежда дворецът, как изглеждат богините — и по-конкретно Арианрод. Ако успееш да ги нарисуваш по бележките ми...

— Може да получи и видение. Ще се опитам. А кралицата е била бебе, значи раждането ѝ е буквално събитие.

— Боханън първо е представил подаръка си — пойните птички — на богините, после се е представил на бебето кралица. — Райли запрелиства бележките си. — Хубаво момиченце, със златиста коса и очи като сини, дълбоки езера, гледащи умно. А на рамото ѝ, оголено, за да се вижда от всички — кралският знак. Звездата на съдбата.

— Още една звезда. Написал ли е нещо за родителите ѝ?

— Не, пише само за храната и виното, за богините, облеклото и кралицата. А двореца описва като излязъл от вълшебна приказка. Голям, сребърен, пълен с изящни предмети и красиво обзаведени стаи. Но също така говори за гъсти гори и един каменен кръг на друг хълм, където отишъл, за да изрази почитта си към мъртвите. Водопад и стръмна пътека, Дървото на живота.

— А Нереза?

— Ключки. Доста пикантни. — Райли отпи от бирата, намести се в стола си. — Първо, за нея няма покана. Тя живее в другия край на острова, прокудена е там, защото се е опитала да навреди на предишната кралица. Няма много подробности, но от нея са се бояли и не са я обичали. Всички са я избягвали. В нощта, когато пристига на острова, нашият разказвач чува нещо, което прилича на буря. Отначало не ѝ обръща внимание, но бурята изглежда силна. Той става от леглото — следва подробно описание на покоите му — и поглежда навън. Вижда как някакъв залив сякаш се връзва в брега. Дълбок и черен, така го описва, а от едната му страна стоят трите богини. Бо усеща как някаква сила разтърсва света, белият пясък полита над залива. Когато нещата се уталожват, той вдига очи нагоре, следвайки погледа на богините, и вижда три нови звезди под луната. По-бляскави и по-красиви от всички звезди на небето и тъй нататък. Малко преди да съмне, Арианрод идва в стаята му, правят любов. Той остава там три дни и нощи и тя идва при него всяка вечер.

— За да зачене дете — полубог, полумагьосник — заключи Саша, докато Райли отхапваше голямо парче от сандвича.

Райли кимна, завъртя пръст във въздуха.

— Може да изглежда самодоволен и надут в дневника си, но сигурно е имал някакви качества, които тя е ценяла и искала. Когато си тръгва, Арианрод му дава пръстен с блестящ бял камък. Камъкът на Стъкления остров, така го нарича, и казва на нашия разказвач, че ще

изпрати в неговия свят по-голям подарък, който един ден ще се върне при нея.

— Детето. Неговото потомство.

— И аз съм на това мнение, Саша.

— Трогателна история. Ще си взема скицника. Вече спря да вали — бих искала да се поразходя, да почувствам къде сме, къде е домът на Бран, после ще видя дали мога да скицирам нещо по бележките ти.

— А аз трябва да си разопаковам багажа и да уредя някои неща.

— Довечера ще готвя аз, Бран ще ми помага. Мислех да се пробвам да приготвя яхния „Гинес“. Ще гледам да я приготвя, преди да изгрее луната, за да можеш да хапнеш преди поста.

— Благодаря ти. Тръгни по пътеката, която си нарисувала — посъветва я Райли. — На лунна светлина изглежда фантастично.

Саша понечи да стане, но спря.

— Бран иска да се запозная със семейството му.

— Хубаво.

— Много е голямо. А аз... аз съм просто някаква американка, която изобщо не познават и която познава Бран едва от...

— Престани! — Райли размаха пръст във въздуха с пълна уста. — Спри да си създаваш проблеми. Ще се запознаеш с родителите му и тъй нататък! Нормално е да си малко притеснена, но, господи, Саша, та ти си боец! Биеш се с богове! В сравнение с това срещата с роднините му е фасулска работа.

— Знам, че трябва да се запозная с тях... искам да се запозная с тях — поправи се тя. — По някое време. Просто се страхувам да не оплескам нещата.

— Погледни Бран. Страхотен е, нали?

— О, много повече от това!

— И вероятно го е наследил от родителите си. Сигурно и те са страхотни. Така че отпусни се.

— Знам, че е глупаво да се безпокоя за подобно нещо. Има толкова по-важни неща, за които трябва да се тревожим.

— Човешко е — поправи я Райли. — Всички сме хора. С изключение на мен, три пъти месечно.

Саша се усмихна.

— Права си. Няма да се тревожа повече. Остави бележките си тук — ще видя какво мога да направя с тях след разходката.

— Разбира се. Ще бъда тук, в случай че имаш въпроси.

Дойл стигна до морския бряг, както бе правил като момче, и се запуска по опасните скали към хлъзгавите тревни туфи. Момчето беше вярвало, че няма да падне. Мъжът знаеше, че ще оцелее, ако това се случи.

Каза си, че си струва да падне — и да изпита болката от умирането и възкресяването — за да огледа пещерите, прорязали скалите. Въпреки че бе малко вероятно звездата да е толкова наблизо, не можеш да намериш нещо, ако не търсиш.

Но това беше само извинение — знаеше прекрасно защо се спуска без въже или обезопасяващ колан: просто защото го беше правил като момче. Правил го беше тогава, правеше го и сега, опивайки се от острия вятър, гърления рев на морето, хлъзгавите хладни скали. Харесваше му да се прилепва като гущер високо над разбиващите се в скалите вълни, да предизвиква смъртта, да „вдишва“ живота, както вдишваше соления морски въздух.

Колко бе копнял за приключения като момче! Да се бие с разбойници или да бъде един от тях, да размахва меч от коня си срещу тираните, да поеме на пътешествие по море към някоя неоткрита земя.

Внимавай какво си пожелаващ, помисли си сега, спирайки върху една тясна козирка, за да се полюбува на разлюляната водна бездна отдолу.

Имал бе приключения, бил се беше с разбойници — понякога ставайки един от тях. Като войник бе участвал в толкова много войни, че му бяха втръснали. Плавал бе и беше летял — до обикновени и екзотични страни.

И бог му бе свидетел, че се бе уморил до смърт от всичко това.

Но се беше захванал с тази мисия, и то векове преди някой от сегашните му другари да е бил роден. Щеше да я изкара докрай.

А после... изобщо не знаеше какво би правил после.

Спокоен живот известно време — само че той не беше устроен за такъв живот. Пътешествия? Но в света вече нямаше място, което да копнее да види. Можеше да се забавлява, като спи с жени, тъй като това желание винаги го изгаряше — но щом го задоволише, го завладяваше скуката.

Каквото и да правеше, както и да го правеше, където и да го правеше, никога не можеше да се задържи повече от десетина години. Не можеше да създаде връзки, нито да ги загуби, защото след време хората забелязваха, че той си остава все така млад.

На онези, които си пожелаваха безсмъртие, би казал отново: *Внимавайте какво си желавате.*

Безсмислено е да размишлява над това, реши той. Съдбата му няма да се промени. Но бедата беше там, че щом тази мисия приключеше, щеше да се разотиде и компанията му. А тя, колкото и да не му се искаше, бе започнала да му се нрави.

Когато си част от армия, се сдобиваш с другари, при това истински. Но когато си част от това? Част от шестима души, които живеят и спят, и се хранят, и се бият и проливат кръвта си заедно, въпреки нищожните шансове за победа?

Те бяха едно семейство.

Всички те, въпреки уникалните си дарби, щяха да се подчинят на естествения процес. Щяха да остаряят, да умрат.

Той нямаше да ги последва.

Но нямаше смисъл да размишлява над това, напомни си пак, докато избираше къде да стъпи върху козирката, която водеше към тесния вход на пещера — неговата пещера.

Някога тя бе тайното му скривалище — можеше да седи пред нея на същата тази козирка и да се отдава на мечтите си, без никой да знае къде е. Беше донесъл в нея прахан и огниво, и лоени свещи, сладкиши и медовина. Беше мечтал и бе дялкар фигурки с ножа си, намислял си беше желаниа, сърдил се беше на света, наблюдавал бе полета на морските птици.

Отворът му се стори по-малък, отколкото го помнеше, но не беше ли така с всичко? Момчето се бе промъквало вътре с лекота, мъжът трябваше да положи известни усилия.

Миризмата беше същата — влажна и прекрасна — а заради ехото от рева на морето въздухът сякаш трептеше. За миг Дойл приклепна, притвори очи и се усмихна, пренесен назад към простичкото, невинно детство, когато бъдещето му беше пред него — цветно, пълно с храбри битки и подвизи.

Вместо късото парче свещ, той извади фенерче и лъчът му заигра из пещерата.

Беше почти толкова голяма, колкото я помнеше, отбеляза той, движейки се заднешком, докато успя да се изправи в цял ръст, но едва-едва. Ето я и малката издатина, където беше държал свещ. Наведе се и потърка с пръсти втвърдената восъчна локвичка. Ето ги и изгнилите останки от стария чул, който бе откраднал от конюшните. Някога миришеше на коне и това му харесваше.

Пещерата преминаваше в малка зала, която той бе избрал за своя съкровищница, тъй като чупка в стената я скриваше от отвора.

Там все още лежаха неговите детски съкровища, подобно на артефакти. Счупената чаша, която бе играла ролята на свещен Граал — уж принадлежал на крал Артур. Една очукана пръстена купа, пълна с камъчета и мидени черупки, няколко медни монети, стар връх на стрела — стар още навремето — парчета въже, ножът, който той бе използвал за дялкане — и с който бе издълбал името си в скалата.

Прокара пръстите си по името, което момчето бе изписало с толкова усилие:

Дойл Мак Клейрич

Отдолу се бе постарал да нарисува дракон, тъй като бе решил, че той ще е неговият символ.

— Ех! — въздъхна сега и се извърна.

Лъчът от фенерчето му освети плитката вдлъбнатина в стената и миниатюрния платнен вързоп.

След толкова време?

Той отиде до него, измъкна го и го разви. Вътре лежеше свирката, която бе издялал старателно от кестеново дърво. Представял си беше, че тя е вълшебна и само той може да свири на нея — за да призовава дракона. Онзи, който той, естествено, бе спасил от сигурна смърт. Онзи, който бе станал негов приятел и другар в игрите.

О, ако можеше отново да е момче, помисли си той, с цялата онази вяра и всички онези мечти.

Допря свирката до устните си, постави пръсти върху дупките, изпробва я. За негово удоволствие и изненада, тя произведе доста добър звук. Може би малко тъжен в отекващата пещера, но добър.

Зави я отново в платното и я пъхна в джоба си, решавайки, че може да си позволи малко сантименталност.

Другото нека остане, помисли си. Един ден някое момче с приключенски дух може да намери съкровищата му и да се чуди на кого ли са принадлежали.

Покатери се обратно и остави зад себе си пещерата, спомените, морето.

Когато се прехвърли през стената, се сблъска със Сойер.

— Хей! Да не си слизал долу?

— Огледах наоколо.

Като побутна шапката си, Сойер се наведе, погледна към морето.

— Страшничко. И аз оглеждах наоколо — но на по-равен терен. Какво ще кажеш да разположим мишените ето там?

Дойл проследи посоката.

— Пред онези градини?

— Е, няма как да ги избегнем, освен ако не изберем гората. Бихме могли да го направим, но тук е по-закътано. Към къщата има много земя, но доколкото разбрах, хората могат да се разхождат из нея и някои го правят. Докато тук шумът от водата ще заглушава изстрелите.

— Прав си, по-закътано е, макар че Бран сигурно е добре познат в района и едва ли някой ще му създава проблеми. От другата страна на къщата има допълнително пространство, него можем да го използваме за физическото обучение. Но тук наистина е подходящо за тренировките с оръжие.

— Чудесно. Райли май ни е осигурила лодка и екипировки.

— Вече?

— Има контакти. А аз трябва да разуча картите, но вече огледах мястото и разположението му.

— За да можеш да ни върнеш пак тук, където и да отидем.

Сойер вдигна палец.

— Защо да се потим излишно? Чух също, че Саша рисува онова, което ти и Райли сте прочели в дневника, надявайки се да... — Той завъртя пръст във въздуха. — Не знам докъде е стигнала. Явно ти и аз отговаряме за военното обучение, тъй че след като мястото вече е избрано, можем да се захващаме със стрелбището.

— Първо ще пием по бира.

— Съгласен.

На Дойл му бе трудно да спори със Сойер за каквото и да било. Момъкът беше чаровен, хитър като лисица, верен до смърт и можеше да застреля комар в окото от двацет метра.

Минаха през килера и влязоха в кухнята, ухаеща апетитно на онова, което Саша бъркаше в тенджерата, докато Райли я наблюдаваше.

— Леле! — Тъй като Сойер обичаше не само да яде, но и да готви, отиде при нея. — Какво е това?

— Яхния „Гинес“. Намерих няколко рецепти онлайн и сега експериментирам. Май ще се получи.

— Изглежда страхотно. Ние ще прием бира. Вие искате ли вино?

— Да, благодаря, май му дойде времето. Досега се опитвах да скицирам. Мисля обаче, че готвенето ще е по-успешно от...

Тя се обърна, видя, че Дойл взе скицника ѝ.

— Не знам дали изобщо съм успяла да уловя нещо, разполагам само с най-общи описания.

Когато той не каза нищо, тя го приближи, загледа се като него в една от рисунките ѝ на Арианрод.

— Не знам дали съм я нарисувала хубава — разказвачът я е намирал за такава. Не знам формата на лицето ѝ, нито дължината на косата и прическата ѝ, формата на очите. Просто разчитах на интуицията си.

— Това ли е твоята интуиция?

Болката в гласа му я накара да го изгледа разтревожено. Видя същата болка в очите му.

— Да. Какво има? Какво не е наред?

— Добре ли си, приятелю? — Сойер ги приближи, постави ръка върху лакътя на Дойл.

— Аз бях този, който прочете описанието на Боханън. Райли си водеше бележки, докато го правех. А ти си нарисувала богинята по този начин?

— Арианрод, да. Така си я представих. Просто... просто така я видях от бележките. Защо?

— Защото... си нарисувала майка ми. Това е лицето на мама.

5

Нагарчаща сладост. Нали този израз се използваше? — помисли си Дойл, докато се взираше в скицата. Противоположни емоции, които се смесват и преплитат, за да се превърнат в едно разтърсващо чувство.

Чак сега разбра какво е.

Когато с мъка отмести поглед и вдигна очи, видя, че останалите са го наобиколили. Сойер зад гърба му, жените от двете му страни.

Едва овладя инстинкта си да се измъкне.

— Няма да те питам дали си сигурен — каза внимателно Сойер, — ясно е, че си. Саша е нарисувала майка ти от описанието на Арианрод.

Поредната вътрешна битка — да задържи погледа на Райли, да запази самообладание.

— Все едно е позирала мама.

— Има и още рисунки. — Саша заобръща страниците. Арианрод в профил, в анфас, в цял ръст.

Той взе с усилие скичника, запрелиства го, сякаш това не означаваше нищо... лично. Но, господи, дори беглата усмивка в една от рисунките, същата, която казваше „Знам, че си си наумил нещо“, го накара да изтръпне.

Все едно майка му беше оживяла.

— Тя никога не се е обличала толкова... изискано и обикновено носеше косата си сплетена или вдигната на кок, но тук сигурно си я нарисувала като млада.

— А възможно ли е Саша да е проникнала в спомените на Дойл? Не нарочно — добави Сойер бързо. — Просто да ги е почувствала несъзнателно.

— Едва ли. Дойл не беше наблизко, когато рисувах скиците, използвах записките на Райли.

— Имам теория.

Дойл погледна към Райли.

— Естествено.

Преди тя да успее да заговори, влязоха Аника и Бран.

— Обичам да помагам в правенето на магии. Бих искала да... О, здравейте! — Доволната ѝ усмивка угасна, когато видя лицата на приятелите си. — Какво има? Трябва ли да се бием?

— Не, не сега, но е добре, че и шестимата сме тук. Можем да обсъдим всичко това още сега. — Саша подаде ръка на Бран. — Хайде да отидем в хола с камината.

— Готово, стига да има и бира. — Докато вземаше ръката ѝ, Бран погледна към скиците. — Какво е това? Да не си изровила някои стари снимки?

— Какво? Не, аз...

— Това е баба ми — майката на майка ми — едно към едно. Е, когато е била млада. — Докато посягаше към скичника, улови напрегнатия поглед на Дойл. — Какво става?

— Имаме неоспоримо доказателство на теорията ми — осведоми го Райли. — Баба ти, майката на Дойл... — Тя потупа с пръст рисунката. — Арианрод.

— Ясно. — Като кимна бавно, Бран отново се взря в скицата. — Май съм изпуснал доста.

— Толкова е красива! — Аника изви глава, за да вижда по-добре. — Майката на Дойл, бабата на Бран, а също и богиня? Не разбирам как е възможно.

— Възможно е, възможно е. — Сойер плъзна ръка около талията на Аника. — Хайде да ти сипя чаша вино, после ще отидем при останалите.

Когато се настаниха в хола, огрени от припукващия огън и с питиета в ръка, Райли остана права. Тя рядко бе изпълнявала ролята на учителка или лекторка — поне официално — но когато го правеше, знаеше върху какво да наблегне.

— Преди да ви кажа заключенията си, искам да попитам Бран чел ли е дневника на своя предшественик?

— Разбира се. Вярно е, че описанията му са малко сладникави, но той дава полезна информация от първа ръка за новата кралица и какво е правил на острова. Така че дневникът му е поръсен и с малко пикантни подправки.

— Не разбирам.

— Метафора — каза Сойер на Аника. — Ще ти обясня по-късно.

— Тогава знаеш, че той е спал с Арианрод — и през трите нощи, докато е бил на острова.

— Е, дори боговете и магьосниците имат своите нужди, а освен това са празнували. Не виждам какво... О, ясно. Разбира се. — Като се облегна назад и вдигна бирата си, Бран кимна към Дойл. — Тя е искала дете — вълшебно дете.

— Кръвната линия — обясни Райли. — Дете, което тя да може да изпрати един ден в Ирландия, за да я продължи. Потомците на това дете са се установили тук, други са емигрирали. Твоето семейство е в Слайго.

— Така е, по-голямата му част — съгласи се Бран. — А бабата на баба ми е била от Клеър — вещица от Килти. Не е далеч оттук, на един хвърлей разстояние. Така че всичко пасва много добре. Ти как мислиш? Братко?

Дойл се беше умислил над бирата си.

— Не знам в рода ми да е имало вещици. И не съм се родил безсмъртен.

Ако не се налагаше да го притисне, Райли щеше да съчувства на скръбта му, прокрадваща се през железния щит, който той издигаше около себе си.

— И не сте говорили край огъня за роднина, който е бил ясновидец или лечител, общувал с животните?

Той се размърда, хвърли й раздражен поглед.

— Винаги се говори за такива неща. Тук е Ирландия, така че...

— Приказките тръгват отнякъде. Както и да е, не би могъл да оспориш фактите. Саша е нарисувала Арианрод, а приликата с майка ти, с бабата на Бран е неоспорима. Ние сме свързани, и шестимата. Саша ни е свързала още докато е била в Щатите, рисувайки и съхранявайки видения, които не е искала да има. Всички се оказахме в Корфу по едно и също време. Събрахме се. Ти и Бран имате едни и същи корени, водещи началото си от вечерта на Трите звезди на Стъкления остров. Това се отнася за всички нас.

— Всички произхождаме от нея? — учуди се Аника.

— Има три богини. Едва ли са сложили всичките си яйца в една кошница, образно казано. Големи празненства, много магьосници, събрани на едно място. И вероятно сред тях е имало предостатъчно

мъже, които са отговаряли на нуждите им. Шейпшифтърри, способни да се превърнат в други създания, пътешественици, морски хора.

— Арианрод е дошла при предшественика на Бран в нощта на Трите звезди, същата нощ, когато Нереза ги е проклела — продължи Райли. — Нощта, когато богините са осъзнали, че семената на — нека го наречем „злата съдба“ — са били посетени. Затова са предприели стъпки да заченат и да създадат пазители. Шестима. Нас.

— Шестима, в чиито вени тече тяхната кръв — заключи Бран.

— Доста разредена — отбеляза Сојер, — но признавам, че звучи страхотно. Ние притежаваме божествена кръв... леле!

— Значи са ни използвали още тогава? — попита Дойл, докато обидата — неприкрита и силна — изместваше мъката му. — Съдбата ни е била определена? Решено е било брат ми да умре от болезнена смърт, преди още да се е превърнал в мъж, та аз да бъда прокълнат с безсмъртие?

— Не мисля така. — За да изпревари надигация се в него гняв, Райли заговори бързо: — Не твърдя, че боговете не могат да бъдат жестоки, но също така не вярвам, че са уточнявали подробностите. Ти така или иначе щеше да се сблъскаш със сила, която да те промени. Саша е притежавала дарбата си цял живот, но в един момент се е озовала в Корфу. Същото се отнася и за мен — дори да бях избрала да пиша или преподавам, вместо да работя на терен... Ала ти си прав — каза след малко, — те са ни използвали. Дали са ни нещо от себе си и то ни е накарало да се съберем, да останем заедно, да рискуваме.

— И сигурно мислиш, че това ни е помогнало да победим и Нереза, нали? — Саша срещна погледа на Райли. — Мислиш го, но и аз си го мисля. Съжалявам, Дойл, иска ми се да знаех или да бях почувствала кого рисувам, преди да погледнеш скицата. Щеше ми се да те бях подготвила по някакъв начин.

— Ти нямаш вина. Четох проклетите описания и не успях да събера две и две. — Сега той се питаше как така не бе прозрял нищо, ала нямаше връщане назад. — Не ми харесва идеята, че три богини са поставили началото на рода ми, за да осъществят някакви свои намерения.

— Можеш да им го кажеш, когато намерим острова. — Райли сви рамене. — Възможно е да ги срещнем, все пак са богини. Също

така мисля, че ще намерим острова отгук, че е близо до този бряг, точно както е бил за общия праотец на Бран и Дойл.

— Мога да се гмурна в морето и да огледам. — Аника се стгуши до Соьер. — Соьер каза, че тази нощ ще ме свали долу, така че мога да огледам под водата.

— Можеш, но едва ли ще е толкова лесно.

— А и не му е дошло времето — обади се Саша. — Спокойно, не е видение, просто логика. Няма причина островът да ни се разкрие, докато не намерим и последната звезда.

— И аз съм на същото мнение. — Най-после Райли се отпусна в едно кресло, изтегна се. — Едва ли разполагаме с много време, преди да ни нападне Нереза, затова не бива да го губим.

— Тренировките започват утре, на разсъмване — обяви Дойл.

— Няма измъкване от теб! А аз уредих лодка и оборудване. Познаваш ли тези води, Аника?

— Не много добре, но ще плувам и ще се оглеждам. За пещери.

— Чудесно. — Райли вдигна чашата си в знак на одобрение. — Значи Аника разужнава, аз отговарям за екипировката, Бран работи по допълнителните магии.

— А Дойл и аз ще подготвим стрелбището — вметна Соьер.

— Аз пък ще довърша вечерята и ще порисувам още малко.

— Ще хапна от яхнията ти по-рано — каза й Райли. — Няма да чакам до последния момент преди настъпването на промяната. Бран, има ли начин да направиш нещо на една от вратите, за да мога да се прибирам без ничия помощ?

— Да, трябваше сам да се сетя. Ще направя заклинание на вратата, която води към кухнята, така че трябва само да я доближиш.

— Благодаря ти. Ако няма какво повече да обсъждаме и не се нуждаете от мен, ще отида да потренирам във фитнеса.

— Нали чу, че започваме тренировки на разсъмване?

Райли се усмихна на Саша.

— Аз ще тренирам друго. Хей, защо не дойдеш с мен? Ще повдигаме малко тежести.

— Предпочитам да вдигам черпака.

— Аз ще дойда с теб! — Аника тутакси застана до нея. — Харесват ми огледалата в салона.

— Да, знам. Да вървим тогава.

— Какво ще вдигаме? — попита Аника, докато следваше Райли по петите.

— Бас държа, че ще превърне помпането на мускули в забава. — Сойер се усмихна подире ѝ, понечи да отпие от бирата си, улови погледа на Саша.

— Имам да свърша нещо, Дойл — реши изведнъж. — След малко се връщам за стрелбището.

— Трябва ми нов скицник. — Саша се изправи, излезе заедно с него от стаята. И остави Дойл и Бран сами.

— Баба ми е жива — поде Бран. — Изминава по пет километра всеки ден, в студ и пек, има котка на име Моргана, следи дядо да не пуши пури и всяка вечер си пийва уиски. Ще ми е много мъчно, когато си отиде от този свят.

Той замълча унесено.

— Семейството ми идва тук от време на време, присъстваше и на строежа на къщата. С баба заедно разглеждахме руините преди началото му. Каза ми: „Момче, добър избор си направил. Всички къщи познават любов и скръб, смях и сълзи. Но това място е пропито от тях. Почитай го дори когато вече е твое“.

— Ясновидка ли е?

— Не, не е. Магьосница, да, но не и ясновидка. Тя го е почувствала, почувствала е онова, което е тук, както го чувствах и аз. Кръвта зове. Твоят зов към мен. — Бран се наведе напред към приятеля, към брата. — Ти си изгубил семейството си, Дойл, някои от роднините си заради жестокост, други заради естествения ход на живота. Искам да знаеш, че все още имаш семейство.

— Независимо дали го искам, или не?

Бран само се усмихна.

— Е, това е нещо, което не можем да избираме, нали така?

Дойл трябваше да признае, че се беше сближил с Бран по-бързо и по-лесно, отколкото с когото и да било от близкото си минало, а и от по-далечното. Нещо в него, помисли си сега, просто го бе привлякло.

Повикът на кръвта.

— Бях престанал да го искам. Да искам семейство — поясни Дойл. — Нарича се „оцеляване“. Въпреки цялата ти сила, Бран, ти не знаеш какво е да си виждал безброй изгреви и да си наясно, че за теб

те ще продължат вечно, но няма да е така за хората, които имат значение за теб. Ако позволиш да имат значение.

— Не знам — съгласи се Бран. — Но знам какво има значение сега. Ние сме една кръв и преди да го узнаем, бяхме приятели. Поверих ти живота си и този на жената, която обичам. И отново ще ти се доверя. Няма по-силна връзка от тази.

Горчилката не се бе отмила.

— Те ме върнаха тук, боговете, съдбата.

— Но не си сам.

Като кимна бавно, Дойл срещна тъмните очи на Бран.

— Не, братко, не съм сам. За мен всичко започна тук. Може би пак тук ще го довършим.

Вечерта приближаваше и Райли си взе една купичка със супа в стаята. Изяде я, докато правеше още проучвания. През годините бе идвала много пъти на разкопки в Ирландия, и то тъкмо в тази част. Посещавала я бе и с родителите си като дете, по време на техните експедиции.

Знаеше, че има пещери — на сушата, в морето — и руини и каменни кръгове. Преди да прочете дневника, смяташе, че звездата е в Клеър или около него — но не изключваше и вероятността да е паднала в друга част на Ирландия.

Сега обаче бе сигурна, че звездата се намира в Клеър.

Огнената звезда беше в пещера под водата. Част от скала в подземна пещера. Тя бе призовала Саша.

Водната звезда — отново във водата, но този път от водата, чакаща Аника да открие статуята на богинята и да я разпознае по синия ѝ блясък.

Възможно бе моделът да се повтори и сега. Пещера в студените крайбрежни води на Атлантическия океан. Лед, студ. И това се връзваше.

Дали Ледената звезда щеше да пее или да ги призове като останалите звезди? Кой щеше да я чуе? Засега тя залагаше на Дойл. Бран също би могъл да е избраният, но Дойл имаше по-дълбоки корени тук.

Тя щеше да го наглежда, за всеки случай.

Аника щеше да разузнае в морето — както може да го направи само една русалка. А през това време тя ще се порови по своя начин — в книгите, интернет, картите.

В най-лошия случай така ще започнат елиминирането. Ако Саша получи видение, което да им даде някаква насока, трохички, които да следват — толкова по-добре, но според Райли нищо не бе в състояние да замени проучванията и произхождащите от тях действия.

Тя се загуби в тях, но този път — за да не се съблича в последния момент преди промяната — нагласи алармата на телефона си да звъни десет минути преди залез.

Когато тя я предупреди, Райли изключи лаптопа си, затвори книгите си, отвори вратата на терасата.

Не видя нищо и никого. Когато можеше да избира, винаги предпочиташе да претърпи промяната в уединение. Не просто от скромност — макар че и това имаше значение — а защото тя беше нещо лично.

Нейно рождено право, нейната дарба. Сега Райли знаеше, че тя има връзка с трите богини. Би могла да напише научно изследване по темата, помисли си, докато се събличаше, и да го изпрати на съвета. Възможно бе някой да има повече информация по темата. Информация, която да помогне на мисията им.

Вече гола, тя седна на пода пред огъня, докато слънцето се скриваше на запад, над това студено атлантическо море.

Райли почувства как в нея се натрупват напрежението, задъхването, неизбежността. Приливи на сила, първите намеци за болка. Сама, на сигурно място, тя им се отдаде, погълна ги, прие ги.

Костите започнаха да се разместват, да се разтягат. Болка, напрежение и особен вид радост.

Гръбнакът ѝ се изви, тя застана на четири крака, докато тъмната кожа покриваше плътта ѝ.

Подуши нощта, огъня, дима, собствената си пот.

И с нощта дойде неудържимият триумф.

Вълк съм!

Звярът в жената тържествуваше.

Дива и свободна, тя се втурна през отворената врата, скочи над перилата в хладния нощен въздух, в проблясващия мрак.

И се приземи в градината, тялото ѝ потръпваше от изключителната енергия. Отметна назад глава и нададе вой към небето, полетя към гъстите сенки на гората.

Би могла да тича в продължение на километри и често го правеше през първия час. Надушваше елени, зайци, катерици, всеки мирис се открояваше и беше ясен като фотография.

Дори когато прегладнееше, не ловуваше, не се хранеше. Вълкът постеше.

Тя гледаше да е близо до дърветата, като инстинктивно сменяше посоката, щом уловеше мириса на хора и изгорели газове, чуеше ръмженето на кола на пътя. Нищо че всички щяха да видят само един вълк — а мнозина биха го сметнали за голямо куче.

Ликаните не бяха като излезли от филми на ужасите, не се разхождаха наоколо с космати крака, стряскащи муцуни и луди очи, готови да разкъсат гърлата на нахалните човеци.

Харесваше попкултурата, но повечето филми и книги за върколаци я караха да побеснява.

Каквито и да бяха корените на този фолклор, ликаните отдавна се бяха цивилизовали и следваха строги правила. Всеки, който нарушеше свещения им кодекс, подлежеше на наказание.

Най-после тя забави ход, неистовата енергия бе изразходвана от скоростта, и сега можеше да се наслаждава на нощта. Докато вървеше, изучаваше района. Може би гората криеше тайни или следи.

Обади се бухал, ниско и продължително, другар за през нощта. Докато гледаше нагоре, тя видя как очите му проблясват към нея. Над дърветата луната се носеше пълна и бяла по небето.

Тя можеше да тича и да разглежда гората с часове, но се съмваше рано, а ѝ беше нужна почивка преди това. Помисли си за семейството си, за глутницата си, толкова далеч оттук, и усети голяма празнина. Миризмите им, звуците им, съкровената връзка помежду им.

През дърветата зърна проблясващи светлини, улови миризмата на дим от торф, на рози. Всички вече би трябвало да спят, помисли си, и все пак бяха оставили осветлението включено заради нея. Не беше необходимо, разбира се, но ѝ стана драго.

Тя хвърли поглед назад, изкушавайки се да потича още малко, да види как бухалът се спуска над пътеката, разперва широко криле на

лунната светлина. Това я теглеше, също като нощта. За малко да се обърне и да се втурне назад, но улови някакъв мирис.

Той също я затегли.

Затова тя пое по края на гората и погледна през сенките към мястото, където Дойл стоеше в семейното си гробище.

Вятърът подухваше само колкото да развее дългия му шлифер, докато той стоеше, неподвижен като статуя, в просмукващата се синя лунна светлина. Косата му, тъмна като нощта, се спускаше нехайно около лицето, грапаво заради наболата неколкодневна брада.

Във вълчата си форма, с изострените си сетива, тя почувства силното влечение, което иначе успяваше да потуши. Представи си ръцете му върху себе си, нейните върху него, плетеница от пламнали тела, отдаващи се на животинска страст, просто на дива животинска страст, за да задоволят нуждите си.

Докато си го мислеше, усети как тези нужди впиват нокти в нея.

Потрепери леко, шокирана, ядосана на силата им, на своята неспособност да ги пропъди.

Все пак щеше да потича още, реши тя, но преди да помръдне, той се извърна рязко, мечът на гърба му се озова в ръката му с бързо проблясване на метала.

Очите му срещнаха нейните. Нейните, напрегнати, уловиха смущението му, а после и раздразнението, преди той да успее да се овладее.

— Имаш късмет, че не нося арбалета! Можех да ти изпратя една стрела! — Той свали меча, но не го върна в ножницата. — Мислех, че вече си се прибрала. Един след полунощ е.

Сякаш имаха вечерен час.

— Бран направи магия на вратата, така че можеш да влизаш без чужда помощ. А понеже ти не се сети сама, Саша отвори вратата на спалнята ти и затвори вратите към балкона.

Дойл искаше тя да си върви — Райли го виждаше ясно — и тя би предпочела да му даде каквото иска, тъй като и тя желаше същото. Но той изглеждаше непоносимо сам, с този проблясващ меч в ръката и семейство, заровено под краката му.

Тя приближи към него през надгробните плочи, по неравната трева.

— Не си търся компания — промърмори той, но тя просто застана до него и се загледа в гроба. Надгробният камък беше обрасъл в лишеи, красиви като цветята под него.

Аоифе Мак Клейрич

— Майка ми — каза Дойл, когато тя седна до него. — Върнах се и останах, докато тя почина. Баща ми, който сега лежи до нея, почина две години преди нея. Но аз не бях тук, когато тя го загуби.

Той отново потъна в мълчание, най-сетне пъкна мечата си обратно в ножницата.

— Добре че в момента не можеш да спориш с мен. — Дойл повдигна вежди, когато тя извърна глава, изгледа го хладно. — Винаги го правиш, при всяка възможност. Нали виждаш, беше на шейсет и три, когато почина. Добра възраст за онова време за жена, която е родила седем деца. Надживя три от тях, а всяко, което напусна този свят преди нея, остави празнота в сърцето ѝ. Но тя беше силна, моята майка. Силна жена... И красива — добави след малко. — Ти сама видя от рисунката на Саша. Но не този неин образ нося в сърцето си през цялото това време, а друг — на възрастна и болна жена, готова да се пресели в отвъдното. Не знам дали е добре, че той е заменил образа ѝ като млада, жизнена и красива. Какво значение има всъщност?

Тя се облегна леко на него в знак на съчувствие. Без да мисли, той постави ръка върху главата ѝ. И тя му позволи.

— Вярвам, че има и друг живот. След всичко, което съм видял, нямам друг избор, освен да го вярвам. И за мен е същински ад да знам, че не мога да го достигна. Но това, че те са го достигнали, ми помага донякъде. Или понякога. По ми е лесно да не мисля за тези неща, но днес...

Той замълча за миг, въздъхна.

— Забелязваш ли как Аника е подредила цветята и камъчетата върху всеки гроб. На маминия ги е оформила като сърце. Голям щастливец е Сойер! Цял живот ще се радва на нейната нежност и доброта. Аника дойде тук, за да изрази уважението си, да покаже, че роднините ми не са забравени. Как бих могъл да не дойда и аз и да застана тук, макар да знам, че тях ги няма?

Доыл сведе очи, взря се за миг в ръката си, после бързо я вдигна от главата ѝ, пъхна я в джоба си.

— Трябва да поспим. Утре сутринта ви чака яка тренировка. — Когато тя изсумтя, той ѝ се усмихна едва-едва. — Ще го приема като предизвикателство.

Тръгна си с нея, прибраха се заедно в къщата, изключиха осветлението в кухнята, докато минаваха през нея.

Той пое по задните стълби безшумно като вълка.

Тя зави към стаята си, хвърли му последен поглед, преди да бутне вратата, за да я затвори.

Доыл влезе в своята стая, чудейки се защо бе казал толкова много, защо се бе чувствал длъжен да го каже. И защо сега му беше по-леко на сърцето.

В стаята си отвори вратите към нощния мрак, запали огъня повече заради удоволствието да има такъв, отколкото за да се сгрее. Подпря меча си до леглото, за да му е подръка, а до него постави арбалета и колчана със стрели.

Не очакваше проблеми тази нощ, но вярваше непоклонимо в необходимостта винаги да е подготвен за неочакваното.

Съблече се, угаси осветлението. На светлината от луната и огъня легна в леглото, позволи на мислите си да закръжат в главата му. Но тъй като те се насочиха към вълка и жената в него, той ги пропъди, както се гаси лампа. И по войнишки си нареди да заспи.

Често сънуваше. Понякога сънищата му го връщаха назад към детството, понякога към войни или — което беше по-приятно — жени. Но виденията, които се прокрадваха в съня му, го изгаряха. Бърлогата на вещицата, кръвта на брат му, ужасната болка от проклятието, което сякаш бе прогорило вътрешностите му.

Бойни полета, осяени с мъртъвци, доста от тях покосени от собствената му ръка. Вонята на война, винаги една и съща, независимо от века, оръжията, мястото. Воня на кръв, смърт и страх.

Първата жена, която си бе позволил да обикне, умираща в ръцете му, и мъртвороденото дете, заради което си беше отишла. Втората жена, с която бе рискувал век по-късно, остаряваща и огорчена, че той е все така млад.

Умирането, болката от него. Възкръсването, болката от него.

Нереза, преследването ѝ около света, през времето. Участието в битки с петимата, на които бе започнал да се доверява. Още кръв, още страх. Голям кураж.

Съскането на меча, мъртвешката песен на стрелите, свистенето на куршумите. Писъкът на създанията, изровени от ада на зъл бог.

Вълкът, невъзможно красив, с очи като горещо уиски.

Жената, блестяща и смела, с остър ум и бързи реакции.

Тези нейни очи — караха го да се чуди.

Вълкът се сгуши до него, другар в нощта. Топъл, мек, накара го да изпита странен покой. Зората изгря в кървавочервено и златисто и засенчи луната с цветове и светлина. Вълкът нададе кратък вой.

И се промени. Плът и крайници, гърди и устни. Превърна се в жена, стегнатото ѝ дисциплинирано тяло се притискаше голо към неговото. Долови уханието на гора върху кожата ѝ, копнеж в очите ѝ.

Когато се претърколи, за да легне отгоре ѝ, тя се засмя. Когато впи устни в нейните, тя изръмжа, заби нокти в гърба му. Той загали гърдите ѝ, твърди и съвършени, гладки като коприна под грапавите му длани. Усети вкуса на гора, на диво животно в устата си.

Тя изви тяло подканящо, силните ѝ крака го обгърнаха. И той го направи, проникна мощно, бързо, дълбоко в стегнатата мокрота, докато тези нейни очи — на вълк, на жена — го гледаха.

Докара и нея, и себе си почти до лудост. Обладаваше я безмилостно, докато...

Събуди се в тъмното, твърд като желязо и сам.

Изруга, нейният аромат — на диво животно и гора — продължи да го преследва още известно време.

Последното, от което се нуждаеше, бе секс с жена, която през повечето време го вбесява. До приключването на тази мисия той трябваше да се съсредоточи изцяло върху звездите, върху унищожаването на Нереза, върху оцеляването на петимата, които се биеха редом до него.

Щом това бъде направено, той ще намери жена за неусложнен, неангажиращ секс, която охотно да преспи с него. А след това...

Не му трябваше да мисли толкова надалеч.

Неспокоен, раздразнен — нямаше да я сънува, ако не беше дошла при него на гробището — той се претърколи от леглото.

Подушваше зората, видя я как приближава в изсветляващия мрак. Гол отиде до отворената врата и излезе на терасата, за да подиша свеж влажен въздух.

Съвсем лекият шум го накара да се завърти рязко, готов да скочи за меча си. На своята тераса и с лице към морето стоеше Саша до триножника си, облякла една от ризите на Бран върху тънката си нощница. Бран, само по джинси, стоеше зад нея, а светлината от стаята им ги осветяваше.

На нея Дойл видя напрегнатото изражение върху лицето на Саша, докато тя рисуваше с въглен в скицника.

Бран погледна към него, изви глава.

— По-добре си сложи панталони — провикна се. — Май ще започнем деня с видения.

— Ще събудя останалите.

Дойл се облече бързо и след леко колебание взе меча си, преди да излезе. Почука отсечено на вратата на Райли, спомни си, че слънцето всеки момент ще изгрее — и просто бутна вратата.

Вълкът стоеше пред почти угасналия огън в камината и трепереше. Нададе ниско, предупредително ръмжене.

— Спести си го! — сопна й се Дойл. — Заради Саша е. Не, добре е — добави, когато вълкът се приготви да изхвърчи от стаята. — Рисува. Бран е с нея. Тя...

Той спря, когато вълкът отметна назад глава и нададе протяжен вой. Очите му останаха свирепи, впити в неговите, мятаци гневни искри. Но отдолу прозираше безпомощност, която го накара да отстъпи. Макар да му се искаше да присъства на впечатляващата ѝ трансформация, той затвори вратата, прояви такт.

Чу виенето, болката и триумфа, докато се отдалечаваше бързо, за да събуди останалите.

6

Дойл реши, че няма смисъл да чака останалите, и отиде право в големия апартамент в кулата. Френските прозорци на елегантната му дневна, от които се излизаше на терасата, бяха отворени.

Бран му хвърли бърз поглед.

— Събуди се минути преди ти да се появиш отвън. Каза, че се нуждае от статива си. Едва успях да я наметна — знаеш колко е студено — преди да слезе долу и да започне да рисува.

Той направи знак на Дойл да приближи, отведе го при една маса на терасата.

Дойл разгледа скиците с въглен на воднистата светлина. Видя още една на Арианрод, сега във военно облекло, с меч на бедрото. Другите сигурно бяха Селена и Луна. Едната — мургава красавица, също облечена за битка и въоръжена с лък, другата — прекрасна като слънчев изгрев, с гълъб на рамото и меч в ръката.

В мургавата той разпозна нещо от сестрите си — най-голямата и най-малката — почувства познатото бодване в сърцето. А в другата разпозна брат си — миловидното му лице, добрите му очи.

Отстъпи назад, когато чу Сойер и Аника да влизат.

— Тя каза ли нещо? — Сойер, все още с разрошена от съня коса, отиде да надникне през рамото на Саша.

— Изцяло е погълната от рисуването — промърмори Бран, — както сам виждаш.

Сойер приближи масата заедно с Аника.

— О! — Аника сплете пръсти. — Това е мама! Искам да кажа, така изглежда мама.

— Бива си я! — възкликна Сойер. — А ти приличаш на другата.

— Така ли?

— В очите. Имаш същите очи като русата. Която всъщност прилича много на баба ми — или на снимките ѝ като млада, които съм виждал. Била е много секси.

— Тогава баба ти и майка ми са близначки — обади се Райли зад Сойер. — Бих казала, че теорията ми се потвърди окончателно. Всеки един от нас — защото, когато Саша свърши, сигурно и тя ще разпознае някой свой роднина в рисунките — произхожда от някоя от тях.

— Мисля, че има и нещо повече.

Райли погледна към Дойл.

— В смисъл?

— Това би могло да е рисунка на две от сестрите ми — макар че приликата им с Арианрод не е толкова силно изразена, колкото при мама и бабата на Бран. Ами тази, която напомня на ваша близка, твоята и на Сойер? Това е моят брат Фейлим.

— Интересно. Трябва хубаво да ги огледаме, на по-силна светлина, когато Саша свърши. И да видим дали няма смесване на гените.

— Какво? — Сойер се почеса по главата. — Значи всички сме братовчеди.

— Като се има предвид, че фамилното дърво е на около хиляда години — да, мисля, че гените ни са се смесили.

— Толкова е хубаво! — Аника прегърна Райли, после Дойл. — Сега вече сме истинско семейство!

— Ние сме от една кръв — заговори Саша, докато на изток небето се обливаше в светлина. — Заченати и родени на Стъкления остров, кърмени и отгледани от майки, от богове, и изпратени от един свят в друг. Заченати заедно със звездите, родени заедно с луната, дарени и дадени. Откъдето са поети от ветровете на Фортуна, събрани заедно, кръв от кръвта, хилядолетие плюс две от падането... Звездата чака, Ледената звезда, замръзнала във времето и на мястото си. Денят ѝ ще дойде, когато световите застинат за пет удара на сърцето. Ще видите огън, ще усетите вода, ще се борите с лед, ще заемете мястото им, когато Дървото на живота разцъфти отново.

Потънала във видението, Саша вдигна ръка към източното небе.

— А тя чака, изнемощяла и зъзнеща, за нея се грижи създанието ѝ. Тя чака и събира тъмни сили, за да удари сърцето, ума, тялото. Този свят ще бъде разтърсен от яростта ѝ. Търсете миналото, отворете сърцето си.

Саша свали ръка, притисна я към сърцето си.

— Следвайте пътеката ѝ. Нейната светлина е ваша светлина. Тя чака. Световите чакаат. Тя чака. Влезте в миналото и ги върнете у дома.

Саша свали ръце, олюля се.

— Добре съм — каза, когато Бран я прегърна. — Но може да поседна за минутка.

— Студена си. По дяволите! Тя е в теб! Аника, в мокрия бар има вода.

— Мокрият бар?

— Аз ще я донеса. — Райли се втурна вътре, отвори малкия охладител в задната част на дъгообразния бар, докато Бран почти пренесе на ръце Саша до един фотьойл пред буйния огън, който запали.

Аника взе дебела декоративна възглавница от един диван, подпъкна я под краката на Саша.

— Благодаря. Добре съм, наистина. Просто видението не ме оставяше на мира, ставаше все по-силно и по-силно, а след това изведнъж спря. — Тя взе водата, отпи от нея. — Бих убила за чаша кафе. Защо не отидем да... О! — Когато в ръката на Бран се появи масивна чаша, Саша се усмихна, докосна бузата му и гласът ѝ се разтопи от любов. — Бран, недей да изглеждаш толкова разтревожен. Добре съм.

— Ръцете ти са студени. — Той ги уви около чашата.

— Случи се мигновено. *Трябваше* да уловя образите. Кълна се, че чувах гласовете на богините в главата си, казваха ми да ви ги покажа. Видях ги толкова ясно, както виждам вас. И... дори имах чувството, че ако се протегна, ще ги докосна.

Тя отпи от кафето, въздъхна дълбоко.

— Майка ти, нали така каза, Ани, брюнетката с лъка.

— Толкова прилича на нея... Много е красива.

— А моята баба — на близките на Бран и Дойл. Не я познавах — майката на мама — когато е била млада. Всъщност едва я познавам. Но съм сигурна. Богинята е Селена, ясновидката, която е създала Огнената звезда, за да дари новата кралица с прозрение и мъдрост. Най-близката връзка на Райли и Соьер е Луна — гълъбица и меч — Водната звезда, която дарил кралицата със сърце и състрадателна душа. А последната е Арианрод, воинът, нейният подарък е храброст.

— А в нас шестимата има по малко от всяка от тях — заключи Райли.

— Да. Те са избрали мъж, заченали са дете, обичали са го, възпитали са го и са го изпратили на шестнайсетия му рожден ден от техния свят в нашия. Почувствах тъгата им.

Аника коленичи, отпусна глава в скута на Саша.

— Мама плака, когато тръгнах, за да дойда при вас. Беше горда, но плака. Сигурно е трудно да изпратиш син или дъщеря надалеч.

— Така е било и с богините и оттогава те са можели само да наблюдават. И досега могат само да наблюдават и да се надяват. Трудно е да се обясни, но ние сме техни деца. Те така ни чувстват. Ние сме тяхната надежда, това, което са започнали през онази нощ.

— А последната рисунка?

Саша погледна Дойл.

— Кошмар.

Райли пристъпи навън, взе скицника, внесе го вътре.

— Изглежда, ще стане доста напечено.

Като се засмя кисело, Саша погледна скицата. Всички те стояха между къщата и скалите, въоръжени в тъмната нощ, докато Нереза яздеше огнената буря. От небето се сипеха пламъци, изпепеляваха земята, дърветата, разцепваха земята и тя зейваше, а отвътре изригваше още огън. Изгаряше дори крилатите й твари, които се спускаха и размахваха нокти срещу шестимата.

На своя звяр Нереза мятеше огнени копия, а косата й, бяла с черни нишки, се развяваше зад нея. Красотата й изглеждаше особено, като бляскав скъпоценен камък, покрит с плесен.

Плесента беше нейната лудост.

— Не мога да кажа кога ще се появи, но ще дойде. Тя иска звездите, копнее за тях, и все пак ще ни унищожи, дори ако така загуби шансовете си да се добере до тях. Когато дойде, то ще е само за да ни изпепели.

— Мога да поработя върху това.

Всички очи се преместиха към Бран, който погали Саша по косата.

— Най-малкото бих могъл да започна. Следващата огнена буря ще е по-мощна и по-яростна от онази в Капри. Но предупрежденият е въоръжен, както се казва в една латинска сентенция.

— Оценявам оптимизма ти — обади се Райли. — Ала дори вещерите могат да изгарят. Поне така казва историята.

— Което означава, че измисляме защиты, щитове и заклинания тъкмо срещу това. А тъй като този огън няма да е от обикновените, ще е нужно много мощно заклинание. Ще поработя по въпроса.

Той се наведе, целуна Саша по главата.

— Май сега е ред на Сојер да готви.

— След тренировката — каза равно Дойл. — Първо тренираме, после ядем. С едно изключение — продължи, преди Райли да възрази. — Райли има нужда от „гориво“. Не се бави — обърна се той към нея, после отново погледна скицата. — Чака ни много работа.

За да не се бави, Райли си направи енергийно смути — и добави към него няколко сурови яйца. Не беше най-вкусното и със сигурност не за това копнееше небцето ѝ — ала щеше да свърши работа.

Той вече бе започнал да ги разгръва — разтягане, леко бягане — когато тя излезе. Оглеждайки ги отстрани за миг, доби различна перспектива за екипа си. Саша изглеждаше изтощена — обяснимо — но не се предаваше. Аника — хम्म, Аника си беше Аника, смехът ѝ ехтеше, докато правеше клековете и изнасяше единия крак напред. А Бран и Сојер? Двамата бяха в отлична форма в началото на мисията и сега продължаваха да спортуват с удоволствие.

Ами Дойл? Макар да ѝ се струваше малко непохватен, успяваше да накара всички да тренират здраво.

Тя се присъедини към тях, също решена да тренира здраво. Бълващи огън пукнатини в земята, сипеци се от небето пламъци и една много ядосана богиня с психични отклонения — каква по-добра мотивация от това.

Калистениката бе последвана от няколко километра бягане и Райли хубавичко се изпоти. Не се оплака, когато Дойл им нареди да отидат във фитнеса. Каза си, че досега само е загрявала.

Той ги раздели на групи. Свободни тежести, вдигане на щанга от лежанка, набирания.

— Колко можеш да вдигнеш?

— До седемдесет килограма.

Той я изгледа невярващо.

— Това е повече, отколкото тежиш.

— Мога да ги вдигна.

Той постави първите тежести.

— Давай да те видя.

Тя се приготви, регулира дишането си, започна да вдига. В края мускулите ѝ горяха, а потта ѝ се лееше като река. Но успя да вдигне седемдесет килограма.

— Не е зле. Избърши се, пийни малко вода. Твой ред е, русокоске.

— Наистина ли очакваш да го направя?

— По-силна си, отколкото мислиш. — Но той смени тежестите с четиридесет и пет килограма. — Пробвай с тези. За начало три опита. Почивка, после още три.

Докато пиеше вода на големи глътки, Райли гледаше как Саша се бори с тежестите — стискаше зъби и напрягаше цялата си воля, но вече определено имаше повече мускули, отколкото преди два месеца.

— Още три.

— Голям гадняр си, Дойл!

— Остават ти още три.

Тя ги направи, отпусна отмаляло ръце.

— Свършихме ли?

— Добра работа. Няколко упражнения за разтягане и тичай под душа.

— Слава тебе, господи! — Саша се смъкна от пейката, седна на пода.

Райли ѝ занесе бутилка вода, седна до нея.

— Имаш голям напредък. На Корфу нямаше да можеш да вдигнеш толкова дори веднъж.

— Не съм го и искала. Никога. Предпочитам йога, може би малко пилатес.

— Вършат работа, но не и в нашия случай. По-късно ще направим и някое и друго премятане с Аника.

— Да, да. Остави ме първо да си поема дъх.

Райли заби пръст в бицепсите на Саша.

— Добре изглеждат. Ти направи мускули, момиче!

Саша облегна глава на рамото на Райли.

— Благодаря. Макар че с удоволствие бих сменила тренировката с два часа сън, последван от галон кафе. Но ти благодаря.

— Хайде, ставай! — Райли се надигна, подаде ѝ ръка. — Отиваме да си вземем душ, а след това ще прием и кафе.

Когато тя отми изминалата нощ и тренировката под душа, „изкопа“ тениска и дочен панталон и нахлузи любимите си гуменки, смутито вече беше далечен спомен. Нуждаеше се от храна, и то от много храна. Колкото до кафето — би могла да изпие цяла кофа.

Подуши аромата му, докато слизаше бързо по задните стълби, следвайки песента на сирената. Сойер бъркаше нещо в огромна купа, Аника правеше същото, но в по-малка.

Райли изгледа намръщено Сойер.

— Мислех, че вече си сготвил.

— Трябваше да си взема душ.

— Сексът под душа е много хубав — каза Аника с нехайна усмивка. — Но отнема време.

— Страхотно. А аз да умирам от глад, така ли?

Тя си сипа кафе в голяма чаша.

— Палачинки, бекон, наденички, парфе с йогурт и горски плодове. — Сойер се обърна към печката. — Ако наредиш масата, ще ядеш по-бързо.

Райли взе чинии, мислейки си, че ако Аника слагаше масата, щеше да прибави множество красиви детайли към традиционната подредба. Тя обаче се интересуваше повече от бекона.

Щом Сойер прехвърли част от тигана в платото, тя тутакси си взе парче, запремята го в дланите си, за да го охлади. Първата хапка изгори езика ѝ, но си струваше.

А когато той изсипа една палачинка в чинията, тя я зави на руло като бурито, ухапа я. Преди останалите да влязат, вече бе успяла да позасити глада си.

Бран огледа масата и трите вази на нея. Аника бе сложила по една роза във всяка от тях — бяла, червена, жълта, украсила бе вазите с бели салфетки, на „кръста“ им бе завързала панделки, добавила бе дървен шиш за меч.

— Трите богини.

— Помислих си, че е хубаво да са с нас на масата.

Бран се усмихна широко на Аника.

— Храната наистина е достойна за богове.

Тъй като Райли я намираще напълно достойна за себе си, седна и напълни догоре чинията си.

— Пак ще поработя в библиотеката в кулата. Възможно ли е там да открия нещо конкретно за звездите или острова?

— Истината е, че не съм чел почти нищо, но мога да те насоча. Книгите са на различни езици — обясни Бран. — Ще ти ги покажа след закуската.

— Тренировка с оръжията по обяд. — Сойер опита от палачинките и остана доволен.

— С удоволствие — отвърна Райли. — Днес аз ще приготвям обяда. Ще ядете сандвичи.

— След това ще упражняваме ръкопашния бой. — Дойл се взря с подозрение в красиво изглеждащото парфе.

— Вкусно е — увери го Аника, загреба от него с лъжицата. — Сойер каза, че е здравословно. Аз го направих.

Слабостта му към нея не му остави друг избор, освен да опита парфето.

— Вкусно е — усмихна ѝ се той, макар да си помисли, че едва ли би страдал, ако никога повече не опита йогурт в безсмъртния си живот.

— Смятам да поработя върху защитата и нападението — обяви Бран. — Ще правя магии в кулата, така че ще съм наблизо, ако имате нужда от мен.

— Аз ще се заема с картите — каза Сойер, — за да съм готов да ви отведа навсякъде с вълшебния си компас.

— Двете с Аника можем да помогнем на Бран или на Райли и Сойер, ако се наложи. — Саша погледна към графика, който бе изготвила. — Аника е дежурна по прането.

— Обичам прането! Забавно ми е да сгъвам дрехите и мирише хубаво.

— Твое е! — усмихна се Саша. — Тъй като къщата е много голяма, за всеки съм определила по една част за чистене. — Тя вдигна вежди към Дойл. — Отборният дух ще е по-висок, ако живеем и работим в спретната къща.

— Не съм казал нищо.

— На глас — поправи го тя. — И да знаеш, че днес отговаряш за вечерята.

Той изсумтя, хвърли бърз поглед към Бран.

— Знаеш ли къде наблизко продават пица?

— Май ще се наложи да идеш чак до Енис. Може да има и поблизо, но в момента не се сещам.

— Тогава отивам в Енис. И бездруго вече ме сърби да покарам мотора.

— Село ли е? С магазини? — Аника едва не подскочи в стола си. — Може ли да дойда с теб? Харесва ми да се возя на мотора.

Райли не скри снизходителната си усмивка и това усили желанието на Дойл да яхне мотоциклета.

— Ще те взема след закуска. — Той харесваше компанията на Аника и искрената наслада, която тя изпитваше от возенето с него. — Но ако ще ходим чак до Енис, и Сойер трябва да дойде. Имаме нужда от муниции.

— Тогава ти трябва Райли. — Сойер посегна към кафеника и пропусна раздразнените погледи на Дойл и Райли. — Тя е тази с връзките. Аз направих списък — продължи той. — Ще ви го дам. Не знам как си с връзките тук, но имаме отлични позиции за стрелба отвътре. Стига да разполагаме с пушки с оптичен мерник.

— Кулите. — Обмисляйки думите му, Райли кимна. Добро оръжие с голям обхват, добър стрелец — да, това щеше да е преимущество. — Ти как си с пушките, Точно око?

— Не съм зле. А ти?

— И аз не съм зле. Ще се обадя тук-там.

След закуска тя прелисти няколко от книгите, които Бран ѝ даде. Реши, че първо ще поработи с написаните на английски, после ще се захване с книгата на латински — можеше да се окаже забавно. И да завърши с двете на келтски, тъй като ѝ бе най-малко познат.

Пригответи лаптопа, таблетите, извади телефона си. Започна да се обажда.

След четирийсет минути Дойл я изненада с появата си. Беше решила, че той ще си измисля всякакви занимания, само и само да се измъкне от работата в библиотеката. С телефон до ухото, тя извади една от книгите от купчинката, побутна я по масата към него.

— Няма проблем — каза в телефона. — Но искам да ги погледна, да ги изпробвам. — Тя стана, разходи се до прозореца и се върна, докато слушаше. — Съгласна. Имам списък с мунициите. Ако можеш да ни снабдиш, ще искам отстъпка за количество. — Тя се засмя. — Не питай и няма да го чуеш, Лиам. Разбира се, изчакай.

Тя измъкна списъка на Сойер от джоба си, зачете го на глас. Завъртя очи към тавана, вдигна водата, отпи.

— Както казах, ние сме нещо като клуб и си организираме турнир. Говори с Шон. Той ще гарантира за мен. Няма две мнения, но и другите по веригата не са стока. Както казах, работих с него в Мийт, а също и преди три години в Бурен. Свържи се с него и ме уведоми. Да, на този номер. До скоро.

Тя затвори телефона, въздъхна шумно.

— След два часа ще получа потвърждение за мунициите.

— Познат търговец на оръжия?

— Не точно, но този Лиам има връзки с хора, които търгуват с определен вид стоки.

— И не го познаваш?

— Не лично. Той е братовчед на бившата приятелка на един мой колега. Колегата ми, бившата му и братовчедът са останали приятели и моят колега е запознал бившата си със сегашния ѝ съпруг, от когото има две деца, а братовчедът е кръстник на по-голямото. Колегата ми и братовчедът ловуват заедно един-два пъти в годината. Братовчедът има и страничен бизнес, само кеш, върти го от плевнята си, която е само на двайсетина километра от Енис. Ако сделката се уреди, ще можем да си купим пица, оръжия и муниции само с едно ходене.

Но не и с мотоциклета му, помисли си разочаровано Дойл. Което означаваше, че ще вземат колата на Бран.

— Аз ще карам — заяви.

— Защо ти? Аз познавам пътищата по-добре.

— Нима?

— Да, защото бях тук през последните десет години и съм била консултант на проекта за Крагъноуен, покрай който ще минем на път за плевнята.

— Тогава ти ще си навигаторът, но аз ще карам.

— Можем да се сменяме.

— Не.

— Значи предпочиташ...

Той не удостои думите ѝ с отговор, просто продължи да чете.

— Не виждам каква е ползата от тази история. Става дума за четири сестри — в Ирландия — които трябва да пазят бебето кралица. Трите са добри, а четвъртата е подмамена от зъл дух, който с обещания за власт и вечна красота я настройва срещу сестрите ѝ.

— Има полза — възрази Райли. — Това са корените.

— Много са оплетени. Пише, че трите добри сестри скрили бебето в стъклен замък на невидим остров и отлетели към луната, превърнали се в звезди. Но в яростта си четвъртата сестра ги сваля от небето, дъра-бъра... Едната пада като светкавица, изпепелява земята с огън, другата предизвика буря в морето, третата покрива земята с лед на север.

— Не е толкова далече.

Той ѝ отправи бърз поглед, изпълнен едновременно с раздражение и безпомощност.

— Достатъчно далече е, при положение че кралицата — която явно расте бързо — трябва да лети от невидимия остров на крилат кон, за да се бие със злата сестра, да я победи и да я превърне в камък.

— Ако погледнеш отвъд вероятната хипербола, ще откриеш корените. Нереза се материализира от каменна колона в онази пещера в Корфу.

Доыл остави книгата настрана.

— Знаеш колко съм живял, а още не съм срещал крилат кон.

— Бас държа, че не си попадал и на куче с три глави, а ето че го видя.

Той не можеше да оспори думите ѝ. И въпреки това:

— Прилича ми на приказка на Братя Грим, при това по-лоша версия.

— Преразказът винаги е по-лоша или разкрасена версия — изтъкна Райли. — Затова трябва да изровиш корените. Четири сестри. — Тя вдигна четири пръста. — Четири богини. Не за първи път чувам или чета за това, че са били сестри. Възможно е. Невидим стъклен остров, който изчезва и се появява когато си пожелае. Три звезди — огън, вода, лед.

— Книгата не дава нова информация.

Ах, тези лаици, помисли си тя с известно съжаление.

— Не още. Може и да е досадно да четеш ред по ред, Дойл, но само така ще намериш нещо пропуснато и недогледано. Има и по-лоши неща от седенето в удобен фотьойл в библиотека и четенето на книги.

— Малко секс и насилие и няма да е толкова досадно.

— Продължавай да четеш. Може да извадиш късмет. — Телефонът ѝ иззвъня и тя се усмихна на екранчето. — Бас лоя, че уредихме оръжието. Здравсти, Лиам — каза тя и отново се приближи до прозореца, докато уговаряше сделката.

Тъй като явно се справяше добре, Дойл се върна към книгата. Слава богу, тази конкретна история бе доста кратка. Макар кралицата да побеждаваше злата сестра, загубата на другите сестри, на звездите я бе натъжила. Пишеше, че се върнала на острова и заживяла в доброволно изгнание, докато една пророчица, една сирена и един воин не извадили звездите от гробовете им, за да заблестят отново.

Той придърпа бележника на Райли, надраска няколко реда.

Запрелиства книгата, за да види дали има и друга история, която се отнася до звездите, но я остави, когато влезе Сойер.

— Може ли да използвам другата половина на масата? Искам да прегледам картите в библиотеката.

— Няма проблем. Всъщност аз ще работя с теб, оставям книгите на Гуин.

— Това не е всичко, което можеш да оставиш на Гуин. — Райли се усмихна самодоволно, докато прибираше телефона си. — Току-що осигурих всички муниции от твоя списък, Точно око.

— И подводните патрони ли?

— Да, и тях също. Уредих и два рюгера AP-556, заедно с две дузини пълнители с по трийсет патрона.

— Никога не съм стрелял с този модел — призна Сойер.

— И аз. Споразумяхме се да сключим сделката, след като разгледам и изпробвам всичко. Но влязох в Гугъл, докато той говореше, и ги видях — струват ми се подходящи. С Дойл можем да ги вземем заедно с мунициите, да се отклоним за пицата и въпросът е решен.

— Освен ако не искаш да отидеш ти — обади се Дойл. Ако изпратеше Сойер с Райли, щеше да си спести шофирането с нея.

— Бих искал, но няма начин да убедя Аника да не идва. — В очите на Сојер, сиви като мъгла, се четяха едновременно опасение и обич. — Ще я изгубим в магазините на Енис.

— Забравй. Отиваме и се връщаме. Добре че изтеглих още малко пари от банкомата в Капри, иначе сега нямаше да ми стигнат. — Райли провери часа. — Ще поработя тук до обед.

— Аз пък ще разгледам картите със Сојер — каза й Дојл.

— Добре. — Тя седна, взря се смръщено в надрасканата бележка на Дојл. — Какво е това за някаква ясновидка, сирена и воин?

— Според приказката, над която ме накара да се бъхтя, кралицата сама се оттегля на своя остров, докато тримата намерят звездите и те засияят отново.

— Винаги има корени — промърмори Райли и взе книгата.

И щастливо се отдаде на четене.

След като си докара няколко синини от ръкопашния бой — Саша се беше разгорещила — Райли метна малка раница през рамо и пое към колата на Бран.

Предпочиташе да кара, вместо да се вози, и не разбираше как някой би могъл да избере второто. Но Дойл пръв бе поискал да шофира и като човек, който държеше на справедливостта, тя се качи на седалката до него, готова да се отпусне.

В Ирландия имаше прекрасни пейзажи, а когато шофираш — поне както го правеше тя — нямаш възможност да им се насладиш.

Когато Дойл седна зад волана, тя реши да се държи дружелюбно.

— Жалко, че не можем да използваме мотоциклета. Как беше разходката с Ани?

Той даде на заден, обърна и пое по неравната алея към пътя.

— На осем километра встрани от маршрута ни имаше село с няколко магазина. Още се чудя как тя успя да ме накара да се отклоня.

— Има хубав бюст.

— Тя е жена на друг мъж.

— Която има хубав бюст. И много чар. — Тя се размърда, за да се намести по-добре.

— Ти май пострада по време на ръкопашния бой.

— Саша става все по-добра. Не биваше да се отбранявам толкова.

— Бран можеше да се погрижи за синините ти.

— Не получиш ли няколко синини, не си се бил.

Природата тук беше красива, помисли си тя. Неопитомена и сурова, дори с плавните линии на зелените хълмове и стадата пасящи овце. Усещаше се нещо диво, някакво безвреимие, което ѝ допадаше.

Фермерът в нивата със своя трактор — нима неговите предшественици не бяха обработвали същата тази нива с рало и кон? Ами простото изкуство на онези огради? Нима камъните за тях не са

били изкопани в същите тези ниви от ръцете на хора, сега заровени в гробищата?

Ако човек се абстрахираше от асфалтирания път, от колите и пръснатите наоколо модерни къщи, нямаше да има голяма разлика в природата от времето, когато Дойл бе живял тук. И това беше нещо, помисли си тя, което той със сигурност усеща.

Над тях небето се беше променило от нежносиньо в мрачно и облачно. Известно време караха на дъжд, после отново стана сухо.

— Най-голямото изобретение или откритие?

Дойл едва се сдържа да не я изгледа ядосано.

— Какво?

— Кое според теб е най-важното изобретение или откритие — като се има предвид това, което си видял за три века?

— Не ми се участва във викторини.

— Не е викторина, а въпрос. Интересува ме твоето мнение.

Той предпочиташе мълчанието, но вече я познаваше и знаеше, че няма да го остави на мира.

— Електричеството, защото то отвори вратата към следващи открития.

— Да, голям скок. Аз бих посочила огъня — за откритие. Но за технология — безспорно електричеството.

— Ако се върнеш в зората на времето — което е доста преди моето — ще избереш изобретяването на обикновените оръдия на труда, колелото.

— Откриването на солта и ползата от нея — добави тя. — Билките, тухлите, дяланият камък, кладенците и акведуктите. Ти ходил ли си на училище? Сигурно ще искаш да направиш ляв завой на следващото кръстовище.

Той мълчаливо направи завоя.

— Трудно е за някой с моята работа да не проявява любопитство към човек, който е живял в няколко епохи. Това е всичко.

— Ходил съм.

— Чудех се дали, предвид многото време и възможностите, с които разполагаш, би искал да продължиш образованието си.

— Уча, когато нещо ме заинтригува.

— Аха. — Пътят стана по-тесен и криволичето. Тя харесваше този вид пътища, бързите завой, живите плетове, неясното

проблясване на градинка в предния двор. — Езици. Имаш дарба за езици.

— Търсех звездите по-дълго, отколкото си живяла ти. По-дълго, отколкото е живяла баба ти. И за целта пътувах. А пътуването е попълноценно, ако говориш езика.

— Така е. На следващото кръстовище — надясно. Защо избра меча? Ти си добър стрелец.

— Ако ще убивам някого, предпочитам да го гледам в очите. А и — продължи той след пауза — това ми помага да помня кой съм. Лесно е да забравиш.

— Съмнявам се, че можеш да забравиш.

Той не искаше да пита, *нарочно* не беше питал. Но сега не можеше да се сдържи.

— Защо дойде на гробището снощи?

— Бях тръгнала да се връщам и те видях. Уважавам мъртвите и онова, което са били, което са правили, начина, по който са живели, и какво са оставили подире си. Ти каза, че те не са тук. Прав си, така е. Но и грешиш.

— Хем съм прав, хем греша?

— Те са продължили напред, превърнали са се в нещо друго, преродили са се. Аз така си представям нещата. Но все още са тук, защото ти си тук. Защото земята, на която са живели, на която са работили, където са съградили дом и живот, е тук.

Докато говореше, Райли не откъсваше очи от пейзажа, защото чувстваше, че така ще му е по-лесно.

— В гората има дървета, които са се издигали там, когато те са били живи, и още са там... Този проект, Крагъноуен, на който бях консултант... Не е далеч оттук. Както и Дайсът О'Дей, и двете места са прекрасни. В Ирландия има безброй възхитителни места, защото страната уважава историята си и своите предшественици. Затова човек може да ги почувства тук, докато други места в света са пусти — там всеки се е вторачил в бъдещето и не му пука какво е било някога.

Тя посочи с ръка.

— Това е мястото. Голяма бяла плевня, стара жълта къща... о, и много голямо кафяво куче!

— Не ми казвай, че не можеш да се справиш с едно куче!

— Досега не бях срещала такава. Разбира се, че ще се справя с него — а също и с Лиам и сделката.

Дойл сви по дългата чакълена алея. Къщата бе разположена доста навътре, а плевнята беше още по-отдалечена. Кучето нададе серия от гърлени, предупредителни излайвания, но Райли скочи от колата и го изгледа продължително, докато то я приближаваше бавно.

— Разкарай се, великане!

— Голям е, но не е опасен. — Мъжът, който излезе от плевнята, носеше туидена шапка, от която се подаваше гъста стоманеносива коса, мършавото му тяло бе облечено в торбеста жилетка и джинси. Ухили им се с ръце на тесните бедра, явно се забавляваше.

Райли реши да му влезе в тона, също се ухили, след което направи знак на кучето.

— Ела да ме подушиш, приятел.

Опашката на кучето се завъртя — две бавни поклащания. Пристъпи към нея, подуши краката ѝ, оранжевите ѝ гуменки и накрая я близна по ръката, подпряна на хълбока ѝ.

— Гледай ти! — Лиам ги приближи. — Това е нещо ново. Вярно е, че не напада, докато не му кажа, но не обича да се сприятелява с непознати.

— Кучетата ме харесват. — След като беше укротила животното, Райли се наведе и бързо и енергично го погали. — Как се казва?

— Това е нашият Рори. А твоето куче пазач, което те придружава в този прекрасен следобед? То има ли си име?

— Това е Дойл, част от екипа ми. — Тя подаде ръка на Лиам.

— Радвам се да се запознаем, доктор Райли Гуин. Общият ни приятел Шон е впечатлен от твоя ум и деловитост. А ти, Дойл... — Той замълча очаквателно, докато подаваше ръка на Дойл.

— Макклиъри.

— Макклиъри, значи? Първият мъж на майка ми се е казвал Джеймс Макклиъри, загубила го във Втората световна. Оставил я вдовица с бебе в корема — моя брат Джими. Три години по-късно се омъжила за моя баща, но сме роднини с Макклиъри. Ти имаш ли роднини тук, Дойл Макклиъри?

— Възможно е.

Мъжът размаха дълъг костелив пръст.

— Долавям клеърски акцент под този на янкито.

— Смесена порода, също като твоя Рори, но с корени в Голуей и Кери.

— Установил съм, че смесената порода е по-умна и по-издръжлива. Колко дълго смятате да останете в Ирландия?

Тъй като познаваше нуждата на селяните от разговор, Райли остана с ръка, подпряна на хълбока, докато кучето се галеше дружелюбно в крака ѝ.

— Трудно е да се каже, но тук ни харесва. Ние сме на крайбрежието, отседнали сме при приятел. Бран Килиан.

Веждите на Лиам се повдигнаха рязко.

— Приятели с Килиан значи? Интересен момък — май беше магьосник. Доста слухове се носят наоколо.

— За негово удоволствие.

— Чудесно местенце имал на скалите, така съм чувал, построил го върху земята на Макклиъри. Ти имаш ли нещо общо с него, Дойл?

— Възможно е.

— Дойл не е запален по фамилната история като мен — каза непринудено Райли. — Ти си О’Дий, старо, знатно име. Вероятно роднините на баща ти са живели в Клеър, може би в селата, които носят твоето име. Дайсът О’Дий, Тули О’Дий. Старото име е било *O’Deaghaidh* и означава „търсец“, вероятно заради великите мъже в клана ви. Загубили сте много земя по време на бунтовете през седемнайсети век.

— Прав е бил Шон, когато ми каза, че си учена глава. — В бледосините очи на Лиам заблестяха игриви пламъчета. — Майка ми е Кенеди по баща.

Добре, помисли си Райли, изпитът продължава.

— Кенеди е поанглийченият вариант на Синайд. „Син“ означава „глава“, „айд“ се превежда като „мрачен“ или „с шлем“. Синайд е бил племенник на крал Бриан Бору. В *Аналите на четиримата господари* от дванайсети век се споменава О Синайд, лорд на Типърери.

Тя се усмихна.

— Произхождаш от знатен род, Лиам.

Той се засмя.

— А на теб ти сече пипето, доктор Райли. Сега, предполагам, ще искате да се заловите за работа — хайде да отидем в плевнята да видим какво имам за вас.

Плевнята миришеше на сено, като всяка плевня. Вътре имаше земеделски сечива и оборудване, стар очукан трактор, няколко отделения за животни. Хладилник, който сигурно бе произведен през 50-те години на миналия век — и съдържаше бира и закуски, предположи Райли.

Неравният циментов под водеше към малък подреден арсенал в задната част на плевнята. Къси пушки, ловджийски пушки, пистолети и револвери стояха в два големи оръжейни сейфа. Мунициии, при това много, бяха струпани върху метални рафтове. Върху дълга работна маса имаше инструменти за правене на патрони със сачмен заряд.

— Собствено производство?

Лиам се усмихна на Райли.

— Това ми е хоби. Но вие се интересувате от друго. — Той извади един рюгер от сейфа, понечи да го даде на Дойл, но Райли го взе първа.

Провери дали е зареден — беше празен — претегли теглото му на ръка, прицели се към страничната стена.

— Не ми е работа да се бъркам — обади се Лиам, — но това е тежко оръжие за жена с твоя ръст.

— В бара в Мозамбик имаше един пияница, който бе решил, че може да ме опипа безнаказано. — Тя наведе оръжието надолу, предложи го на Дойл. — Когато му счупих ръката, вече не мислеше така. Може ли да видя другата?

— Мозамбик — промърмори Лиам, подсмихна се и й подаде втората пушка.

— Не съм стреляла с този модел. Бих искала да го изпробвам.

— Ще постъпиш глупаво, ако не го направиш. — Лиам взе два пълнителя от рафта. — Но отвън зад плевнята, ако не възразяваш. — Той им предложи тапи за ушите. — Жената пече нещо в кухнята. Изчакайте само да й изпратя есемес, за да я предупредя, че ще стреляме.

Отидоха зад плевнята, откъдето започваха ниви и каменни огради и имаше два дорести коня, които пасяха на ливадата.

— Красиви са — каза Райли.

— Те са моята гордост и радост. Не се безпокойте, свикнали са на шума, също като моя Рори. Любител съм на скийт стрелбата^[1], стрелям и по хартиени мишени.

Той посочи към чисто нови кръгли мишени, забодени на дървени дъски, които бяха подпрени върху дебели купи сено.

— Знаете, че тези пушки имат доста голям обхват, но ако искате, мога да приближа мишените.

— Достатъчно близко са. — Около петдесетина метра, прецени тя. Когато се наложеше да използват пушките в истински бой, метрите сигурно щяха да са повече. Но сега това разстояние вършеше работа.

Тя напъха пълнителя в пушката, вдигна я, зае позиция, прицели се. Очакваше силен откат и оръжието не я разочарова.

Не улучи центъра само с три сантиметра.

— Браво! — похвали я Лиам, изненадан приятно.

Райли отново зае позиция, стреля, улучи центъра.

— Сега е по-добре — промърмори и направи впечатляваща серия от пет попадения.

— Бърза е — кимна одобрително. — Харесва ми прикладът, съпротивлението на спусъка. Точна е и не е прекалено тежка. — Тя погледна към Дойл. — Твой ред е.

Той направи като Райли, зареди втората пушка, стреля. Улучи външната част на първия бял кръг, вкара един куршум вътре, успя да направи прилична серия, макар и не толкова стегната и точна като нейната.

— Става. — Дойл извади пълнителя.

— Виждам, че сте добри, затова ще ви дам и калъфи. Нещо друго, което да ви покажа за вашия... турнир?

— Пушките са достатъчни — заедно с мунициите, за които говорихме.

— Голям турнир ще да е. — Но Лиам не каза нищо повече и сделката бе сключена.

Натовариха мунициите и пушките в платнените им калъфи в задната част на колата на Бран, покриха ги с одеяло, преди да кажат довиждане на Лиам и кучето.

Райли отново се настани на мястото до шофьора.

— Добре стреляш с пушка, но се отклоняваш леко наляво.

Понеже знаеше, че е права, Дойл не възрази.

— Ти откъде измъкна тази информация за имената?

— От главата си — усмихна се тя. — Просто освежих знанията си, преди да тръгнем, за всеки случай. Кенеди? Това е лесно. А и

когато чета за нещо, го запомням. Е, запомням достатъчно. Интересното е, че Лиам е роднина с Макклиъри. Възможно е двамата да имате кръвна връзка.

— Чисто съвпадение.

— Ще ти се да го вярваш, но знаеш, че не е така. Тук много неща са свързани с теб, Дойл. Земята, мястото, където е построена къщата, Арианрод. Нашата ясновидка намира Огнената звезда, русалката — Водната. Ти си воинът, който размахва меч, Дойл. Обзалагам се, че ти си определен за Ледената звезда. И ако Нереза стигне до същото заключение, най-безмилостно ще атакува теб.

— Нека.

— Ще я победим. Винаги довършвам започнатото. Кълна се, че ще ѝ покажа най-тъмната си страна. Но мога да разчета знаците, следя виденията на ясновидката ни, затова най-вероятно си ти. Нереза ще я довърши меч — така казва пророчицата.

— Ако съм аз, това ще е най-голямото удоволствие в живота ми. А съм имал доста.

— Така ли? — Тя се премести на седалката, за да е по-близо до него. — Значи в твоя безсмъртен свят не цари само мрак?

— Голяма драка си, Райли.

— Имам медал. Истина е — каза тя, когато той я изгледа недоумяващо. — Сребърен диск с гравирани на него надпис „драка“. Един мой професор ми го даде. Носех го на церемонията по завършването. Работих с професора на едни разкопки пет-шест години по-късно и накрая прекарахме една нощ заедно.

— Само една?

Тя сви рамене.

— Нямахме чувства, и от двете страни. Решихме, че сме били привлечени от ума си. Щура работа. — Тя насочи пръст към него. — Най-щурото ти сексуално преживяване?

— Не.

— Хайде де! — подкани го тя с лек, кокетлив смях. — Спала съм с мозъка на моя професор по антропология в палатка в Масатлан. Можеш ли да ме биеш?

Досмеша го и едва се сдържа да не прихне.

— Добре, да видим. Веднъж спях с жена, която работеше в пътуващ цирк. Ходеше по въже.

— И кое му е щурото?

— Беше луда, твърдеше, че е змия, която е приела човешка форма, за да се размножи.

— Хммм. Кой век?

— Тъъ... — Той трябваше да помисли малко. — Деветнайсети, началото на деветнайсети, ако това има значение.

— Просто съм любопитна. Ти с коя нейна част спа? Имам предвид — като мозъка на моя професор?

— Беше безстрашна.

— Значи си падаш по безстрашни, макар и луди жени. Спри тук.

— Защо?

— Спри — повтори тя.

Мърморейки, той зави към подобие на банкет.

— Ако ти се пишка, ще бъдем в Енис...

— Виждаш ли онази птица? — прекъсна го тя. — На пътния знак?

— Да, обикновен гарван.

— Не е гарван и е седмият, който забелязах от плевнята насам.

— Прилича ми на обикновен гарван. — Но докато гледаше към птицата, която седеше и ги наблюдаваше, той усети как космите на врата му настръхнаха. — В Клеър е пълно с гарвани.

— Не е гарван — повтори тя и слезе от колата.

Когато Дойл я видя да вади пистолета изпод тениската си, я последва бързо.

— Нали няма да застреляш птицата само защото...

Докато го изричаше, птицата изпищя, полетя право към тях. Райли я застреля във въздуха и тя се превърна в пепел.

— Не е гарван — повтори, извъртя се рязко, застреля още две птици, които ги нападнаха в гръб.

— Убеди ме.

— Слава богу! — Тя изчака, като се оглеждаше, но други не се появиха. — Разузнавачи. Сигурно Нереза се е окопитила. — След като прибра пистолета в калъфа, Райли се върна до колата.

Дойл я хвана за ръката.

— Как разбра какви са? И аз имам очи, но не видях нищо.

— Вълкът е част от мен, все едно дали е пълнолуние или не. Вълкът познава кога един гарван не е такъв. — Тя замълча за миг,

облегна се на каросерията на колата, огледа близкото поле, където сред надгробни камъни и руините на нещо, което според нея приличаше на малък параклис, пасяха овце.

Тишината наоколо беше величествена, като изоставена катедрала.

— Не се ли питаш кой е построил това и защо? Кой се е молил тук, на кого се е молил?

— Всъщност не. — Но дребнавата му лъжа заседна в гърлото му. — Да — поправи се, — от време на време, когато мина през някое място. Ти си права, че човек може да почувства какво е било преди. На някои места, в някои времена.

— Особено бойните полета. Бил ли си в Кълодин?

— Да, през 1746 година.

Тя се отдели от колата с блеснали очи и го стисна за лакътя.

— Шестнайсети април? Бил си там? На самата битка? О, трябва да ми разкажеш за това!

— Беше кървава и жестока, мъжете крещяха от болка. Като във всяка битка.

— Да, но... — Тя се спря. Той не обичаше да разказва военни истории, избягваше ги. — Поне ми кажи на коя страна си бил...

— Загубихме.

— Бил си в армията на якобитите^[2]. — Тя се загледа в него, безкрайно очарована. — Пленен или убит?

— Пленен и обесен, и преживяването не беше приятно.

— Мога да се обзаложа. Ти...

Когато Дойл се отдръпна и заобиколи колата, тя реши да изостави войните, преди той окончателно да се е затворил в себе си.

— Най-важният социален напредък? — попита, когато се качи в колата.

— Не съм мислил за това.

— Но живееш сред хора.

— Опитвам се да не го правя.

— Социално-политическите движения, независимо дали предизвикват революции или са резултат от тях, формират миналото, настоящето и бъдещето. Магна харта, Елизабетинското религиозно споразумение, Хартата за правата на човека, Прокламацията на еманципацията, Новият курс. Можем да се върнем чак до...

Дойл я сграбчи за раменете и я повдигна от седалката. Движението му, напълно неочаквано, я накара да залитне към него. Той впи устни в нейните, преди тя да успее да реагира.

Реакцията ѝ беше първична, тъй като устата му беше гореща, настойчива и разпали едва съдържания ѝ копнеж. Устните му бяха грапави; такива бяха и ръцете му.

И това ѝ хареса.

Той бе премахнал задръжките си, призна си го, но сега имаше нещо, което желаше. Нейния вкус в устата си, освобождаване на сексуалното напрежение, макар това да предизвика още глад. *Знаел* беше, просто беше знаел, че тя ще откликне, че няма да се отдръпне. Че ще го обгърне в този свой аромат на диво, на пръст.

Сграбчи я за косата, нейната небрежно подстригана, секси коса, и се отдаде на желанието.

Накрая я пусна на мястото ѝ, също толкова рязко, колкото когато я бе издърпал оттам.

Тя можеше да се закълне, че вътрешностите ѝ горят, но успя да овладее гласа си.

— Хммм, това беше интересно.

— Просто ми се прииска, а ти влоши нещата, понеже не млъкваше.

— В моите среди интелектуалното любопитство не е недостатък. — Леко обидена, тя го смушка. — Как да не задаваш въпроси, когато седиш до тристагодишен мъж.

— Другите от екипа не ми досаждат като теб.

— Ако този друг беше Аника, щеше да решиш, че е очарователно. И кой би могъл да те вини? Колкото до Соьер, той умее да научава деликатно каквото му трябва. Бран пък никога не би ти задал директен въпрос. Саша няма нужда да пита, а и когато го прави, при нея изглежда някак — знам ли — майчински.

Внезапно тя млъкна, отвори прозореца и като се надигна, свали с един изстрел черната, вторачена в тях птица от пътния знак, на който бе кацнала.

Остави доволна пистолета, затвори прозореца и се отпусна на седалката.

— Какво следва сега?

Нима беше чудно, че си падаше по нея?

— Отиваме за пица.

— Звучи чудесно.

По-добре да се преструва, че нищо не се е случило. Това си каза Дойл. Пристигнаха в селото в блажено мълчание, защото Райли бе извадила телефона си и беше започнала да търси разни неща в него.

Дойл маневрираше с известно усилие из тесните улички, задръстени от трафик, с тротоарите, които гъмжаха от пешеходци.

Предположи, че туристите го намират за очарователно — кръчмите, магазините, боядисаните стени, цветята, преливащи от кошниците си.

Колкото до него, той предпочиташе откритите пространства.

За разлика от Аника, Райли не възклищаваше при вида на всяка витрина — от колата или докато вървяха, след като я паркираха.

Тя се движеше делово, жена с мисия — качество, което той ценеше.

— Поръчката трябва да е готова — осведоми го, докато си пробиваха път между пешеходците, възползващи се от хубавия ден. — Изпратих им есемес от колата.

Още нещо, което ценеше в нея, призна той. Тя планираше нещата, не губеше време.

Беше поръчала четири големи пици, различни, и тъй като бе негов ред да се погрижи за вечерята, зачака той да плати. Носеше половината, докато се връщаха към колата.

Натовариха пиците при оръжията.

— Имах предостатъчно време да натрупам пари.

Тя изви глава към него, смъкна очилата си на носа и го изгледа.

— Почти чувам въпросите, които се въртят в главата ти. „Откъде имаш парите си, Макклиъри? Какво правиш с тях? Какво мислиш за еволюирането на данъчната система?“

— Не съм те питала. — Тя го мушна с пръст в гърдите. — Господин Мърморко.

— Ще го направиш. Може и да съм ти взел страха за момента, но пак ще започнеш.

Сега тя го сграбчи за тениската, шепата ѝ се напълни, повдигна се, докато го придърпваше надолу. Дари го със страстна, импулсивна

целувка.

— Приличам ли ти на уплашена? — Пусна го, отвори своята врата и влезе в колата.

Той я бе предизвикал, призна си Дойл. Направил го бе нарочно, защото копнееше отново да опита вкуса ѝ, да усети желанието ѝ.

Стига ти толкова, каза си предупредително.

Влезе в колата, включи двигателя.

— Не се опитвам да изклинча от въпросите ти.

Излезе с маневри от препълнения паркинг на препълнената улица.

— Думите ми ли те подразниха?

— Да, неправилната им употреба. Любознателна съм, защото си натрупал вековни знания и опит. Но разбирам, че има знания и опит, за които предпочиташ да не говориш. Затова ме е яд, когато ми лепваш етикета „груба и безсърдечна“.

— Нямам нищо против да си груба. И никога не съм те смятал за безсърдечна.

Когато се измъкнаха от тълпите и се озоваха сред ниви и хълмове, той отново задиша спокойно.

— Възхищавам се на Декларацията на независимостта — каза, — защото е документ, създаден от човешкия интелект, кураж и съчувствие.

— Съгласна съм. Благодаря. — Тя отново смъкна надолу очилата си, усмихна му се с очи. — Най-добрата ера за музиката?

— Очакваш да кажа, че е времето на Моцарт и Бетовен, и те наистина са били брилянтни и новатори.

— Няма спор.

— Но ще кажа, че е средата на двайсети век и раждането на рокендрола, защото тази музика е първична и идва от сърцето. Зачената е в бунт.

Тя намести очилата на носа си, изправи гръб.

— Ти имаш потенциал, Макклиъри. Определено имаш потенциал.

[1] Една от трите дисциплини на състезателната стрелба по глинени панички. При нея се изстрелват две панички, които пресичат траекториите си пред стрелеца. — Б.пр. ↑

[2] Последователи на якобитизма — политическо движение във Великобритания, което цели да възстанови властта на династията на Стюартите. — Б.пр. ↑

8

Сойер излезе от къщата тъкмо когато Дойл паркираше отпред и Райли го извика.

— Мисията е изпълнена — осведоми ги той, докато тя вадеше кутиите с пица. — С Бран огледахме къде да складираме новото оръжие. Спряхме се на дневната на втория етаж, северното крило.

— Ако ни нападнат през нощта, ще е близо до спалните ни. — Райли кимна одобрително. — Аз ще взема вечерята. Вие, момчета, пренесете останалото.

Отнесе кутиите право в кухнята, видя, че Аника и Саша са седнали на стената до скалите и пият вино. Решавайки, че и на нея ѝ се полага чаша, тя си наля и отиде при тях.

— Върнахте се. — Саша потупа подканящо камъните до себе си. — Седни при нас.

— Звучи добре, но не искате ли да видите какво сме донесли?

— Обожавам пица! — Аника скочи малко сковано. — Но сигурно не сте донесли нищо забавно, като нова рокля например. Мразя оръжията.

— Наясно съм, че не ги харесваш, но трябва да знаеш какви са и къде са. — Райли погледна към Саша. — А ти си майстор на арбалета, но е хубаво да се запознаеш и с рюгерите.

— Права си. — Саша стисна лекичко ръката на Аника. — Толкова е хубаво да си отдъхнеш за малко.

— Видяхте ли някакви гарвани? — попита Райли.

Саша се намръщи.

— Гарвани?

— Ще ви обясня. Случи ни се и друго, освен покупката на пица и оръжия. — Тя тръгна пред тях, поколеба се и взе бутилката с вино, за да я качи горе.

— Докато ви нямаше — поде Аника, — със Саша помогнахме на Бран. Той прави огнен щит.

— Чудесно! Какъв по-точно — щит против огън, или щит, *направен* от огън?

— И двете. Толкова си умна!

— Ако Бран успее, той ще е умникът! — Райли се насочи към звука от мъжки гласове и влезе в дневната — удобно разположена между нейната стая и тази на Дойл — където тримата мъже прибираха кутии с муниции в античен бюфет.

— Стил Едуард VII — отбеляза Райли. — Около 1900 година. Красив е.

— Ама ти наистина знаеш всичко! — възкликна Саша.

— Невинаги. Предназначението му е друго, но така лесно ще следим бройката. Няма да е зле да оставим малко и на други места.

— Дойл каза същото. — Бран отстъпи назад. — Мислех си за кухненския килер.

— Става. — Райли погледна към Соьер, който отваряше калъфите на пушките. — Бива си ги.

— Имат зъл вид.

Райли потупа разбиращо Аника по рамото.

— Така е. Но точно от това се нуждаем.

— Ти ще се биеш с твоите гривни а ла Жената чудо — успокой я Соьер и тя потърка медните браслети, които ѝ бе направил Бран. — Не е нужно да използваш оръжие.

Той обаче отвори вратата към терасата, изкара карабината отвън и като изпробва тежестта, стреля на сухо няколко пъти.

— Изпробвахме ги на петдесетина метра. Трябва да ги опитаме на по-голямо разстояние. — Райли сама свали пълнителя на втората пушка, предложи я на Саша.

Примирила се отдавна, че трябва да използва оръжие, тя я пое.

— Тежка е.

— В сравнение с твоя арбалет или един пистолет — да. Но е лека за пушка. Утре ще се поупражняваме малко, след гмуркането.

— Утре се гмуркаме! — Напрежението върху лицето на Аника се стопи. — Това е много по-хубаво. Ще ви покажа няколко пещери, но да знаете, че водата ще е по-студена, отколкото в Капри или Корфу.

— Ще се справим. — Райли доля чашата на Аника, тази на Саша, а накрая и своята. — Какво ще кажете — по една кутия от всеки калибър и колчан със стрели в килера?

Тъй като и Дойл мислеше, че си е заслужил напитка, а нейната беше подръка, той взе чашата на Райли и я преполови.

— Добра идея. Но сега си мисля, че трябваше да купим още една пушка — видях, че той има ремингтън. Щяхме да го оставим в килера, за всеки случай.

— Късно се сети. — Райли измъкна чашата си от ръцете му. — Но можем да се върнем, ако имаме нужда от трета пушка.

— Ти каза, че сте се сдобили с още нещо — напомни й Саша. — С информация.

— Да, така е. Но предлагам първо да слезем долу и „да нападнем“ пицата. Ухаеше толкова апетитно по целия път на връщане. Умирам да си хапна от нея.

— Мен няма нужда да ме агитираш. Но първо ще сваля тази долу — каза Сојер с пушката в ръка. — Искам да я изпробвам, след като хапнем.

Когато заслизаха по стълбите с припасите за килера, Саша задържа Бран.

— Нещо става между Райли и Дойл.

— Защото спореха? Нищо ново.

— Нямам предвид това.

— Ясно. — Той се усмихна. — Не трябва да ни изненадва. Двама души, здрави, привлекателни, поставени в напрегната ситуация. По-скоро неизбежно, отколкото изненадващо. Защо се тревожиш? — Той я потупа с пръст между веждите. — Виждам, че се тревожиш.

— Ако е само секс, както и да е. Въпреки графика с домакинските задължения, семейните закуски, обеди и вечери, залитането на Аника по пазаруването — всичко, което правим, за да установим някакъв нормален порядък — ние рискуваме живота си всеки ден, откакто се срещнахме. Така че сексът е нещо нормално. Но... той е заключил сърцето си, Бран. Защото е обречен да вижда как всички, които е обичал, умират. Дори доверието и обичта, които изпитва към всички нас, го притесняват и му е трудно.

— Знам. Райли също го знае.

— Само че Райли е... ами, тя е стадно животно. Да, нуждае се от усамотение и държи на него, същото е и с работата ѝ, но е отборен играч, не може без семейството си. А вълците имат един партньор за цял живот, нали така?

— Имам силното подозрение, че Райли се е чифтосвала и преди.

— Той е нейният човек.

Бран се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Усещам го от самото начало. От нея, не от него. Той е твърде затворен, рядко показва чувства или емоции — а и аз не се натрапвам.

— Така е, не го правиш.

— По-скоро е нещо, което усещам, когато ги гледам заедно или мисля за тях като двойка. Той е всичко, което иска тя, независимо дали го съзнава и си го признава. Може да се влюби в него и това ще я нарани.

Бран постави ръце върху раменете на Саша.

— Тя е първата искрена приятелка, която си имала.

— Да. Освен това първа ми предложи приятелството си, макар да знаеше, че съм странна.

— Значи е нормално да се притесняваш за нея. Но тя е голяма жена, умна и издръжлива. Трябва сама да реши дали да поеме по този път. А ти винаги ще си насреща, където и да я отведе той.

Саша кимна, притисна се в него и си пожела с цялото си същество първата ѝ истинска приятелка да е щастлива колкото нея.

— Хей, вие двамата! — Изпълненият с нетърпение глас на Райли отекна по стълбите. — По-късно ще се гушкате, или ще ядем без вас.

— Идваме. — Саша се отдели от Бран, хвана го за ръката.

Отвориха още една бутилка с вино, установявайки, че дори за такова обикновено ядене Аника бе оформила салфетките в лебеди, украсила бе шиите им с якички от миниатюрни цветя и ги бе подредила в бледа синя чиния, все едно плават във вода.

— Има само с кашкавал — за непретенциозните — поде Райли, — с пеперони, месо и вегетарианска.

— Смятам да започна непретенциозно, а след това ще продължа нататък. — Саша седна, засмя се, когато Бран махна с ръка над парчетата пица и кашкавалът забълбука.

— Райли и Дойл имат да ни докладват. — Тъй като вегетарианската пица беше красива, Аника си избра парче от нея. — Ние също. Кой ще започне пръв?

— Аз още не съм си довършил работата — каза Бран, — затова отстъпвам първото място на Райли и Дойл.

— Тъй като Дойл не е от словоохотливите, аз ще взема думата.
— Райли си избра парче с месо. — Оказва се, че човекът с пушките и мунициите тук, в Клеър, има полубрат — по-голям от него и се казва Макклиъри.

— Също като Дойл! — възкликна Аника.

— Именно. Нашият господин Циник го нарече съвпадение.

— Едва ли е такава. — Саша погледна Дойл с известно съчувствие.

— Да не говорим, че в Клеър и Голуей, а и навсякъде в страната, хората с тази фамилия се броят на пръсти — добави Бран. — Така че не е съвпадение. Ти срещала ли си този човек преди?

— Не. — Райли прокара залък пица с глътка вино, реши, че е превъзходно. — Той е братовчед на бившия на една приятелка. Интересен тип. Познава те, Бран. Говореше за теб с респект и любопитство. Накратко, Лиам — така се казва човекът — та майката на Лиам се омъжила за някой си Джеймс Макклиъри. Той отишъл да се бие във Втората световна, оставяйки бременна съпруга, и бил убит във войната. Тя родила син и няколко години по-късно се омъжила повторно. Аз можех да избира и друг търговец на оръжие, но нарочно се спрях на този. Лиам направи добра оферта, не задаваше много въпроси и има пряка връзка с клана Макклиъри.

— Искам само да отбележа — каза Сойер с пълна уста. — Ние разбрахме за кръвната връзка — че има такава — едва когато дойдохме тук. Затова си мисля, че преди е било рано да го научим. Това е.

— Но вече се чувствахме като семейство.

Той се наведе през масата, целуна Аника.

— Абсолютно вярно. И може би е трябвало да се чувстваме така, преди да дойдем тук.

— Вече не сме само отбор — заяви Бран. — Сега сме клан.

— Кое то на ирландски означава деца или наследници. Тоест ние сме хора, обединени от роднински връзки, действителни или предполагаеми. Връзва се.

— Започнахме отделно. — Саша постави длан върху ръката на Бран. — Образувахме съюз, защото отначало не бяхме екип.

— Ти ни обедини. — Сойер вдигна чашата си към нея. — Повече от всеки друг.

— Сами се обединихме, но благодаря. И Аника е права, сега вече сме семейство. А семейството си остава такова, дори и като клан.

— Трябва да си направим герб — предложи Сойер.

— Герб? — Аника го погледна озадачено.

— Това е символ, нещо като емблема.

— Който следва хералдическите закони — добави Райли.

— Знаеш ли, идеята ми харесва. Саша може да ни го нарисува.

— Ще ми е за първи път, но ще опитам.

— Символите имат значение. — Дойл сви рамене, когато всички погледи се обърнаха към него. — От вас съм го чувал. Нали говорим за клан. Значи е важно.

— Ще поработя по въпроса.

— Можем да си поръчаме тениски с герба. — Райли направи пауза, за да си вземе още едно парче пица. — Струва ми се обаче, че Нереза вече се чувства по-добре.

— Тя ви е нападнала. — Саша се размърда смутено в стола си. — А аз не почувствах нищо...

— Не директно — прекъсна я Райли. — Изпрати разузнавачи. Гарвани. Застрелях няколко.

— Убила си птици? — Аника, явно натъжена, притисна ръка към сърцето си.

— Птиците не се превръщат в пепел, когато им вкараш куршум в тялото. За разлика от тези.

— Нашата ликанка веднага ги разпозна. — Когато Райли го изгледа кръвнишки, Дойл само се усмихна леко. — Явно вълкът може да познае кога един слуга на Нереза се представя за гарван.

— Разузнавач — поправи го Райли. — Не че нямаше да ни избодат очите, ако им се беше отдала възможност, но бяха слаби — което може би означава, че и тя е слаба.

— Но знае къде сме — вметна Сойер.

— Така изглежда. Не е готова да се бие, но знае, че сме тук.

— А когато е готова — продължи Бран, — и ние ще сме готови. Клан, герб, от моя страна — и щит. Когато моментът настъпи, ще се борим срещу огъня с огън.

— И с куршуми. Аз също поразузнах — каза им Сойер. — Според мен по-добре, вместо в кулите, да сме отвън на... хайде да ги наречем на шега „бойниците“. По-удобни са за пушки с голям обхват.

Да, ще бъдем на открито, но видимостта е триста и шейсет градуса, а когато тварите й приближат на, да речем, двайсетина метра от нас, ще можем да се прикрием. Ще имаме предостатъчно време.

— Разумно предложение. И аз ще огледам.

— Вече го направих — каза Дойл на Райли. — Сойер е прав. Оттам можем да покрием по-добре сушата, небето, морето.

Райли се замисли.

— Бран, нали знаеш как да направиш онези летящи топки за Ани и нейните гривни?

— Да, това също е добро предложение. Мога да ви задам мишените — на сушата, в морето, във въздуха.

— Страхотно! Ще опитаме още тази вечер, щом свършим тук.

— Аз ще разтребя. — Аника изгледа умоляващо приятелите си. — Не ми харесва как гърмят оръжията. Ще остана тук, ще разтребя.

— Няма проблем. — Сойер стисна ръката й под масата.

— Утре се гмуркаме. — Тъй като искаше Аника да се усмихне отново, Райли насочи разговора към нещо, което приятелката й обичаше. — Трябва да сме готови в осем и половина, за да вземем лодката и оборудването. Или пък двама от нас може да я вземат, да я докарат тук, а Сойер да свали останалите в нея. Ще държим лодката тук, само трябва от време на време да зареждаме резервоара.

— Това е по-добрият вариант. — Сойер заби пръст във въздуха, докато се хранеше. — Райли и Дойл — най-опитни в пилотирането — отиват за лодката. Щом ви видим, че се връщате, ще сваля останалите на борда.

— Съгласна. Осем и половина — обърна се Райли към Дойл, който само кимна.

Качиха се горе, като оставиха Аника да разчисти след тях, и излязоха да погледнат през назъбената стена в падащия здрач.

— Дните са по-дълги — заради сезона и местоположението — отбеляза Райли. — Нереза обича мрака, но мисля, че ще ни нападне по светло. Това е последният рунд, а тя изгуби първите два.

— Ще им видим сметката и на тъмно, и на светло. — Готов, Сойер зареди една от пушките. — Дай ми мишена, поне на петдесет метра оттук.

— Къде я искаш? — попита го Бран.

— Ти избери.

В отговор Бран изпрати кълбо във въздуха, над морето. Сойер зае подходяща позиция, простреля центъра му.

— Добра стрелба. — Райли вдигна втората пушка. — Дай и на мен.

Този път Бран изпрати кълбото високо на север. Райли го свали.

— Добре, нека ги направим сто метра, с няколко мишени. Играеш ли? — обърна се Сойер към Райли.

— Аз съм я измислила тази игра. Давай!

След серия изстрели Райли свали пушката си.

— Не пропускаш, каубой.

— Ти също.

— Свалих само две. Ти уцелваш десетката. Трябва повече да се упражнявам. Защо не опиташ? — Райли предложи оръжието на Саша.

— Не знам как ще стрелям, при положение че едва се вижда.

— Бран ще ти осветява мишената. Започни с двайсет метра, Бран, ей там пред нас, над водата.

Дойл пристъпи зад Саша.

— Има силен откат, така че се приготви. — Той нагласи стойката ѝ, постави ръцете си върху нейните. — Използвай мерника, внимавай да не мърда. През него ли гледаш?

— Да, през него.

— Внимавай да не мърда — повтори той. — Не трепвай, когато дърпаш спусъка. Направи го гладко, с постепенен натиск, все едно теглиш линия върху листа. Продължавай да я теглиш дори след като си стреляла. Натискаш бавно през цялото време. Поеми си дъх, задръж го, стреляй.

Тя направи както ѝ каза и изписка леко, когато залитна назад към Дойл от отката.

— Извинявай! И изобщо не улучих.

— Защото се прицели по-нагоре и по-вдясно — обясни ѝ Райли.

— Мерникът да не мърда — повтори Дойл. — Опитай отново.

Този път тя не изохка, но изпусна дълбока въздишка. А с третия изстрел закачи долната част на кълбото.

— Няма да е основното ти оръжие — успокои я Дойл.

— И слава богу! — Доволна, че може да спре, тя подаде пушката на Дойл.

— Но ще се научиш как да стреляш с нея, да я почистваш и зареждаш.

— Добре. — Саша разкърши натъртеното си рамо. — Ще се науча.

— Ти също. — Дойл посочи към Бран. — Това няма нищо общо с твоето основно оръжие.

— Да, така е — съгласи се Бран.

Прекараха двайсет минути в унищожаване на кълбата мишени, преди да приберат оръжията.

— Ще сваля Ани долу, да поплува. Това ще я успокои след цялата тая пукотевица.

— На разсъмване, както обикновено — напомни Дойл на Сойер.

— Трудно ще забравя.

— Значи имам още час да поработя — реши Бран.

— А аз ще се заловя с герба.

Райли затвори външната врата след приятелите си. Дойл прибра оръжията.

— Утре ще използваме мотоциклета.

— Както желаш. Сойер ще ни свали, така че ще започнем гмуркането към девет и половина. Аника е права за температурата на водата — не бива да оставаме дълго в нея. Може да направим две трийсетминутни гмуркания, за да се аклиматизираме.

Тъй като той не си тръгваше, тя го изгледа изучаващо.

— Ти гмуркал ли си се в Северния Атлантик?

— Няколко пъти.

— Сега остава да ми кажеш, че си бил и „тюлен“.

— Навремето ми се стори добра идея.

— Наистина ли? — В главата ѝ изскочиха дузина въпроси, но тя поклати глава.

— Пет години. Повече от това с една група е рисковано.

— Разбирам. Но сега не сме точно група, а и знаем кой си. Би трябвало да ти е по-лесно.

— Но не е.

Когато той не продължи, Райли въздъхна.

— Би трябвало — промърмори.

На сутринта, след един час потене под зоркия поглед на тренъора им Дойл и топла закуска, на която уточниха и потвърдиха плана за гмуркане, Райли навлече износено кожено яке. Тъй като през бледата светлина и ситния дъжд си пробиваше път оптимистично слънце, си сложи и слънчевите очила.

Под суитчъра и панталоните беше облякла костюма си за гмуркане, на бедрото под якето бе окачила кобура с пистолета си, а мобилният ѝ телефон бе на безопасно място във вътрешния джоб.

Реши, че е готова да потегли.

Беше бърза и излезе навън в осем и двайсет и седем. Не можеше да каже точно защо се подразни, когато видя, че Дойл вече чака до мотоциклета си.

Той ѝ подаде черна каска с малка емблема на дракона, който „летеше“ отстрани на мотора.

— Защо ти е изобщо? — зачуди се тя. — И да си счупиш главата, бързо ще се възстановиш.

— Такъв е законът на много места — добре е да го спазваш, за да не се набиваш на очи. А и счупеният череп боли ужасно.

Тя закопча каската.

— Не ми се е случвало, но сигурно е така.

Той се метна на мотора.

— Ти ще си навигаторът.

— Защо не ме оставиш да карам?

— Не. Хайде, казвай маршрута.

— На юг покрай брега към Спениш Пойнт. Трябва да има знак на половин километър от тази страна, за клуба по гмуркане „Донахю“. Следвай го, за да стигнеш до плажа. Имам книжка за мотор — добави тя, докато се наместваше на седалката зад него.

— Моя го карам само аз.

Дойл запали двигателя. Райли винаги бе харесвала драконовия рев на моторите, както и чувството за скорост и свобода, докато летиш по пътя, брулен от вятъра.

Всичко това ѝ харесваше по-малко, когато се возеше отзад.

Моторът обаче си беше негов и той налагаше правилата.

Райли постави ръце на бедрата му и си представи, че кара тя.

Подкараха по неравната алея, през завоите, край които Бран бе оставил живия плет от фуксия да образува ограда, по черния път с избуяли диви цветя от двете страни. Подминаха гората и черният път премина в павиран.

Докато тя се наслаждаваше на скоростта и силата, на миризмата на растителност, все още влажна от сутрешния „душ“, не пропускаше да следи за гарвани — или за нещо *необичайно*.

Ревът на мотора и свистящият вятър правеха разговора излишен, излишно беше и да казва на Дойл накъде да кара, щом излязоха на крайбрежния път. Представи си как е минавал по този път с кон или каруца многократно.

Дали беше играл на плажа като момче, дали се беше плацикал във вълните и бе викал и се смял, докато хладната вода го е преобръщала? Беше ли плавал в курах^[1], ловял риба в морето?

Тя си го представяше съвсем живо — високо момче с дълга тъмна коса, с очи, зелени като хълмовете, как тича по камъните и пясъка, гази през плитчините със своите братя, както правят всички момчета.

Хубав живот, помисли си, докато се накланяше заедно с него на завоите.

Понаместе се на седалката, погледна към морето, енергично синьо с нюанси зелено. Чайки се спускаха над водата, бели и сиви, малко по-далече видя да се поклаща бяла рибарска лодка.

Той забавяше, докато минаваха през села, окичени с цветя, натискаше отново газта, щом излизаха от тях.

Тя го потупа по рамото, посочи му малкия знак, който зърна отпред. Той само кимна и забави на завоя.

Когато поеха по тесния крайбрежен път, вятърът стана побрулец и по-свеж. Тя долови мириса на море, хладен и влажен, на розите от градината на една къща, на дима от комина на друга.

Кокошки, помисли си. Макар да не ги беше видяла или чула, ароматът на перата им погъделичка ноздрите ѝ. Подуши кучето, преди то да изтича покрай една порутена каменна стена, за да ги наблюдава.

Когато видя синята сграда с дългия кей, тя отново потупа Дойл по рамото. Забеляза лодката за гмуркане, една рибарска лодка и симпатична малка моторница с човек на борда, който търпеливо лъскаше металните ѝ части.

Дойл спря до двойка камиони и една лека кола, изключи двигателя.

Райли слезе от мотоциклета и пое към лодката с мъжа на борда — той престана да лъска и подпря ръце на хълбоците си.

Това си е нейна сделка, помисли Дойл и се отдалечи по каменистия бряг към тънката ивица тъмнозлатист пясък.

Май беше тук, реши той. Беше идвал тук като момче — деветдесетгодишно, ако не го лъжеше паметта. Наблизо живееше негов братовчед. Господи, как му беше името? Ронан, да, Ронан се казваше момчето, негов връстник, син на леля му. Бяха им дошли на гости, само на хвърлей разстояние отгук.

Двете сестри на Дойл, горе-долу на неговата възраст, гонеха птиците. Брат му, който дойде след тях, се плацикаше в плитчините, а една по-малка сестричка се държеше срамежливо за полите на майка му. Малкият му обречен брат, който едва прохождаше. И още едно бебе — макар тогава да не го знаеше — в корема на майка му.

Всички бяха тук: майка му и баща му, баба му и дядо му, леля му, чичо му, братовчедите.

Останаха три дни, ловяха риба, забавляваха се, свиреха разни мелодии и танцуваха до късно през нощта. А той и Ронан бяха порили водата като тюлени.

През следващата зима леля му, чието име сега му убягваше, умря по време на раждане. Баща му плака.

Смъртта обезоръжава всички, помисли си Дойл.

Райли го приближи.

— Бил си тук и преди?

— Да.

— Със семейството си?

— Да. Ти сключи ли сделката?

Тя продължи да го изучава още миг, после кимна.

— Всичко е наред. Можем да натоварим оборудването.

Не говориха повече — или само по работа, докато заедно с Донахю товареха кислородни бутилки, костюми за гмуркане, оборудване.

Райли разговаряше най-вече с Донахю — при това доста компетентно, осъзна Дойл — за гмурканията, които бе правил техен общ познат преди няколко години.

Когато Донахю попита за мотоциклета, Райли се усмихна и му каза само, че някой ще го прибере по-късно. И че ще се върнат да заредят кислородните бутилки, когато се изпразнят.

Тъй като сделката беше нейна, тя бе тази, която влезе в рубката и отдели лодката от пристана, като махна за довиждане на Донахю, който вече си тръгваше.

— Бъбренето отклонява вниманието — обясни тя.

— Ти разговаря и за двама ни. Лодката си я бива.

— Мъжът, за когото си бъбрехме, е морски биолог, а партньорката му е морски антрополог. Той ми препоръча Донахю. Антроположката също е ликан. Дъщеря на приятелка на майка ми.

— Светът е малък.

— Така излиза.

Лодката наистина беше добра, а тя знаеше как да я управлява. Насочи се на север, като гледаше да стои далеч от брега, докато забеляза пещера.

— Добро място — провикна се — за спускане на четирима души от въздуха.

Приблужи я, използвайки надвисналите скали за прикритие, и извади телефона си.

— Ширина и дължина за Сојер. Имам приложение за това. Ти по-добре ела тук, иначе някой гмуркач може да цопне върху теб.

Дојл се премести при нея, докато тя търсеше координатите.

Все още мирише на гора, забеляза той, сякаш гората се беше преместила в морето.

— Здравсти, Сојер, ние сме на половината път от вас. — Тя му продиктува координатите. — Ще използваме същия вид лодка за гмуркане. Да, точно така. Ние сме в рубката, вкарали сме носа в една пещера в скалите, останалата част от лодката е на твое разположение. Гледай да не пропуснеш — добави тя и прибра мобилния телефон в джоба си.

— Ще са тук след минути. Знаеш ли, предвид произхода и работата ми, винаги съм била отворена към... ами, необичайното. Но доскоро не би ми хрумвало, че ще седя и ще чакам четирима приятели да се появят от нищото.

— Малък флуиден свят.

— Това с флуидния свят ми хареса.

Водата се плискаше в стените на лодката и я люлееше, а Дойл — който би могъл да мълчи със седмици и да е доволен от това — установи, че мълчанието го изнервя.

— Всички ликани ли ги влече науката?

— Не бих казала. Познавам учители, художници, бизнесмени, готвачи, мързеливи задници, политици...

— Политици, значи.

— Да. — Тя се усмихна. — Имаме няколко души в Конгреса, в парламента. Чувала съм и за един тип преди двайсетина години, който имал по-големи амбиции. Амбиции да е лидер на Свободния свят, но съветът побързал да го вразуми. Казали му, че ако стане много известен, хората ще започнат да ровят по-дълбоко. По-добре да не рискува. Колко жалко.

— Президент ликан.

— Не е зле, нали?

— Явно ви бива.

— Определено — усмихна се тя. — Само че три ноци в месеца не можеш да отговаряш на обаждания в два сутринта.

— И не върви да дадеш на агент от Тайните служби кодовото име „Косматко“.

Тя смъкна слънчевите си очила на носа, взря се в него над тях.

— Ти се пошегува?

— Преди време мислех да ставам комик.

— Пак се шегуваш! Трябва да си отбележа днешния ден в календара.

Докато гледаше как очите ѝ проблясват закачливо, толкова златисти на слънцето, му се прииска да я докосне. Просто да докосне косата ѝ, кожата ѝ.

Тъкмо вдигаше ръка да я погали, когато след внезапно проблясане и раздвижване на въздуха в лодката се появиха останалите и му попречиха да направи нещо, което сега реши, че щеше да е сериозна грешка.

— Нашето Точно око отново улучи — каза Райли. — Перфектно приземяване.

— Колкото повече го правиш, толкова по-добър ставаш. — Сойер се огледа наоколо. — Добро място сте избрали.

— И аз така си помислих. Хайде, настанявайте се, братя и сестри. — Райли се върна в рубката. — Накъде, Ани?

— О... — Аника успяваше да изглежда секси дори в непромокаемия шлифер, зает от килера на Бран. — Карайте по посока на къщата на Бран и ще ви кажа кога да спрете.

— Ясно. Наслаждавайте се на топлия бриз, докато можете.

— И на това му викаш топъл бриз? — Докато Райли извеждаше лодката от пещерата, Саша се сгуши до Бран.

— В сравнение с онова, което ни чака под водата? Направо си е тропически.

[1] Лодка, направена от непромокаема животинска кожа, опъната върху лека дървена рамка. — Б.пр. ↑

9

Дори с водолазните костюми океанът ги накара да треперят, погълна и слънцето. Райли, също като Соьер, въоръжена с подводен пистолет, включи лампичката на маската си, за да разсее с лъча ѝ мрака във водата.

Плуваха по двойки, Аника и Соьер водеха — тя направи няколко салта, преди да заплува напред. Саша и Бран ги следваха и Райли не можеше да се оплаче, защото Бран завъртя ръка във водата и прибави още светлина. Тя и Дойл покриваха фланговете.

Всички знаеха какво би могло да се появи в морето, ако Нереза имаше достатъчно сили. Акули и страховити риби мутанти, жадни за кръв. И Дойл, и Саша носеха харпуни.

Виждете я само, помисли си Райли, докато наблюдаваше как Саша пори водата. Помнеше колко нервна беше тя, новачката, по време на първото им гмуркане край бреговете на Корфу.

Учеше се бързо. Всички те трябваше да се преборят с личните си слабости, за да изпълнят тази мисия. Може би това бе част от цялото, размишляваше Райли, да превърнат слабостта в сила и да се научат да се доверяват един на друг, за да се превърнат в клан.

Видя как пасаж от скумрии — най-обикновени риби — пое встрани от тях, последва сребрилата светлина на Бран към устието на пещера. Пред нея Аника изпълни грациозно завъртане, помахаше и се плъзна вътре.

Сега се движеха поединично през теснините и отново по двойки, когато проходим се разшири. После се пръснаха да търсят... нещо, помисли си Райли. Някакво блещукане, искрене, *чувство* — всичко, което би могло да ги отведе до последната, Ледената звезда.

Достатъчно е студено за нея, мина ѝ през ума. Свикнала на търпение от професията си, тя започна да оглежда подводната пещера сантиметър по сантиметър, като използваше очите си, пръстите си в ръкавици, правеше всичко, за да държи ума и инстинктите си нащрек.

Но кимна, когато Сойер потупа по китката си, зае отново флангова позиция с Дойл за връщането до лодката.

Когато се измъкна от водата, видя, че Бран е прегърнал Саша и я целува.

— О, господи, това беше прекрасно! Вече не ми е студено.

— Вълшебна целувка?

Бран се засмя на Райли, докато тя ръсеше студена вода по палубата.

— Нещо такова. — Той взе ръцете на Райли, стисна ги лекичко. И в тялото ѝ нахлу топлина.

— Прекрасно е, дори без мляскането.

Той отиде при Аника.

— Обичам да се целувам! — каза му тя и докосна с устни неговите. — И да ми е топло.

Бран потупа Сойер и Дойл по рамото, за да стопли и тях.

— Няма нужда да треперим от студ. Видя ли нещо, скъпа?

— Не, съжалявам. Трудно ми е — много е различно от предишните места. Толкова е сенчесто и мрачно. Друг някой успя ли да усети нещо?

— На мен ми беше добре — каза ѝ Аника. — Но нямаше пеене, както когато намерих Водната звезда.

— Готови ли сте за втори рунд? — попита Райли.

Саша се обърна с гръб към Бран, за да ѝ помогне да смени бутилките си.

— Нали затова сме тук.

Второто гмуркане за деня също не донесе нищо. В дневника на Райли това означаваше две отменати места на картата.

Рутината, каза си Райли, докато прибираха на сигурно място лодката под скалите край къщата. Част от търсенето, при това важна, беше рутината.

Те се върнаха в къщата по лесния начин — с помощта на Сойер. И тя се отдаде на рутината, като излапа останките от пицата и се затвори с книгите си.

Дъждът се завърна през нощта — проливен дъжд, придружен от трясъка на гръмотевици, които отекваха над морето. Бурята я разбуди — заради шума от прибоя и фученето на вятъра се съмняваше, че ще успее да заспи отново.

Навлече суитчър и памучен ватиран панталон. Искаше да види как бурята бушува над морето и скалите, затова се измъкна от стаята си и слезе тихо в дневната, която гледаше към океана.

Великолепно, помисли си, когато разтвори вратите. Светкавици проблясваха над разпенените вълни, вятърът пригласяше на разбеснялата се стихия. Прилича на зъл дух, реши тя, все пак бяха в Ирландия.

Дивото винаги караше кръвта ѝ да закипи, а злобната буря, бушуваща над нощното море, и суровата скалиста суша сякаш я предизвикваха да излезе навън и да остави дъжда да се сипе по вдигнатото ѝ към него лице.

После погледна надолу, забеляза някакво движение, видя фигура край стената до скалите и инстинктивно посегна към оръжието, което бе пропуснала да вземе.

Под светлината на една светкавица фигурата се превърна в Дойл и инстинктите ѝ направиха рязък завой, превръщайки се в плътско желание.

Тъмен силует, скитащ в бурята, с развят шлифер и меч в ръката, сякаш се канеше да влезе в схватка със стихията. Великолепен е, помисли си тя отново, първичен и неустойимо секси.

Да, дивото винаги я привличаше.

Докато си го признаваше, Дойл се обърна, на небето проблесна светкавица и на огнената ѝ светлина очите му срещнаха нейните. Той превърна мислите ѝ в примка, която се затегна около врата ѝ.

Гордостта и волята я накараха да остане още миг, да посрещне тези очи, да ги задържи дори когато отново се спусна мрак и превърна Дойл в сянка.

После влезе вътре, затвори вратите за бурята, за мъжа, и се върна в стаята си сама.

Рутина, напомни си Райли, когато на следващия ден преминаха през нея стъпка по стъпка.

Тичане на разсъмване през мократа гора, прескачане на няколко повалени от бурята клони. Потна тренировка във фитнеса, докато воднистата светлина на слънцето си пробиваше път през облаците.

Душ, закуска, две гмуркания, тренировка по стрелба.

Тя избра огъня в библиотеката и книгите, докато Бран работеше в едната кула, а Саша използваше дневната в другата, за да рисува. Сојер и Дојл заминаха да презаредят кислородните бутилки и да купят храна. Благодарение на чара си Аника успя да ги накара да я вземат със себе си, тъй като пътуване до селото означаваше пазаруване.

От време на време, докато работеше, Райли чуваше разни звуци и заключаваше, че Бран бележи напредък. Но след два часа започна да става неспокойна. Свеж въздух, реши тя. Имаше нужда от движение и да помисли. Винаги, когато се ровиш за информация, настъпва момент, в който трябва да спреш и да позволиш на мозъка си да си почине.

Тъй като денят напредваше — сега воднистата светлина бе по-силна заради късния следобед — тя реши да се разходи в гората. Разбира се, въоръжена, каза си, докато окачваше кобура с пистолета на бедрото си. Винаги нащрек, дори по време на една хубава разходка в гората.

Шансът да попадне на звездата ѝ се струваше нищожен, но времето, отделено за размишления, никога не бе загубено. Тя нахлузи износено яке с качулка, дръпна ципа, слезе по главното стълбище и видя отвън и колата, и мотоциклета.

„Върнали са се, докато съм работила“, предположи Райли и тъй като задната врата на колата зееше отворена, а вътре се виждаха продукти, явно все още разтоварваха.

Може би имаха нужда от помощ. Тя тръгна към колата, когато Саша я извика.

— Хей! — Райли погледна към нея и ѝ махна с ръка, приятелката ѝ стоеше точно пред дърветата в началото на една пътека. — Май и на теб ти е хрумнала същата идея. Смятах да се поразходя, но...

— Хубаво. Има нещо — ела с мен.

— Нека първо им помогна да внесат покупките.

— Трябва да ти покажа нещо. Не съм сигурна... искам да го видиш.

— Какво? — Заинтригувана, Райли се отдалечи от колата.

— Трудно е да се обясни. Отклоних се от пътеката и едва не се загубих. Но видях знаци върху едно дърво. Издълбани в кората. Не знам какви са.

— Издълбани в кората? — При тези думи Райли ускори крачка.
— Скоро ли?

— Не мисля. — Докато говореше, Саша погледна назад към гората. — Трябваше да направя снимка с телефона. Не се сетих, просто тръгнах, за да кажа на всички. Ела да ги видиш и ще направим снимки, за да ги покажем на останалите.

— Саша, не си взела дори ножа си.

— Не знам какво си мислех, но нали сега съм с теб. — Саша я хвана за ръката, затегли я. — Наистина искам да го видиш. Може да означава нещо.

— Добре. Да вървим.

Дойл излезе, видя, че Саша и Райли влизат в гората. Поклати глава, взе две торби с продукти.

— Благодаря за помощта — промърмори и влезе вътре.

Райли вдиша дълбоко въздуха под шарените сенки.

— Исках да си почина от книгите и да подишам малко чист въздух. Не си представях, че ще намерим нещо интересно. Ти усети ли някаква вибрация?

— Какво? Вибрация?

— Някакво особено чувство.

— Почувствах, че е старо — по-старо, отколкото е логично. Ако това ти звучи логично. — Саша вървеше бързо, направи ѝ знак да я последва встрани от пътеката. — Аз просто... почувствах, че нещо ме тегли натам.

— Сигурно има причина. Какво е, букви или символи?

— И двете. Не съм виждала подобно нещо досега.

— Обиколих гората от край до край, две нощи тичам из нея, но не го видях. А би трябвало — добави Райли, докато заобикаляха къпинови гъсталаци и други храсти. — Имам добро нощно зрение. Кое то ме кара да мисля, че явно е трябвало да го откриеш ти. Но не си имала особено усещане, някакво видение, така че...

Тя обърна глава. Болката от силния удар експлодира в скулата ѝ и я запрати във въздуха. Тя се блъсна в едно дърво, пред очите ѝ изскочиха искри, почувства как нещо изпращя в дясната ѝ ръка.

Извика, тъй като инстинктивното посягане към пистолета ѝ причини жестока болка. Саша прескочи храста, поваления и обрасъл с мъх ствол на паднало дърво.

Очите ѝ пламтяха.

За да се защити, Райли опита да се претърколи, да посегне към пистолета с другата ръка. Яростните ритници в ребрата ѝ, в гърба ѝ, в корема ѝ отнеха целия дъх.

Саша се изсмя.

Кошмар, абсурден сън! Това не можеше да е истина! Въпреки ужасната болка и шока, Райли се бореше да извади ножа от калъфа с лявата си ръка.

Когато ботушът на Саша се стовари върху ръката ѝ, нададе пронизителен писък. Зрението ѝ се замъгли; започна да ѝ се гади.

И тогава ръцете на приятелката ѝ, тези нейни ръце на художник, се склучиха около врата ѝ.

Дойл влезе в кухнята, където Аника весело прибираше продуктите, а Сойер душеше един тлъст домати.

— Още ли има? — Сойер остави домата настрана. — Аз ще отида.

— Ти ли ще приготвиш салсата?

— Както бе обявено.

— Действай тогава. — Дойл си взе изстудена бира от хладилника, отпи дълга глътка. — Аз ще внеса останалото.

— Дадено.

След още една голяма глътка бира Дойл остави бутилката и пое към изхода. Бира и чипс със салсата на Сойер щеше да е чудесен начин да забрави шопинг ентузиазма на Аника.

Все пак бяха успели да вземат всичко, от което щяха да се нуждаят в продължение на седмица. А следващия път нека някой друг да се оправя с русалката.

Той вдигна озадачено очи, когато видя Саша да припка надолу по стълбите.

— Не ви чух да се връщате. Рисувах от другата страна на къщата. Как...

— Била си горе?

— Да, преди малко бях в библиотеката, да видя дали Райли се нуждае от помощ, но...

— Исусе Христе! Извикай Бран и останалите! Райли е в опасност!

— Какво? Защо?

— Извикай ги! — Той изтегли меч от ножницата на гърба си, вече тичаше. — Тя е в гората!

Едва бе стигнал до началото ѝ, когато чу Райли да пищи.

Не разсъждаваше, движеше се механично. Звучите бяха на агонизиращ човек и той можеше да е закъснял.

Долови смях — ужасен, тържествуващ — и хукна към него, излизайки от пътеката. Нямаше време да се промъква крадешком, а и инстинктите му говореха, че трябва да вдига повече шум. Звукът от бързото приближаване на някой можеше да спре онова, което правеха на Райли.

Видя Райли сгърчена на земята, кървяща, неподвижна, а Саша — или нещото, което бе взело нейната форма — застанала над нея с широка усмивка.

— Тя умира! — извика тържествуващо създанието с гласа на Саша, после между устните на Саша проблеснаха дълги зъби, от ръцете ѝ изскочиха нокти. — Скоро всички ще умрете!

Въпреки че Дойл се втурна към него, то удари злобно Райли в главата. Когато мечът на Дойл изсвистя, разреже само въздуха, тъй като нещото се бе свило в себе си и бе побягнало през дърветата със свръхестествена скорост.

Дойл бързо клекна и притисна пръсти към ранената шия на Райли, за да провери пулса ѝ. Усети го — съвсем слаб, но биеше.

Като се опитваше да превъзмогне страха, яростта, страданието, което се бе клел никога повече да не изпитва, прокара ръце по тялото ѝ, за да види какви са нараняванията. Лицето ѝ бе посивяло под синините, кръвта и ожулванията, но все пак бе пострадало най-леко.

Той чу тичане, викове, стисна дръжката на меч си, готов да защити Райли, ако към врага се присъединеше още някой.

Приятелите им се втурнаха през дърветата, въоръжени за битка. Но Дойл знаеше, че засега битката е приключила.

— Диша, но е биладушена, ръката ѝ е счупена, има и счупени ребра. Мисля, че десният ѝ лакът е натрошен. И...

Потресена, Саша едва не се свлече на земята до Райли.

— Не, не, не, не!

— Нека да видя. — Бран клекна до нея.

— Трябва да я внесем вътре, да я лекуваме. — С мокри от сълзи очи Аника коленичи от другата страна на Райли, погали я по окървавената коса.

— По-добре да не я местим, докато не разберем... — Кокалчетата на Соьер бяха побелели върху дръжката на пистолета му. — Нали не бива да я местим, защото може да стане по-лошо?

— Соьер е прав. Трябва да внимаваме. — Спокоен като езеро, Бран постави длани върху главата на Райли. — Вратът и гръбнакът. Трябва да видим дали са пострадали.

— Аз ще го направя.

Бран погледна в очите на Саша, очи, замъглени от шока.

— Спокойно, любов моя. Бавно.

— Добре. — Като затвори очи, Саша си пое дъх, изпусна го, дишането ѝ почти се стабилизира. Използва ръцете си, сърцето си, и с дланите на Бран върху раменете си, за да ѝ помагат, се остави на усещанията си.

— О, боже, толкова много счупено, толкова много наранено!

— Вратът и гръбнакът, Саша — напомни ѝ тихо Бран. — Започни оттам.

— Натъртени, разтърсени. Но не са счупени.

— Тогава можем да я внесем вътре. — Сълзите вече се стичаха по бузите на Аника. — Не бива да лежи на земята. Студена е. Тя е студена.

— Да, можем да я преместим. — Когато Бран понечи да я вдигне, Дойл го избута.

— Аз ще я взема. — Тя простена, когато подпъхна ръце под тялото ѝ, клепачите ѝ потрепнаха — той прие и двете ѝ реакции за добър знак. За миг очите ѝ се отвориха — ослепели от болката, от шока, и срещнаха неговите. — Държа те, вълчице моя.

Очите ѝ се забелиха и отново се затвориха, докато той я изкарваше от гората.

— Право в нейната стая — нареди Бран. — Ще си взема медицинския комплект. Ани, кърпи и топла вода! Соьер, кана с хладка

вода! Не студена, а хладка, и каната да е стъклена. Саша, махни от леглото ѝ всичко, освен чаршафите.

Аника и Сойер се пръснаха да изпълнят нарежданията му, докато Саша тичаше по стълбите зад него. Макар и на Дойл да му се искаше да тича — и би могъл, понеже Райли не тежеше много, — той вървеше бавно, като внимаваше да не я друса.

Когато сви към стаята ѝ, Саша вече бе махнала завивките и възглавниците.

— Мога да ѝ помогна.

— Нека изчакаме Бран. — Дойл я положи на леглото, сякаш бе направена от тънко, крехко стъкло.

— Мога да помогна. Ако тя дойде в съзнание преди... не знам как успява да се държи.

— Корава е. Няма да се даде. — Много внимателно Дойл свали ципа на суитчъра ѝ и без да обръща внимание на кръвта, махна кобура ѝ, калъфа с ножа. — Нека изчакаме Бран.

Като се бореше със сълзите си, Саша седна отстрани на леглото, хвана здравата ръка на Райли.

— Как разбра?

— Видях я да отива към гората, когато прибирах продуктите. Видях я да влиза там с теб минути преди да изляза пак, а после ти слезе по стълбите.

— С мен? С мен?

— Стегни се! — нареди ѝ той рязко. — Не можеш да ѝ помогнеш, ако не се стегнеш.

— Прав си. Ще го направя. Но ако Бран не дойде до трийсет секунди, аз...

— Тук съм. — Той влезе с медицинския си комплект и кожената чанта. — Трябваше да взема още някои неща. Налей половин чаша от това — обърна се към Сойер, когато и той влезе. — Трябва да я накарам да го преглътне.

— Не така! Бран, не така. Нека първо се опитам да ѝ помогна.

Той погледна към Саша.

— Ранена е тежко. Имай го предвид и бъди внимателна. Само колкото да облекчиш най-лошото, нали разбираш?

— Ще внимавам.

Тя постави ръка върху ожулената и подута буза на Райли, едва не изпъшка, когато почувства болката.

— Съвсем леко — повтори Бран.

Тя се опита, опита се да го направи нежно, само да облекчи болката, да мине едва-едва над сериозните вътрешни наранявания и натрошените кости.

Но обичта и способностите, които съвсем наскоро се бе научила да използва, взеха връх.

Постави длан върху смазаната ръка на Райли, почувства злобния удар с ботуш, агонизиращата болка, докато костите са се трошали. И видя ужасена как собственото ѝ лице се надвесва над проснатото тяло на Райли. Собственото ѝ лице, изпълнено с тържествуваща омраза.

Порази я болката, непоносимата болка.

Бран изруга, когато Саша се свлече на пода.

— Аз ще я вдигна, ще я вдигна! — Соьер се втурна към Саша, докато Аника влизаше забързано с кърпи под мишница и тенджерата вода в ръцете.

— Ти можеш да я загрееш по-бързо от печката. Виждала съм те да го правиш.

— Разбира се. Просто не помислих. Остави я тук долу — каза Бран на Аника.

— Съжалявам. — Саша потърка лицето си с ръце. — Влязох много навътре. Нека опитам отново.

— Ще почакаш. Дойл, Соьер, искам да държите Райли да не мърда.

— Не! — Саша се олюля. — О, не...

— Ще действам бързо, но тя има нужда от това сега. Повдигни ѝ главата, за да може да го изпие — нареди Бран на Дойл, — и я дръж да не мърда.

Саша коленичи до леглото, отново хвана здравата ръка на Райли.

— Само да ѝ кажа, че сме тук. Мога да ѝ кажа, че всички сме тук. Това ще ѝ помогне.

— Добре. — Бран нави ръкавите си. — Аника. Осем капки от синьото шишенце. Две от червеното. Синьо, после червено.

Докато Соьер не пускаше краката на Райли, а Дойл беше на леглото зад нея и държеше главата ѝ изправена, Бран я възседна, хвана моравата ѝ челюст с една ръка.

Очите му, черни като оникс, станаха дълбоки, потъмняха. Райли се размърда, забори се. Зави.

— По дяволите! — възкликна Сойер, принуден да я притисне по силно. — По дяволите!

— Накарай я да го изпие — промърмори Дойл и загуби контрол дотолкова, че доближи лицето си до косите на Райли. — Хайде, Гуин, бъди добро момиче и изпий проклетото лекарство.

Продължи да ѝ говори с глас, изпълнен с болка.

Бран взе чашата от Аника, изля съдържанието безмилостно в гърлото на Райли.

Очите ѝ рязко се отвориха, завъртяха се в главата ѝ. Тялото ѝ се изви, крайниците ѝ потрепериха. После припадна, затресе се и остана да лежи бледа и неподвижна като смъртта.

Бран се изправи бавно и избърса потта от челото си.

— Сега можем да започнем.

Тя се будеше от непоносима болка, отново се унасяше. Бореше се с кошмари, търсеше покой.

От време на време го намираще, когато чуваше гласовете на приятелите си. Сойер... четеше ли ѝ? Да, четеше ѝ Тери Пратчет, от старите му романи, с жената ченге — която случайно бе ликан.

Също като нея.

Аника пееше — опера и песни на Адел. Свита на леглото до нея, припяваща нежно, ухаеща на пролетен дъжд.

Кошмарите отново се появяваха, болката я пронизваше. После с нея беше Саша, казваше ѝ, че не е сама, и болката преминаваше — донякъде.

Бран прокарваше ръце по тялото ѝ, понякога припяваше на ирландски или латински, понякога ѝ приказваше, или на някой друг, който му отговаряше със същия ирландски акцент.

И Дойл, толкова често Дойл. Той ѝ четеше Шекспир. Кой да предположи, че гласът му е толкова подходящ за Шекспир? А когато демоните я преследваха, демони с лицата на приятели, той я прегръщаше.

— Бори се с тях, вълчице моя! — казваше ѝ, настояваше. — Знаеш как. Не им се давай!

И тя се бореше, отново се унасяше, а непоносимата болка полека-лека се превърна в търпима.

Дойл беше до нея, когато се появи жената, и притисна някакво шишенце към устните ѝ.

— Не, не искам...

— Не е важно какво искаш, а от какво имаш нужда. Хайде, гълтай! Добро момиче!

Тя имаше червеникава коса и тъмнозелени очи — красота, която бе оцеляла въпреки десетилетията.

— Арианрод.

— Всъщност не. Но вероятно една от нейните дъщери. Каквато си и ти. Поспи още малко, а този прекрасен млад човек ще те наглежда.

— По-стар съм от теб, и то много.

Жената се засмя на коментара на Дойл, погали Райли по бузата.

— Заспивай — подкани я.

И Райли заспа.

Когато се събуди минути по-късно — или бяха часове, дни? — Дойл беше до нея, подпрян на възглавници, и четеше на глас „Много шум за нищо“ на светлината на лампа.

— Писах реферат за Беатриче като феминистка.

Дойл свали книгата, помести се, за да види лицето ѝ. Очите му изглеждаха уморени.

— Типично за теб.

— Защо си в леглото с мен?

— По нареждане на докторите. На докторите магьосници. Изглеждаш ужасно, Гуин.

— Така се и чувствам. Какво се случи? Какво се случи, по дяволите? Аз не... — Когато опита да се надигне, Дойл я задържа с една ръка.

— Саша. Била е обладана. Ти трябва да...

— Не беше Саша. Тя ме преби, така че знам... Не. — Райли притвори очи, насили се да си спомни, в главата ѝ се появиха отделни фрагменти. — Не, не беше Саша. Беше Малмон.

— Така смятаме и ние.

— Сигурна съм. Изглеждаше и звучеше като Саша, докато не ме нападна. Сякаш ме блъсна камион. — Тя предпазливо вдигна ръка към бузата си, докосна я. — Вече не ме боли. Не можех да извадя пистолета си. Не можех... ръката ми. — Тя повдигна лявата си ръка, взря се в превръзката. — Божичко!

— Почти е излекувана. Но казаха да не си движиш много пръстите — все още.

— Тя... той... то нарочно стъпи върху тях. Май тогава припаднах.

— В ръката има много кости. Умен ход е да припаднеш, когато всички са счупени или смазани.

Тя събра сили и зададе въпроса:

— Много ли съм зле?

— Не си мъртва, а щеше да бъдеш без Бран и Саша. А дори и тогава... Вътрешни наранявания — бъбреците, далакът, черният дроб — толкова сериозни, че за малко да те откараме в болница, но Бран имаше друго решение. Баба му.

— Тя прилича на Арианрод. Говорих с нея. Така мисля.

— Да, говорили сте, при това повече от веднъж, както ми казаха. Тя е лечителка. Бран се кълне в способностите ѝ, а той не обича да преувеличава. Не съм сигурен дали ръката ти щеше да се възстанови напълно без нея.

— Тогава съм ѝ благодарна. Колко дълго бях в безсъзнание? Един ден? Два? — попита тя, когато той само поклати глава.

— Ти отиде в гората преди пет дни.

— *Пет?*

Когато тя се надигна в леглото и стисна зъби заради рязката болка, той стана, наля нещо в една чаша.

— Изпий го.

— Не искам да спя повече. Пет дни?

— Добре.

— Къде отиваш? — попита тя с лека паника в гласа, когато той тръгна към вратата.

— Да доведе останалите.

— Недей! Почакай малко. Искам да стана.

— Аз пък искам да танцувам с голата Шарлийз Терон. Не можем да имаме всичко.

— Сериозно говоря. Колко е часът? Къде са всички?

— Беше ми по-спокойно, когато беше в безсъзнание — въпреки че говореше в съня си. Почти десет и половина вечерта е — и предполагам, че останалите са долу.

— Тогава искам да сляза при тях. Би ли ми помогнал? Просто ми подай ръка.

Той въздъхна, върна се, вдигна я като перце от леглото.

— Не казах да ме носиш до долу! — Това беше оскърбително. — Не искам да ме носят!

— Или слизам и ги довеждам, или те свалям долу. Избирай!

— Предпочитам да ме свалиш. Чакай — дай ми едно огледало.

Той отстъпи пред желанието ѝ и се обърна към овалното огледало на стойка в ъгъла на стаята, за да може тя да се огледа.

Райли видя едър мъж, целият в черно, който я държи, сякаш тя тежи колкото едно кученце. А тя изглеждаше бледа, крехка — много слаба.

— Изглеждам ужасно. Ти беше прав.

— Няма смисъл да те лъжа. А вчера изглеждаше още по-зле. Той почти те бе удушил.

В огледалото очите им се срещнаха, неговите станаха безизразни.

— Не си спомням нищо. Защо е спрял?

— Сигурно ме е чул.

— Ти? Откъде знаеше, че трябва да дойдеш?

— Забелязах те как тръгна към гората с онова, което мислех, че е Саша — заобяснява той, докато я изнасяше от стаята. — А после видях Саша да слиза по стълбите в къщата. И събрах две и две. Но не бях достатъчно бърз и той те ритна в главата. Първите дни, когато ти идваше на себе си, всеки път виждаше двойно. До вчера следобед повръщаше дори супата, с която се опитвах да те храня.

— Радвам се, че не си спомням. Мразя да драйфам. Ти ми четеше. Ти и Сојер, и...

— Бригид каза, че ако ти четем и говорим, ако сме достатъчно близо, за да ни усещаш, ще се излекуваш по-бързо. Сменяхме се, както когато Сојер бе ранен.

— Той бе измъчван и наръган с нож, бит и горен, но се възстанови по-бързо от мен.

— Защото той пострада от хора — така го обясниха Бран и Бригид. А теб те нападна създание на Нереза. В теб имаше отрова. Радвай се, че Бран спечели спора за болницата. Никога нямаше да се сетят за отровата.

— Длъжница съм ви. — Райли чу гласове и се стегна.

— Не беше Саша.

— Знам.

Дойл спря.

— Тя е съсипана. Трябва да го знаеш. Каквито и тревоги и страхове да изпитахме всички през последните дни, тя страдаше най-много.

— Саша не е виновна.

— Убеди я — каза простичко Дойл и я понесе към гласовете.

10

Когато Дойл влезе с Райли на ръце, всички застинаха.

Сойер, който се канеше да демонстрира на Аника как да държи правилно щеката за билиард, се изправи рязко и се усмихна широко като идиот. Аника се засмя радостно и успя да направи кълбо назад в сравнително ограниченото пространство.

Бран, който наливаше уиски в малка чаша на бара, остави бутилката, пристъпи към Саша и постави ръка на рамото ѝ. Тя седеше на един диван с бабата на Бран, която с отсечени движения нареждаше карти таро.

— Вече е добре — каза Бригид, когато Саша се изправи рязко, със затаен дъх и насълзени очи.

— Ето я нашата Райли! — Сойер остави щеката и като се подпря с ръка на гърба на един стол, го прескочи. Обви лицето ѝ с ръце и я целуна силно и шумно. — Да, ето те!

— Остави ме да седна. — Райли побутна Дойл по рамото. — Нищо няма да ми стане.

— Ще ти стане. Хайде, дай я на мен. — Сойер издърпа Райли от Дойл, завъртя се в кръг. — Госпожи и господа, тя се върна!

— Престани! — Когато Райли се засмя, Саша избухна в сълзи. — Сериозно говоря, престани! Хайде, свали ме — подкани тя Сойер. — Пусни ме долу.

Той я отнесе до дивана, остави я — много внимателно — да седне.

— Саша...

— Съжалявам. — Бършейки очите си, Саша се свлече на колене пред Райли, хвана я за ръцете. — Толкова съжалявам!

— Ти не си направила нищо. Така че спри. Не, не съм права. Направи. Всички ми помогнахте. Така че ви благодаря от сърце. Може ли да хапна нещо? Каквото и да е?

— На печката има супа. — Бригид продължи да нарежда картите върху малката масичка пред себе си. — Саша реши да направи

пилешка супа, тъкмо от каквото имаш нужда.

— Аз ще я донеса! Толкова съм щастлива, Райли! — каза Аника, докато приближаваше с танцова стъпка печката.

— И аз се чувствам добре. — Като все още държеше ръцете на Саша, Райли огледа Бригид. — Досущ като нея си.

— Видях скиците на Саша, така е. Като прибавим няколко десетилетки.

— Разбрах, че си ми спасила живота. Благодаря ти.

— Няма защо. Бран, ще ми дадеш ли това уиски, или трябва да чакам цял ден?

Той наля щедри четири пръста в чашата и я отнесе при нея. Целуна я по двете бузи.

— Безкрайно ти благодаря, м'орай.

— Пак заповядай. Още си бледа — отбеляза Бригид, изучавайки Райли над чашата. — Но очите ти са избистрени. Саша?

— О, аз не...

— Напротив. — Бригид не я остави да протестира. — Знаеш как да гледаш, как да виждаш. Гледай на твоята сестра и недей да мрънкаш.

Саша пое треперливо дъх, притвори насълзените си очи.

— Все още има болка, но е поносима. Лечението трябва да продължи, но има напредък. Тя е гладна, а това е добър знак. Трябва да се храни, засега по-внимателно, и да почива още ден-два.

— А ръката? — подсети я Бригид.

— Хммм... Ще я боли, когато свали превръзката. Бран я обработи — обясни тя на Райли, — за да облекчи болката. Но заздравява добре. Превръзката трябва да се свали утре. — Саша погледна към Бригид. — Нали?

— Да. Притежаваш много повече, отколкото си мислиш. Тя го осъзнава с ума си — обърна се Бригид към Райли, — но се обвинява в сърцето си.

— Значи бърка. Това са глупости.

— Разбира се. — Бригид погали Саша по косата. — Но любовта често е глупава, нали?

— Ето я храната! — Сияйна като слънце, Аника приближи с една табла. — Саша направи пилешка супа с фиде и зеленчуци, а м'орай направи кафяв хляб.

— Ти ми пя — каза Райли, когато Аника остави таблата.

— Чуваше ли ме? Мораи каза, че ще чуваш със сърцето си, ако говорим или ти пеем, и че трябва да лежим до теб, да стоим наблизко.

— Чувах те. — Тя се обърна към Соьер. — Тери Пратчет.

— Намерих „Нощна стража“ сред нещата ти. Личеше си, че си я чела милион пъти.

— Там някъде. — Райли загреба малко от супата. Имаше божествен вкус. — О, господи!

— По-бавно — предупреди я Бригид. — Иначе ще повърнеш.

— Дайте ми минута, после ще обсъдим капана на Нереза. Чувствам се така, сякаш не съм яла от седмици. — Райли загреба още от супата, полагаше усилия да се храни бавно. — Използвал си подкрепления — обърна се тя към Бран.

— Не знаех достатъчно, за да се справя сам. Губехме те.

— Виждал съм мъртъвци на бойното поле, които изглеждаха поживи от теб. — Дойл си наля уиски на бара.

— Питието ще му помогне — промърмори Соьер.

— Особено ако е чисто. — Райли изяде още една лъжица, облегна се назад. — Права си. По-добре да не бързам. Беше Малмон.

— Сигурна ли си? — попита Бран.

— Абсолютно сигурна. Излязох навън — още ми е малко объркано — но излязох. Имах нужда от почивка, смятах да се поразходя. Видях колата. Не бях чула Дойл и другите да се връщат, но видях колата. Видях продуктите, затова реших да помогна с внасянето им. Тогава Саша...

Тя спря, когато Саша седна на петите си и уви ръце около тялото си.

— Не беше ти, ясно? Той се бе превърнал в теб. Или Нереза го беше превърнала в теб.

— Ако не бях излязъл отново, можеше да е Бран или Саша, или ти — каза Дойл и кимна към Райли, докато се облягаше на бара. — Малмон щеше да действа според обстоятелствата.

— Да. — Благодарна за уточнението, Райли отхапа внимателно от хляба. — Мисля... мисля, че ако просто бях влязла в гората, както възнамерявах, той щеше да ме причака там. Или другиго от нас. Но аз се отклоних, тръгнах към колата, и той трябваше да ме примами. Каза, че е намерил нещо, което иска да видя. Изобщо не се поколебах.

Паднах право в капана. Гравирано, нещо било гравирано. Май върху дърво.

Трудно си припомняше, главата я заболя от усилието.

— Нещо подобно... Вървахме и излязохме от пътеката. Изобщо не бях подготвена и мръсникът ме удари. Буквално излетях във въздуха. Блъснах се в нещо. Камък, дърво... Усещах как костите в мен пукат и се трошат. Ръката ми... беше извън строя. Не можех да извадя пистолета си, нито ножа. Не можех да отвърна на удара, просто не можех, а той не спираше да ме рита. Помислих, че с мен е свършено. Че това е краят.

— Саша ни извика. — Аника донесе на Райли чаша чай. — Втурна се вътре, каза да побързаме. Дойл каза, че имаш нужда от нас, затова всички хукнахме навън. Но...

— Него вече го нямаше — довърши Сойер. — Дойл беше пристигнал пръв. Той те намери. Видял го е. Малмон.

— Или не можеше да продължи измамата, или не искаше. — Дойл сви рамене. — Вече не приличаше на Саша. Но не посмя да остане и да се бие. Избяга.

— Дойл те отнесе у дома, а Бран направи магиите си, Саша се опита да те лекува, да започне, но ти беше толкова зле, че тя... как се казва? — обърна се Аника към Сойер.

— Тя припадна.

— Аз... няхах достатъчно сили — успя да промълви Саша.

— Нито пък аз — напомни й Бран. — Степента на нараняванията и начинът, по който бяха нанесени, отровата, която вече беше проникнала в теб... Лекуването не ми е специалност.

— А можеше да бъде — вдигна назидателно пръст Бригид. — Но ти имаш склонност към по-бляскавото. Ти си обичана, *si-mac tire*.

Ирландската дума за вълчица, преведе си Райли, беше очарована.

— Много обичана и ценена. Моето момче тук изпрати да ме повикат. И добре че го направи. Ти имаш силно сърце, дух, тяло. Това ти помогна. Както и аз. — Бригид вдигна чашата си за наздравица, отпи.

— Благодаря ти, *mathair*.

Бригид кимна одобрително.

— Ти показваш уважение. Яж. Бран, налей на нашето момиче половин чаша вино.

— А на мен не ми даваха да пия дори бира, когато пострадах — оплака се Сойер и Бригид се засмя.

— Е, трябвало е да ме повикаш. Една бира не може да навреди на силен мъж като теб.

— Следващия път. Убихме две дузини гарвани, докато ти беше болна — добави Сойер.

— Гарвани, значи.

— Вероятно Нереза искаше да злорадства. Но не й дадохме тази възможност. — Бран донесе виното. — Цветът ти е по-добър. Радвам се да те видя, скъпа.

— Йейтс — промърмори Райли. — Ти четеш Йейтс.

— Стори ми се подходящо. Нуждаеш се от още сън.

— Добре съм.

— От съня ще станеш още по-добре.

— Аз не...

— Заспи, миличка. — Бабата на Бран само потупа Райли по рамото и тялото й се отпусна. — Качи я горе, Дойл, бъди добро момче. — Бригид погали косата на Райли, усмихна се и кимна. — Ще се възстанови. Напълно.

Слънцето струеше в стаята, когато Райли се събуди отново, а през отворените врати на балкона подухваше лек ветрец с аромат на цветя и гора.

За миг всичко останало й се стори като грозен сън. Понечи да седне в леглото, но я заля вълна от слабост, като тази, която идва след сериозна болест или раняване.

Саша влезе вътре от балкона.

— Почакай! — Тя веднага изтича да натрупа възглавници под гърба на Райли. — Не бързай! Божичко, изглеждаш по-добре! Много по-добре!

— Ако ми кажеш, че трябва да спя още пет дни, ще те напердаша!

— Нито ден повече. Е, може би само половин. — С весел глас Саша смеси течност от едно шишенце с малко от съдържанието на друго.

Очите на Райли се присвиха подозрително.

— Какво е това?

— За възстановяване. Бригид каза, че може да го изпиеш, когато се събудиш без чужда помощ.

Сега Райли погледна чашата с по-голям интерес.

— Като онова, което Бран приготви за Сойер?

— Бригид го направи по-меко.

— Глезите ме. — Но Райли го взе, изпи го. — Колко време му трябва, за да... Ясно. — Остатъчният махмурлук от дългия сън се стопи и най-сетне — най-сетне — главата ѝ се проясни. — Ще си запазя от това чудо за следващия път, когато прекаля с текилата.

— Виж, Райли...

— Не започвай пак, Саша. Вярно, че снощи не бях съвсем на себе си, но помня достатъчно. Ти нямаш вина.

— Имам нужда да го кажа. — Саша се отпусна отстрани на леглото. — Направи ми услуга. Остави ме да го направя.

— Добре, но ако прекалиш с глупостите, ще те прекъсна.

— Знам, че можеше да е всеки, който излезе сам от къщата — Малмон е действал на случаен принцип.

— Дотук се движиш в правилната посока.

— Но беше ти. Знам, че Малмон можеше да се превъплъти във всеки от нас, за да те отдалечи от къщата и да те вкара в гората. Но се превъплъти в мен. Това ме ужасява, направо побеснявам, като си помисля, че ти пазиш спомен за това как те нападам аз, пребивам те, едва не те убивам. Постави се за момент на моето място и ми кажи дали и ти нямаше да се чувстваш така.

Благодарна, че умът ѝ е ясен, Райли имаше нужда от малко време да организира мислите си — а заедно с тях и чувствата си.

— Мислех, че си ти. Когато ме извика, когато тръгнах с теб. Мислех, че си ти, когато ме халоса като ковашки чук и ударът ме запрати в дървото, което ми се стори като бетонна стена. Мислех, че си ти — повтори, въпреки че устните на Саша потрепераха. — И че си обладана, че Нереза те е обсебила. Докато лежах там и те гледах, мислех, че тя е влязла в теб по някакъв начин. Опитах се да измъкна пистолета — помня това — помня, че ако ръката ми не беше безполезна и ако можех, щях да те прострелям. Щях да стрелям в крака ти, но щях да го направя, мислейки, че си ти.

— За да се защитиш от...

— Това ме ужасява, побеснявам при мисълта, че щях да те прострелям. И двете трябва да преодолеем ужаса и гнева, Саша. Това е. Иначе Нереза ще спечели този рунд.

— Искам да изпитвам гняв. — И той пламтеше в сините очи на Саша. — Искам да я заболи, да страда за това, че дори за миг те е накарала да мислиш, че бих те наранила. За това, че те е накарала да избираш, дори и за миг, дали ти да ме нараниш.

— Добре. — Райли кимна. — Гневът ще ни е от полза. Ще го запазим. Но сме квит, ти и аз.

— Квит сме.

— Отлично. Трябва да стана.

— Още имаш нужда от почивка.

— Ужасно ми се пишка. Наистина!

— Ще ти помогна.

— Нека се опитам да стана сама. Чувствам се достатъчно добре.

Тя успя да го направи. Наистина, малко нестабилно, но стаята не се движеше, а зрението ѝ не се замъгляваше.

— Дотук добре. Не че съм особено срамежлива — но ще се опитам да изпразня мехура си сама. Стой наблизко.

Тя не хукна към близката баня, но се движеше бързо и остана доволна от себе си. Ала нищо не можеше да се сравни с благодарността, която изпита, когато пълният ѝ мехур се изпразни.

— Успях! А сега може ли да си взема горещ душ? — Пристъпи навън, протегна превързаната си ръка. — Може ли първо да свалим това?

— Нека извикам Бран или Бригид.

— Защо?

— Те имат повече опит.

Райли повдигна вежди.

— Аз съм на крака. Умът ми е ясен. Сама мога да си избирам лечителя. Помогни ми и свали превръзката, виж какво е положението.

Беше разбираемо — създаването с лицето на Саша бе смазало ръката ѝ; жената, приятелката трябваше да прецени състоянието ѝ. Саша разви обработената от Бран превръзка и обгърна ръката на Райли с длани.

— Чувствам, че е... чиста. Още те боли, схваната е, но е чиста. Можеш да си мърдаш пръстите.

Това, че можеше да ги усети, да ги движи, изпълни Райли с толкова силно облекчение, че не можеше да говори. Когато си възвърна гласа, той трепереше:

— Боях се, че няма да мога да я използвам повече или че няма да се възстанови напълно.

Сви пръсти в юмрук, разтвори ги, сви ги.

— Боли, да. Може би едно и половина по скалата от едно до десет.

Събрала кураж, тя раздвижи дясното си рамо, бицепсите си, провери колко боли.

— Може би две по скалата от едно до десет, но от движението ще мине.

За голямата проверка тя отиде до овалното огледало на стойка. Сенки под очите и изпито лице. Измършавяла.

— Боже, колко съм отслабнала! — възкликна.

— Освен супата снощи, почти цяла седмица не си яла както трябва.

— Ще наваксам. Останало ли е малко? От супата?

— Да.

— Искам да хапна от нея — но след като си взема душ и се преоблека.

— Ще бъда наблизко.

Душът беше направо вълшебен, както и това, че тя можеше да използва дланите си, ръцете си с минимална болка. Докато се обличаше, забеляза статива на Саша на балкона и рисунката на гората, която бе започнала приятелката ѝ.

— Яд ме беше и на гората — обясни ѝ Саша. — Знам, че е нелепо, но така се чувствах. Реших, че рисуването ще е нещо като екзорсизъм, и наистина помогна. А това, че те виждам на крака, съвсем ме излекува.

— Почакай да ме видиш как ям. А през това време ще ми разкажеш какво се е случило, докато бях на легло.

— Бран напредна много с щита, който създава. Дойл все така ни юрка на тренировките, когато не се занимава с книгите.

Това, че Дойл бе правил проучвания, без да го ръчкат, смая Райли.

— Занимава се с книгите?

— Основно превежда. Някои пасажии за звездите и острова на гръцки, ирландски или латински. Но още няма конкретни отговори.

Докато слизаха по задните стълби, Сојер се появи от килера.

— Ей! Тъкмо идвах да проверя как си. Виж се само!

— Само не ме гледай много отблизо — предупреди го Райли, но той уви ръце около нея в прегръдка. — О, липсвала съм ти!

— Така е. Никой тук не желае да обсъжда в подробности, малки или големи, пастиша^[1] „Нова надежда“^[2].

— Наистина си страдал.

— И още как. — Макар да бе много деликатен, той не свали ръка от кръста на Райли, докато я водеше към масата. — Сигурно си гладна.

— Като вълк — пошегува се Саша.

Той се засмя.

— Бран още е навън с Дойл, упражняват се в стрелба по мишена. Аника също е навън — с Бригид. Тя я учи да плете — обясни на Райли, докато вадеше кутията със супа от хладилника.

— Да плете?

— Да, и двете се интересуват от преди. Както и да е, ще се зарадват, че блудната дъщеря се е завърнала.

— Ще отида да им кажа. — Саша хвърли последен поглед към Райли и излезе.

Любопитна, Райли се облегна назад.

— Окей, отърва се от нея.

— Просто исках да знаеш, че тя се безпокои да не започнеш да я възприемаш различно.

— Не я възприемам различно и няма да я възприемам различно, вече го изяснихме.

— Знаех, че ще го направиш. — Докато супата се топлеше, той й отчупи голям комат хляб, ловко нарязва ябълка, надроби кашкавал. — Разядка.

— Благодаря. И ти ми липсваше. Сигурно сте преустановили търсенето на звездата.

— Не съвсем. Мислехме да се гмуркаме, тъй като Бригид беше тук и щеше да ни отменя, но някак не ни се стори редно. Трябва да сме и шестимата, затова го отложихме. Единодушно. С Дойл отбелязахме на картата някои места на сушата. Според Аника той се е лепнал за теб.

— Какви места... Какво? Какво каза?

Развеселен от реакцията ѝ, Сойер реши да продължи в същия дух.

— Сигурно защото Саша ѝ даде да ти чете „Гордост и предразсъдъци“. Според Аника Дойл прилича на господин Дарси.

— О, моля те!

— И аз така казах. — Той размаха пръст във въздуха. — Тя е романтичка. Бонус за мен. Но Дойл наистина беше доста притеснен за теб. Всички се притеснявахме, но...

Той хвърли поглед към вратата, за всеки случай, докато сипваше супа в една купичка.

— Направи ми впечатление. Трябваше да те държим да не мърдаш... — Като въздъхна, Сойер остави супата пред Райли. — Боже, не ми се иска да се връщам към това. Ужасно беше, от начало до край... Но друго искам да ти кажа — трябваше да те държим да не мърдаш, докато Бран и Саша те лекуваха, когато те вкарахме горе. Аз ти държах краката и вниманието ми бе заето с това. Дойл беше зад теб на леглото, подпираше ти главата, за да може Бран да ти даде някаква отвара. Държеше те за раменете.

— Не си спомням... ясно. Всичко ми е объркано.

— И по-добре да си остане такава. Както и да е, личеше си, че страда. Знаеш, че не обича да показва чувствата си. Но страдаше. Сигурно с всички ни е било така. Не се замислих, докато Аника не взе да го сравнява с Дарси, но той наистина не спираше да ти говори — повечето на ирландски и тихо, така че не знам какво ти е казал, но ми направи впечатление *начинът*, по който го правеше. Просто предположение, може и да греша. Реших, че ще искаш да знаеш.

— Аника те е направила романтик.

— И аз ѝ правя разни работи.

Райли се засмя и насочи вниманието си към супата.

— Нали помниш какво ти казах, когато се цупеше, че не се възстановяваш бързо?

— Не съм се цупил. — Сойер се нацупи леко при спомена за това. — Е, може би мъничко.

— Искам да ми го напомниш, ако и аз започна да се държа така.

— Дадено.

— Бях ли „пътничка“? Не ми спестявай истината.

Той я изгледа продължително, сивите му очи я преценяваха.

— Беше на път да гушнеш букета, да.

Тя кимна и продължи да се храни.

— Значи не бива да се цупя много. Все пак съм жива, нали.

— Правилно решение — похвали я Бригид, докато влизаше с Аника. — Ще ти помогне да се справиш. Дай да те погледна. — Като заобиколи масата, тя повдигна брадичката на Райли с една ръка, постави другата върху главата ѝ. — Ясен ум, малко си слаба, малко те боли. Още ден-два ще се уморяваш по-бързо, отколкото си свикнала. Почивай си и ще се възстановиш напълно. Болката ще премине, също и слабостта. Довечера трябва да хапнеш червено месо.

— Благодаря ти за всичко.

— Може ли да хапне бисквити? Мораи ми показва как да ги приготвям. Много са вкусни — обясни Аника.

— Няколко сладки бисквити няма да ѝ навредят, както и чаша чай, ангел мой — каза Бригид. — С две капки само от шишенцето. Ти си сладко момче, Сојер Кинг, и храбро. Почти я заслужаваш.

— Работя по въпроса.

Когато влязоха и останалите, Райли се опита да не мисли за думите на Сојер, отвърна нехайно на погледа на Дојл. Бран дойде при нея, повтори проверката на баба си.

— Почти си се възстановила. За вечеря препоръчвам пържола алангле.

— Вече ми го казаха.

— Ще прием чай с бисквити — обяви Аника.

— Звучи чудесно. Саша ми разказа какво сте правили тия няколко дни. Каза, че сте отбелязали напредък.

Бран седна, протегна крака.

— Готови сме за Нереза, ако ни нападне, както предсказа Саша. Може да сме назад с гмуркането, но пък имах повече време за работата си. А Дојл и Сојер използваша това време да разузнаят наоколо.

— Трябва да проверим някои места — обади се Сојер.

— Аника откри още няколко пещери малко по-нагоре по брега.

Райли взе една бисквита от таблата, която Аника постави на масата.

— Чувам, че си станал библиотекар — обърна се към Дојл.

— Но не съм открил кой знае какво. С удоволствие ще ти отстъпя позицията.

Райли опита бисквитата, оказа се много вкусна.

— Не ви ли се струва странно, че не ни нападаха, докато бяхме с човек по-малко?

— Гарваните дойдоха — обади се Аника, все още заета с чая.

— Смътно си спомням, че снощи казахте нещо, свързано с още гарвани.

— Атакуваха ни два дни след като ти беше нападната. — Дойл остана прав. — Рано сутринта. На следващия ден не излязохме навън.

— Бран повика морай. — Аника остави чайника на масата. — Ти имаше толкова много наранявания. Трябваше да се грижим за теб, затова не правехме тренировки.

— И когато ги правехте, тя изпрати гарвани?

— Двайсетина. — Дойл хвърли поглед към прозореца, сякаш да провери за още. — По-скоро досадни, отколкото опасни.

— Слаба е.

Вниманието се насочи към Саша.

— Не се страхувай — насърчи я Бран.

— Не се страхувам. Боя се само да не намери начин да ме използва. Но аз го усещам... слаба е. Става по-силна, но... Ох! Трансформирането на Малмон, илюзията, която е използвала, за да го прикрие, я е изтощила. Той се провали. Въпреки всичко, което му даде тя, той се провали. Сега тя иска да изсмуче кръвта му. Но се нуждае от него. Той я храни; прислужва ѝ. Обича я безпаметно. Тя е всичко за него. А Кристалната топка... Почакайте малко!...

Саша протегна напред и двете си ръце, с дланите нагоре.

— Пие някаква кървава отвара. Тя я поддържа. А Кристалната топка е мътна, прояснява се само на моменти. Тя вижда къщата на скалите и какво е било преди. О, ако беше разрушила онова преди, нямаше да има сега. Нямаше да има пазители. Защо той не успя да довърши жената, вълчицата? Справиш ли се с единия, справяш се с всичките. Защо не успя да я довърши, преди да се появи безсмъртният? Донеси ми умиращото ѝ тяло, донеси ми кръвта ѝ. Кръвта на вълчицата, кръвта на пазител. Тяхната кръв, моята кръв. Ще се храня от нея и ще отнеса звездите в мрака.

Саша въздъхна и седна.

— Скъпа, сложи една капка и в чая на Саша — каза Бригид на Аника.

— Добре съм. Тя ме усети и се отдръпна, но още е твърде слаба. Той... Малмон... не е смятал да те убие, не съвсем, искал е да те отнесе при нея. Ти или който друг успее да излъже. Да те пресуши, та тя да възстанови напълно силите си — да възвърне младостта си, както и своята мощ. Да те държи жива, да те пресушава бавно. Кръвта на живите е по-силна от кръвта на мъртвите.

— Винаги е било така. — Бригид вдигна чая си. — Гадна работа.

— Още малко да ме откаже от бисквитата. — Райли демонстративно отхапа парче от нея.

— За пръв път пробивам защитата ѝ, откакто ти беше ранена. Не знам дали е защото бях заета с теб, или защото е трябвало да присъстваш и ти. Както и да е. — Също като Райли, и Саша си взе демонстративно бисквита, ухапа я. — Готови сме да я посрещнем.

— Готови сме — съгласи се Райли. — И ще ѝ разкажем играта.

— Сигурна съм — обади се Бригид. — Утре сутринта си тръгвам и ще ви оставя да действате.

— О, не си отивай, мораи! — Аника прегърна Бригид откъм гърба.

— Ще се върна, щом приключите с това, и очаквам после да ми дойдете на гости. Но искам да спя в собственото си легло, при мъжа си. — Тя потупа Аника по ръката, докато гледаше към внука си. — Винаги съм на разположение. И за шестимата. Ще ви помагам с каквото мога. Изпий си чая — подкани тя Райли. — И вземи някой от приятелите си да се разходи с теб. Ще ти се отрази добре.

— Да, госпожо.

— Мораи — поправи я Бригид.

— Мораи. — Баба, помисли си Райли и отпи от чая.

[1] Литературно или художествено произведение, в което се подражава маниерът на други творби. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид филмът „Звездни войни, четвърти епизод: Нова надежда“. — Б.пр. ↑

Верен на навиците си, Дойл направи последна обиколка след полунощ. Ръмеше и дъждът замъгляваше намаляващата луна, превръщайки света в тъмна, тиха пелена. Заглушаваше пляска на морето, чийто стабилен ритъм наподобяваше пулса на света.

Зад гърба на Дойл къщата се възправяше отвъд тънката завеса от дъжд с проблясващи тук-там светлини, които ѝ вдъхваха живот.

Макар маршрутът около къщата да се беше превърнал в рутина, Дойл бе нащрек и готов да реагира. И когато зърна закачулената фигура, застанала сред надгробните камъни, мечът тутакси се озова в ръката му.

Не е Нереза, помисли си, докато приближаваше, безшумен като котка. Тя не е толкова крехка. За миг реши, че е Райли, и усети как в него се надига гняв при мисълта, че тя стои на дъжда, когато едва се държи на краката си.

Но фигурата се обърна. Първата му стряскаща мисъл беше: *Мама!*

Духът на майка му, изникнал от мъглата. За да го успокои? Да го измъчва? Понякога покоят и мъчението си приличаха.

Но призракът заговори и той осъзна, че е от плът и кръв.

— Движиш се като въздух — похвали го Бригид. — Ала мислите ти крещят.

— Взех те за Райли и нямаше да крещя само вътрешно. Ти също не бива да си тук, на дъжда и в тъмното.

Дъждът трополеше по качулката ѝ, която образуваше тъмна, влажна рамка около силното ѝ, все така красиво лице.

— Аз съм ирландка, дъждът не ме плаши. А и коя вещица се бои от тъмното? Милото момиче е отдало почит на мъртвите.

Дойл погледна надолу. Аника бе прибавила мидени черупки към камъчетата, донесла бе свежи цветя.

— Знам.

— Те продължават да живеят в теб, а също и в приятелите ти. В мен и в моите хора. Ти приличаш на чичо ми — брата на баща ми, Нед. Голям бунтар беше и умря в битка. Виждала съм негови снимки, когато е бил на твоята възраст.

— Аз съм на повече от триста години.

Бригид се засмя остро.

— В добра форма си, нали? От онова, което знам за Нед, той не е имал твоята дисциплина, макар да е вярвал в каузата си, дал е живота си за нея. Опитах да прозра дали и ти ще го направиш, но не мога. Нямам силата на Саша.

Виждайки изненадата му, тя се усмихна.

— Аз се занимавам повече с науката на магиите. Радвам се, че Бран е взел това от мен. Обичам също да лекувам. Картите ми посочват някои отговори, но Саша е най-мощният ясновидец, когото съм срещала в дългия си живот, и тепърва ще използва целия си потенциал. А ти, моето момче — знам само, че ти няма да използваш твоя докрай, ако не разрушиш границите, които сам си налагаш.

— Аз нямам такава сила.

Бригид размаха пръст в мъгливия въздух.

— Тъкмо за това говоря — ти сам си налагаш ограничения. Всеки от вас има каквото му е дадено, независимо дали го иска или не. Обичам един мъж повече от половин век. Това може да не е кой знае какво за някой на твоята внушителна възраст, но не е малко. Родила съм деца, познала съм радост и мъка, отчаяние и доволство, гордостта и разочарованията, които децата носят на майка си. Мога да ти кажа, застанала тук върху тази свещена земя — ти си дал на майка си всичко това и то е всичко, което една жена може да иска от сина си.

— Не бях единственият ѝ син.

— Злото ѝ го е отнело, твоя по-малък брат. Тя е отнесла мъката си в гроба. Но не и за теб, момче. Не и за теб. — Бригид вдигна брадичка към къщата, усмихна се. — Твоят вълк е неспокоен.

Той погледна натам, видя светлината, която идваше от стаята на Райли.

— Тя не е моят вълк.

Бригид само въздъхна.

— Човек, живял дълго като теб, не би трябвало да е толкова твърдоглав. Но мъжете са си такива — все едно дали са на двайсет или

на двеста и двайсет. Желая ти лек път, Дойл, син на Клиъри, и бъди щастлив. Лека нощ!

— Лека нощ! — Той я гледаше как се отдалечава, изчака я да се прибере на безопасно място в къщата.

После продължи обиколката си. Преди да се прибере, видя, че стаята на Райли отново е тъмна, надяваше се най-сетне да е заспала.

Райли стана призори, решена да се върне към предишния си режим, да започне сериозни тренировки. Когато излезе навън, отправи предизвикателни погледи към приятелите си.

Може би първоначалното разтягане предизвика известна болка, но тя си каза, че мускулите ѝ ще ѝ благодарят. Може би страничните подскоци, клековете и другите упражнения малко натовариха сърцето ѝ, а мускулите ѝ започнаха да треперят, но тя стисна зъби и продължи.

След близо десетина лицеви опори обаче тези нейни треперещи мускули най-сетне се предадоха и тя се отпусна по лице върху влажната трева.

— Почини си — посъветва я Саша.

— Не съм бебе. — Като изпусна свистящ дъх, Райли отново зае позиция за лицева опора. При нестабилното движение надолу почувства как ръцете ѝ поддават.

Изруга, когато Дойл пхна ръка под суитчъра ѝ, сграбчи колана ѝ и започна да я вдига и спуска. Когато я пусна — не особено нежно — тя застана на четири крака, готова да ръмжи и хапе.

Сойер клекна до нея, докосна с пръст челото ѝ между смръщените вежди.

— Да започвам ли с конското?

За един кратък миг ѝ се прииска да го удари. После гневът ѝ спадна също като бицепсите ѝ.

— Не. Мина ми.

— Ти направи повече, отколкото имаш право в твоето състояние — посочи Саша. — Донякъде ме е яд, че не мога като теб.

— Е, и това е нещо.

— Пет километра бягане — обяви Дойл.

— Обикновено правим осем — възрази Райли.

— Днес ще са пет.

— Мога да направя осем.

— Не ми се слушат глупости. Ако се пресишиш, утре ще си в лоша форма. Пет, и ще те наблюдавам.

Тя започна да ругае, видя, че Соьер вдига вежда, реши, че не иска някой да ѝ чете конско, като използва собствените ѝ думи. Изправи се на крака.

— Какво ще кажете всички да бягате както обикновено. Аз ще използвам пътеката във фитнеса и няма да прекалявам. Иначе само ще ви забавя.

— Аз мога да остана с Райли — предложи Аника.

— Няма нужда. Ще бъда в къщата, във фитнеса. Пътека, пет километра. Обещавам. — Райли притисна длан към сърцето си.

— Става. Хайде, започваме! — нареди Доул.

Не ѝ се искаше да го признае, но знаеше, че той е прав — можеше да направи осем километра само ако подскача на един крак или пълзи. По-добре да остане на пет, с умерена крачка, и да опита повече следващия път.

Едва успя да направи пет — дори с музика, която да я разсейва.

От нея капеше пот, когато седна на една пейка и засмука вода от шишето. Разкърши тяло, доволна, че дишането ѝ се успокоява.

И се загледа към стойката с тежестите.

Не беше обещавала да не ги вдига.

Взе два десеткилограмови дъмбела, започна серията.

— Смени ги с петкилограмови — каза Доул от вратата.

— Мога да вдигам десет.

— И вместо да направиш мускули, ще ги разтегнеш.

От чист инат Райли изкара още една серия, преди да вземе петкилограмовите.

— Прав си. — Тя се приготви за кик-бек разгъване на трицепсите^[1]. — Нямам нужда от наблюдател.

— По-скоро от бавачка. Хайде, Гуин. Достатъчно умна си, за да знаеш, че ще се възстановиш по-бавно, ако прекаляваш.

— Няма да прекалявам, но трябва да тренирам. Досега никога не съм боледувала, не и сериозно. Няколко дни заради стомашно разстройство, настинка, такива неща. И махмурлук. Но бързо се оправям. Трябва да се оправя.

Без да каже нищо, той отиде до стойката, взе два двайсет и пет килограмови дъмбела. Започна с лекота да ги вдига.

— Фукльо.

Тя превключи на повдигане на раменете, мина на сгъвания за гърдите, флайсове^[2], беше й приятно да тренира с него.

Когато направи втора серия, той я спря.

— Достатъчно!

Тя би могла да възрази, за да не се даде лесно, но знаеше, че трета серия няма да ѝ е по силите.

— Искам да вдигна щанга от лежанка. Само една серия. Признавам, че мускулите ме наболяват, но приятно. Знаеш какво имам предвид.

Той отиде до пейката.

— Една серия.

Райли остави дъмбелите, обърса лицето си с кърпа, прекоси салона и легна на пейката.

— Няма да кажа, че не ми трябва наблюдател, защото не съм идиот.

Той нагласи тежестите, кимна.

— Тук съм.

При тези думи в паметта ѝ за миг изплува неясен спомен, после изчезна. Райли се съсредоточи, стисна здраво щангата.

— Добре, не беше лесно — промърмори тя, когато направи една серия. — Три серии. Няма да мога повече.

Третата серия беше колеблива, но тя изпита чувство на удовлетворение.

— Добре. Добре, това е. Достатъчно.

Едва когато седна, тя забеляза тежестите.

— Намалил си ги на четирийсет.

— Впечатлен съм, че успя да направиш толкова. Вдругиден може да опиташ четирийсет и пет. Разтегни се.

Тя реши, че четирийсет не беше толкова зле, предвид обстоятелствата. Освен това се чувстваше добре — удовлетворена и приятно уморена, а не изтощена.

— Връщам си формата.

— Според бабата на Бран вълкът в теб ускорява процеса.

— Вероятно. Както казах, никога не съм била толкова зле.

Райли се разтегна, Дойл също. Докато го правеше, тя забеляза, че всичко по него се гъне, издува и разтегля по правилния начин.

Трябваше да му го признае — приличаше на културист.

Ами ако наистина си падаше малко по нея? Тя също имаше похотливи — напълно нормални — мисли по отношение на него.

Дори успяха да направят фитнес тренировката, без да се джафкат. Логично беше да последва друга форма на здравословни упражнения — взаимни — и всичко щеше да е чудесно.

— Можем да правим секс.

Той беше застанал с лявата ръка на гърдите, пъхната под дясната за разтеглянето. Завъртя към нея само главата си.

— Моля?

— Не ми казвай, че не си си го помислял. — Тя отиде да вземе нова бутилка вода, огледа го, както се оглежда потенциален секс партньор.

Потен като нея, с леко накъдрена от влагата тъмна коса. Зелени очи, които я гледаха подозрително от мъжествено лице.

Ами тялото? Господи, че коя жена не би искала да си поиграе с него?

— Аз съм без партньор, ти също. Аз съм тук, ти също. — Докато говореше, тя го посочи с пръст, посочи себе си. — Вече сме се целували и не беше много зле.

— Не беше много зле.

— Добра съм в леглото. Просто за сведение. — Тя отпи от водата. — Или поне така са ми казвали. Обзалагам се, че и ти си доста добър. Нормален секс, Дойл, какъвто не съм правила от осем месеца и пет дни.

— Много си конкретна.

— Бях на разкопки в Бретан, попаднах на стар приятел, начесах си крастата. Рекордът ми за сух период е осем месеца и двайсет и три дни. Не ми се иска да поставям нов.

— Искаш да ти помогна да запазиш досегашния си рекорд?

Тя сви рамене. Не се обиждаше, че той продължава да се разтяга, да я наблюдава. Какъв е смисълът да си възрастен, ако не можеш да говориш открито за секс?

— Ако не съм разчела погрешно сигналите ти — съмнявам се, но е възможно — защо и ти да не си направиш удоволствието? Освен това

знаеш, че всеки момент може да се окажем във вихъра на кървава битка. Не искам да си отида от този свят, без да съм правила секс, ако имам тази възможност. Затова казвам, че ти би могъл да начешеш моята краста, а аз твоята. Никакви превземки, никакви ангажименти.

Тя затвори бутилката.

— Помисли си. Ако не те устройва, няма проблем.

Беше стигнала на половината път до вратата, когато той я сграбчи за ръката, обърна я рязко към себе си.

— Хората отделят много време на мислите за секс.

— Защото са приятни и разнообразяват живота.

Той стисна тениската ѝ в шепа, повдигна я на пръсти.

— Приказките и мислите за секс означават, че не го правиш.

— Тук съм съгласна с теб.

И двамата бяха развеселени и възбудени. Тя подскочи леко и обви крака около кръста му.

— Е? Ще продължаваме ли само да мислим и да говорим?

— Не.

Той впи устни в устата ѝ, тази нейна всезнаеща уста, която не млъкваше. Райли имаше вкус на хладна вода и топла сол и звукът, който издаваше, не беше думи — слава богу! — а израз на непресторено удоволствие.

Тялото ѝ — топло, стегнато, влажно — се притисна към него, когато той я сграбчи за бедрата, когато тя го сграбчи за косата.

Не е достатъчно, помисли си той. Не е достатъчно близко. Ще довършат това, ще започнат и довършат каквото бе таял в себе си от толкова време.

Обърна се с единствената мисъл да я отнесе в стаята си.

В този момент в салона влезе Саша.

— О... О, съжалявам! Аз... о, господи!

Преди треперещата Райли да успее да реагира, Дойл я пусна на земята.

— Закуската сигурно е готова. Трябва да хапнеш — каза на Райли и излезе.

— Райли. Господи, Райли, как можах да се появя точно сега!

— Е, поне не бяхме голи. — Тя махна с ръка. — Всичко е наред. Не биваше да започваме на обществено място, така да се каже. Знаеш ли, мисля да поседна за минутка.

Което и направи, направо на пода.

— Не знаех... искам да кажа, знаех. — Като говореше объркано, Саша отиде и седна до нея. — Но изобщо не си помислих, че... Просто дойдох да ви кажа, че ще ядем, и... трябваше да се досетя. Реших... мислех, че тренирате и сте загубили представа за времето.

Райли отпусна глава в ръцете си и се засмя.

— Така беше, тренирахме и загубихме представа за времето. И пак ще го направим. Няма начин да оставим това недовършено. Признавам, че съм едновременно „разклатена и разбъркана“^[3]. Определено ще го изпия това мартини.

— Моля?

— Популярна културна препратка. Не се безпокой. — Тя потупа Саша по рамото. — Определено имам нужда да хапна. Трябва да съм в отлична форма за следващите рундове.

Стана, подаде ръка на Саша.

— Какво има за закуска?

Яде като вълк. Заедно с приятелите си си взе довиждане с Бригид, след това се отдели за известно време в библиотеката преди оръжейната тренировка.

Дойл не се присъедини към нея, което не я изненада. Той знаеше не по-зле от нея, че с тази недовършена работа помежду им щяха да се търкалят голи на пода само десетина минути след като останат сами зад затворени врати.

Тя щеше да почака, той щеше да почака. И двамата щяха да почакат. Ако Дойл не дойде в стаята ѝ тази вечер, тя ще отиде в неговата.

Толкова по въпроса.

Заради очакването бе малко напрегната и използва това да избере книги, да прелисти бележника си.

В него се озадачи от записките на Дойл. Очевидно няколкото века опит не бяха направили почерка му по-ясен и по-четлив.

Погледни в миналото, за да откриеш бъдещето.
Тя чака в мрака, студена и неподвижна.
Освобождава я кръв от кръвта. И ледът ще гори ярко
като слънце.

Продължи да чете. Поне бе отбелязал книгите и страниците, за да може тя да свери текста.

Докато работеше, се намръщи над някои от преводите му, записа си въпроси и собствените си тълкувания.

При нужда се освежаваше с десетминутна дрямка, правеше си кафе, зарови се още по-дълбоко.

— Виж името, прочети името — промърмори, докато четеше. — Произнеси името. Какво име?

В този момент в стаята влетя Аника.

— Саша каза, че нещо идва. Побързай!

Райли скочи на крака, оставяйки въпроса без отговор.

Докато слезе по стълбите, докато изтича навън, другарите й вече се бяха въоръжили и чакаха.

— От морето. — Саша посочи с ръка. — Не е тя — тя не е готова — но изпраща много... Тъмен облак. Виждам тъмно гъмжило, което засенчва слънцето.

— Аз и Сојер поемаме кулите.

— Няма време. — Дойл огледа бледото синьо небе, плъзналите по него бели и сиви облаци. — Ще използваме тази тактика, когато тя ни нападне с пълна сила. Това е само проверка. — Той посочи с меча в ръцете си. — Там, от запад.

Те се носеха като фуниевиден вихър, усукаха облаците и те потъмняха. Самите те се превърнаха в облаци, черни и живи. Движеха се шеметно, като камшик и вълна, и превърнаха бледосиньото в мастиленочерно.

— Впечатляващо. — Сојер извади и двата си пистолета. — Но какъв е смисълът?

В този момент камшикът изплющя — свиреп тътен, който разтърси земята и закри слънцето.

— Ето го смисъла — промърмори Сојер, когато светът потъна в абсолютен мрак. — Не можем да се бием, ако не виждаме. Бран?

И тогава дойде оглушителното свистене на криле, ураганният вятър. Бран замахна към мрака, превърна черното в мътно зеленикавосиво.

— Ще свърши работа. — Райли стреля с дясната ръка, стиснала бойния си нож в лявата. В гарвани с червени очи, в дългозъби прилепи с огромни глави и деформирани тела.

Тя знаеше, че крилето им режат като бръснари, щом срещнат плът.

Но куршумите, които Бран бе омагьосал, попадаха право в целта. Крилатата армия на Нереза изгаряше в пламъци, сипеше се дъжд от кървава пепел. Вляво от нея Аника мятеше светкавици от гривните си, премяташе се и отново стреляше. Стрелите на Саша летяха, безпогрешни и смъртоносни, а Бран покосяваше врага с копия от сини мънии, излитащи от двете му ръце.

И през цялото време, дори през писъка на вятъра, тя чуваше как мечът на Доул свисти и разсича, бруталната музика на бойното поле.

Дали не бяха по-бавни от преди, запита се Райли. Тварите наистина бяха много и без магиите на Бран те щяха да бъдат надвити, въпреки бойните си умения. Тя обаче едва не пропусна няколко мишени, защото се движеше по-тромаво от другарите си.

Сниши се и се претърколи, за да избегне поредната атака, презареди в движение, стреля от земята. Скочи на крака и размаха ножа си, когато една от гадините се спусна към нея. После вятърът я сграбчи, запрати я нагоре и назад. Тялото ѝ, не докрай излекувано, пак я заболя.

Задъхана, стреля отново, успя да приклепне. Кръвта ѝ замръзна, когато от рояка се откъсна по-малък рояк и се насочи право към нея.

Няма да ми стигнат патроните, помисли си, но направи каквото бе решила. Претърколи се, но вятърът я забави и тя запълзя. Докато риташе и режеше с ножа, усети как едно крило закачи глезена ѝ, друго се вряза в рамото ѝ.

Десетки падаха около нея, докато другарите ѝ ги унищожаваша, но те все така прииждаха.

Райли стреля отново, прониза една гадина, преди тя да успее да нареже с крило и нокти лицето ѝ. Три се окопитиха и се насочиха към нея с блеснали луди очи, докато тя се мъчеше да презареди.

Мечът на Дойл ги разсичаше, пронизваше и поваляше, докато той се бореше с бесния вихър. С една ръка посегна, улови я за врата на тениската и я повлече след себе си.

— Не ставай!

Райли не смяташе да го послуша. Използвайки тялото му като щит срещу вятъра, тя се изправи, презареди. Застанаха двамата, опрели гърбове, самата тя подивяла, докато куршумите ѝ летяха във въздуха.

Аника се присъедини към тях, гривните ѝ проблясваха, после Соьер, после Саша.

— Къде е Бран? — извика Райли.

— Каза да дойдем тук! Да останем тук! — провикна се в отговор Саша, изпрати стрела в тялото на една от гадините, после в друга. — Каза, че той ще...

За миг светлината ги ослепи. Огнената вълна опърли въздуха. Поразените твари нямаха време дори да изпищят.

Над главите на шестимата небето отново стана синьо.

Разтърсена повече, отколкото ѝ се искаше да признае, Райли се наведе и подпря ръце на бедрата си, докато си поемаше дъх.

— Ранена си. — Аника я прегърна.

— Не. Само няколко драскотини.

Знаеше, че е напразно, но запротестира, когато Дойл смъкна тениската от раменете ѝ, огледа раната.

— Само са те закачили.

— Нали и аз това казах! — Тя отново навлече тениската си.

— Бяха те накачулили. — Саша свали арбалета, погледна назад към Бран, който ги приближаваше. — За малко да не дойда навреме.

— Повече количество, отколкото качество, това видях. — Соьер обърса опръсканата си с кръв буза. — Достатъчно да ни създаде работа, но иначе е слаба.

— Да. — Райли кимна. — И аз си помислих същото. После вятърът ме поде, замята ме във въздуха — сякаш ме удари торнадо. Нападнаха ме неколкостотин наведнъж. — Тя въздъхна с негодувание. — Нереза знае, че се възстановявам, и е решила, че съм слабото звено. Майната ѝ!

— Бяхме твърде далеч, за да ти помогнем. — Аника погали Райли по ръката. — Ако Дойл не беше по-близо...

Осъзнавайки, че все още стиска пистолета в желязна хватка, Райли се насили да го прибере в кобура, погледна към Дойл.

— Да. Благодаря ти за помощта.

— Част от работата.

Очите му казваха нещо различно, помисли си тя, нещо не толкова хладно и равно. Задържа очите си върху неговите, докато Бран проверяваше рамото ѝ.

Чу го да говори, но не разбра думите. Сякаш той и останалите бяха преминали в друг свят. Нейният препускаше, зареден с адреналин и желание.

Дойл я улови за лакътя.

— Хайде.

Тя прибра ножа в канията.

— Идвам.

Тръгна заедно с него към къщата. Очевидно не се движеше достатъчно бързо и накрая той я вдигна от земята. Тя нямаше нищо против, уви крака около кръста му и придърпа главата му надолу към своята.

— О! — Очарована, Аника обгърна тялото си с ръце. — Те ще правят много хубав секс.

Саша гледаше как Дойл носи Райли по стълбите към терасата.

— Не трябва ли да се погрижим за раните ѝ, преди...

Бран я улови за ръката.

— Нищо няма да ѝ стане. Хайде да се почистим, да пийнем по бира и да ги оставим да... се погрижат един за друг.

— Да се почистим. Добра идея. — Соьер хвана Аника за ръката.

— О, и ние ще правим секс!

Като се засмя, Бран уви ръце около Саша.

— Звучи страхотно — каза и я отнесе право в леглото.

Дойл не погледна към леглото. В мига щом ритна вратата на терасата, за да я затвори, той се завъртя рязко, притисна Райли към стената.

— Нали каза „без превземки“.

— Не се нуждаем от тях. — Тя отново впи устни в неговите, прибавяйки опипващо ухапване, докато се мъчеше да свали меча в калъфа му.

Искаше тялото му, аромата му, вкуса му, искаше да почувства всичко това и остави ножницата да падне шумно на пода, за да може да смъкне тениската му.

Неговите ръце вече се промъкнаха под нейната, дланите му обхванаха гърдите ѝ. Големи, груби длани — точно каквото искаше тя.

Но много, много повече искаше той да проникне в нея. Искаше го изгарящ от страст и твърд. Неописуемата тръпка на живота, след като едва не умря.

Дойл също имаше синини и драскотини. И двамата миришеха на война — на кръв, пот и битка.

Нетърпелив, той не свали тениската ѝ, а завря пръсти на местата, където беше скъсана, и я раздра — или по-голямата част от нея. Насилственото действие, звукът подпалиха кръвта ѝ, не усети как посегна към колана му, докато той теглеше нейния.

От гърлото ѝ се откъсна ръмжащ звук, стомахът ѝ се стегна на топка.

Той смъкна джинсите ѝ надолу по бедрата и после — о, боже, най-после! — проникна мощно в нея.

Пауза, удар на сърцето, въздишка. Докато поглъщаше шока, *блаженството*, очите ѝ още веднъж срещнаха неговите.

Не ги свали, докато въздухът с мъка преминаваше през дробовете ѝ, докато той жадно я обладаваше. Оргазмът я заля, освобождение, блажено освобождение, тя сграбчи гъстата му коса, остави го да я обладае отново, докато се притискаше плътно към него, за да го задоволи в отговор.

Когато отново получи оргазъм, като пламтящ удар с камшик, тя почувства как тялото му потрепери и се отпусна.

[1] Упражнение, което се изпълнява с една или двете ръце с гира. — Б.пр. ↑

[2] Разтваряне на ръцете встрани. — Б.пр. ↑

[3] Видоизменен цитат от филмите за Джеймс Бонд, който предпочита коктейла си с мартини разклатен, а не разбъркан. — Б.пр. ↑

12

Нямаше нужда да се държи за нещо. Беше впримчена между тялото му и стената и все още висеше над пода. Но въпреки това се държеше. След подобен полет изобщо не беше сигурна, че няма да се понесе във въздуха като прашинка.

Бързи и яростни, помисли си, повече от доволна. И дяволски добре свършена работа. Фактът, че той беше „загорял“, само увеличи удоволствието.

Може да се каже, че тя се гордееше от свършеното.

Тъй като все още висеше във въздуха, започна да изучава мускулите на гърба му. В бързината не беше забелязала по-дребните детайли. А той наистина имаше забележителен гръб. Също и прекрасни гърди, които в момента бяха притиснати силно — като нагъната стоманена врата — към нейните.

Всъщност на стриктно физическо ниво тя никога не бе виждала по-красив екземпляр, още по-малко бе спала с такъв. Бонус точки, реши и когато най-сетне отвори очи, видя, че той я гледа.

— Добра работа, жребецо! Само ми кажи кога ще ме свалиш долу.

Той успя да я задържи на място и да си вдигне панталоните. Обърна се, като все така я носеше, отиде до леглото и се отпусна там с нея.

Тя изохка леко. Изключителният мъжки екземпляр тежеше доста.

— Съжалявам. — Той се претърколи, легна по гръб. — Без превземки — повтори.

— Да не би да ти приличам на глезла?

— Не, но има някои подробности... Не мислех... не помислих за безопасния секс.

— Ясно. Току-що сложих край на осеммесечни пости. Чиста съм. Предполагам, че същото се отнася и за теб.

— Аз съм имунизиран срещу всякакъв вид болести. Друго имах предвид.

— Използвам контрацептиви с продължително действие. Не се безпокой.

— Добре.

Тя погледна надолу към тялото си и към жалките останки от тениската си.

— Харесвах тази тениска.

— И без това беше съсипана. А и не те чух да се оплакваш.

— Тогава бях възбудена и късането на дрехи ми се стори секси. Просто казвам, че ми харесваше.

Но вече я няма, помисли си тя и свали каквото беше останало от нея.

— Ще трябва да ми дадеш нещо назаем, докато се облека. Не че всички не знаят какво направихме току-що, но не ми се ще да заслепявам Сойер или Бран с голотата си — пошегува се тя.

— Вземи каквото искаш. — Той се претърколи от леглото, за да свали ботушите си, погледна през рамо. Бързият поглед се превърна в продължително изучаване, докато тя лежеше гола, все още с джинси около глезените.

— Отслабнала си.

— Ще си върна килограмите.

— Да. Имаш силно, гъвкаво тяло. Дребничко, ефективно.

Очарована, тя запърха с мигли.

— Жените си умират да слушат колко са ефективни.

— Това е комплимент, когато става дума за война и воини. Аз го пожелах. Пожелах теб.

— И при мен беше така — с тази разлика, че ти не си дребничък. Само много мускулест.

— Пак ще те пожелаая.

— Ще се радвам. Всъщност... — Тя седна, за да развърже кецовете си. — ... защо не направим втори рунд, след като си починеш малко?

— Аз се лекувам и възстановявам бързо.

— Чудесно, тогава... — Веждите ѝ се вдигнаха рязко, когато той се приготви да свали панталона си. — О, окей. Здравей отново! — Като се засмя, тя хвърли обувките си на пода. — Сигурно не страдаш много от това преимущество на безсмъртието си.

— Да видим дали ще успееш да се справиш с него.

— О, ще се справя! — увери го тя, когато той я яхна.

Тя се справи, после пак, докато отмиваха под душа следите от секса и битката. Тъй като не беше сигурна дали ще успее за четвърти път, грабна една от тениските на Дойл и избяга в стаята си.

Преоблече се, метна тениската му върху един стол, за да я върне по-късно, и се обърна към огледалото.

Според собствената ѝ преценка, беше толкова отпочинала, колкото е възможно за жена, излязла от кома. Личеше си, че е изтощена. Всъщност си помисли, че може да се просне на леглото и да спи с часове — ако не беше толкова гладна.

Освен това всички трябваше да поговорят за битката преди следващите схватки.

Смъкна тениската и огледа рамото си. Дойл го беше намазал, също и крака ѝ, с мехлема на Бран — и тя бе направила същото за дребните му рани. Тъй като рамото ѝ изглеждаше по-добре, тя го натисна лекичко с пръст — не усети болка.

Само драскотина, помисли си. Небе, пълно със смърт, и само драскотина.

Врагът им беше слаб. Проверка на силите, точно както беше казал Дойл. Но тази проверка бе насочена основно към нея и това я измъчваше. Вече два пъти беше мишена. Възнамеряваше да получи някаква компенсация, преди да я очистят.

Сложи си колана — пистолета на едното бедро, ножа на другото — и слезе долу да потърси храна, питие и приятели.

Намери ги всички в кухнята, „нападна“ платото с току-що приготвени закуски, взе си пълнено яйце.

— Саша пригответи белини! — Аника веднага наля едно на Райли, която издаде одобрителни звуци, докато дъвчеше крекер със салам и кашкавал отгоре. — Сексът добър ли беше?

— Да, благодаря. — Райли отправи към Дойл — който вече пийваше бира — прекалено широка усмивка.

— Ние със Соьер правихме добър секс, Бран и Саша — също. Хубаво е, че сега всички можем да правим добър секс. Мораи каза, че е добре за тялото, за ума и духа, особено когато си на мисия.

Бран се задави.

— Какво? Баба ми?

— Тя е много умна. Липсва ми. Научи ме да плета. Сега плета шалове за всички. Когато не сме заедно, те ще са като прегръдка.

Райли я прегърна с една ръка.

— Където и да отидеш, ще ти идвам на гости. Къде е Саша?

— Тя искаше да довърши нещо — каза Бран. — Няма да се бави. Имаш ли болки?

— Абсолютно никакви. Няколкото драскотини вече заздравяват. Но съм наясно, че щях здравата да загазя, ако не бяхте вие. Не само защото не бях в стопроцентова форма — бих казала, че се доближавах до деветдесетте — а защото тя ме беше нарочила. Дори и при сто процента нямаше да успея да се защитя.

— Тя не ни разбира, не разбира нашата задружност. — Бран завъртя ръка с бирата в нея, обхващайки цялата стая. — Ние не просто се бием заедно, не просто търсим заедно. Ние се защитаваме и предпазваме един друг, независимо колко е опасно.

— Така е. — Саша влезе при тях, понесла картина. — И ще продължаваме да го правим. Исках да довърша това, защото, както казахме, символите имат значение. Според мен е символ на нашата задружност. Какво е всеки от нас поотделно и какво сме заедно.

Тя отиде до масата, завъртя платното, подпря го срещу една ваза с цветя, откъснати тази сутрин от градината.

— Герб! — възкликна Сојер.

— Всъщност е цяло постижение, защото включва всички компоненти, не само хералдическите елементи върху щита... — Райли не довърши, забелязвайки озадачените изражения — и хладния поглед на Дойл.

— Гербът е чудесен. — Тя свали чашата си, приближи платното. — Невероятен герб!

— Това съм аз, русалката. — Аника вплете длан в ръката на Саша, стисна я лекичко, посочи нарисуваната жена с блеснала опашка и медни гривни на двете китки, кацнала на заливана от вълните скала сред морето. — А това е Сојер.

Мъжът имаше пистолет на всяко бедро, а компасът, който държеше в протегнатата си длан, сякаш сияеше на фона на трептящо небе.

— А това си ти, Райли!

— Да, виждам.

Саша беше нарисувала жена с обърнато към пълната луна лице, тяло на вълк.

— Казах ти, че искам да те нарисувам как се трансформираш — напомни й Саша. — Сякаш нещо ме караше отвътре.

— Уловила си ме точно. Всъщност никога не съм се виждала как се променям — обикновено съм леко заета — но в това, което си уловила, има радост. И теб добре те е нарисувала, Дойл. С този твой отнесен поглед, развятия шлифер и меча в ръката ти.

— Не е отнесен. Замислен е. Ето я и нея — посочи той, — с арбалет и четка за рисуване, и очи, пълни с видения.

— И ти. — Саша се обърна към Бран. — Магьосникът на стръмната скала, яхнал светкавица.

— Всеки от нас, изобразен поотделно в полетата — отбеляза Бран, — и тук, под нашлемника, шестимата заедно, застанали заедно, като един.

— С дракони за щитодържатели — обади се Дойл.

— Харесва ми резултатът. — Саша огледа работата си. — Искан нещо силно и мистично.

— Трите звезди и луната образуват нашлемника — забеляза Сојер. — Много подходящо, Саша. Какво пише? В мотото? На латински ли е?

— Пише: *Да търсим звездите. Да служим на светлината. Да пазим световите.*

Саша погледна облекчено Райли.

— Значи правилно съм го написала? Боях се, че ще сбъркам. А и отначало не можех да реша дали да е на келтски, латински или гръцки. Но нещо все ме теглеше към латинския, затова избрах него.

— Идеално е.

— И красиво — добави Аника. — Цветовете са силни, като нас. И има шест страни, защото сме шестима. Дори... — Когато тя не можа да намери думата, проследи с пръст ръба на щита.

— Бордюрът — подсказа й Сојер.

— Да, бордюрът. Състои се от три плитки, всяка с два преплетени кичура. Защото и ние сме така. Може ли да направиш рисунки — като скиците — за всички нас?

— Мисля, че мога да направя нещо друго — обади се Бран. — Оставете на мен. Това, пророчице моя, е великолепно и излъчва сила.

Ще ми позволиш ли да го използвам?

— Разбира се.

— Ти събра напълно непознати хора за мисия, за семейство.

— Аз не...

— Твоите видения — прекъсна я той. — И твоят кураж. Сигурно така или иначе щяхме да се съберем, било ни е писано. Но без теб — не когато и където го направихме. А мисля, и както.

Той се обърна към нея и я целуна нежно.

— Възнамерявах да го направя, когато останем сами. Довечера, със свещи и вино под смълчана луна. Но сега си мисля — по-добре тук и пред всички.

Той бръкна в джоба си, извади малка бяла кутийка със символа на вечността, гравирани върху капачето.

— Бран!

— Мораи ми го даде, преди да си тръгне тази сутрин. Щях да ти направя такъв сам, но този е на баба й — изработен е от нейния дядо като израз на любов, вълшебство, вричане. Ще го вземеш ли, ще го носиш ли, този символ на вечността?

— Да! Разбира се, да! — Тя го хвана за ръката. — Обичам те!

Когато Бран отвори кутийката, тя ахна. Пръстенът отрази светлината и заля стаята с всички цветове на дъгата, преди блясъкът му да стане по-мек и постоянен.

— Красив е. Той е...

Великолепен, елегантен, с бял камък под формата на сърце, обрамчен от миниатюрни кръгли диаманти.

— Давам ти това сърце, защото ти си моето.

— Ще го нося, защото ти си моето. О, става ми. Става ми!

— Магия — каза той, притегли я към себе си, целуна я продължително.

— Добре, стига толкова. Дайте и ние да го видим. — Райли издърпа лявата ръка на Саша. — Какъв камък само! Красота! — обърна се тя към Бран.

— И сега как ще се конкурирам с това? — попита Сојер и побутна закачливо Бран по рамото.

— И аз искам пръстен от теб! Толкова съм щастлива! — Просълзена, Аника прегърна първо Бран, после Саша. — Имам много щастие!

— Отива ти.

Саша се усмихна на Дойл.

— И е прекрасно да го усещам на ръката си. — Тя отново се върна в обятията на Бран. — И аз имам много щастие! А това ме кара да се чувствам силна. — Тя се отдръпна леко. — Кара ме да се чувствам храбра. Кара ме да вярвам повече от всякога, че ще направим каквото е изписано в герба ни. Ще търсим звездите.

— И ще служим на светлината — допълни Бран.

— И ще пазим световете — добавиха останалите в един глас.

Райли отстъпи, вдигна питието си.

— За да направим тези три неща, трябва да се бием, да оцелеем и да унищожим Нереза. Не само нейните слуги и в каквото там се е превърнал проклетият Малмон.

— Съгласен съм с теб. И тъй като сега всички сме тук — подхвана Бран, — защо не седнем и не поговорим за последната битка?

— Ще го направим, но ми дайте пет минути. — Соьер издърпа едно чекмедже, за да вземе кухненската ножица. — Трябва да набера билки за тази марината. Когато реших да приготвя агнешко, не знаех, че ще празнуваме официален годеж. Тази вечер ще ви стотвя нещо специално, момчета и момичета.

Докато той излизаше, Райли отиде в хола. Вдигна крака върху масичката за кафе.

— Никога не отказвам угощение — каза тя, — особено когато вечерта е толкова специална.

Саша седна до нея.

— Специална, значи?

Схващайки намека, Райли се засмя.

— Да, вече всички правим секс. Трябва да го отпразнуваме. Но това, което имах предвид, е, че ти получи пръстен, ние имаме герб и страхотното мото. И най-важното — всички сме живи.

— Отървахме се само с драскотини — обади се Бран.

— Тварите й бяха бавни и слаби. Соьер каза... — Като направи пауза, Аника погледна към вратата. — Трябва ли да го изчакаме, за да го кажем — но той го знае, защото сам го каза. Те бяха бавни и слаби.

— Нямаше да го знам, ако това беше първата им атака. — Докато отпиваше, Саша сви крака под тялото си. — Този път бяха много,

повече от когато и да било. Но без... предишната кръвожадност. Освен към Райли.

— Ние трябва... Ето го и него — каза Аника, когато Сойер влезе с кошница с билки.

— Продължавайте. Мога да слушам и готвя едновременно.

— Добре. Искам първо да кажа, че поне в началото не усетих, че са се фокусирали върху Райли. А когато го осъзнах... — Саша постави ръка върху протегнатия крак на Райли, погали го. — Вече беше късно.

— Те... или Нереза... бяха решили, че не съм във форма.

— Истина беше — обади се безмилостно Дойл.

Тя настръхна, после сви рамене.

— Донякъде. Бих искала да те видя как се справяш с няколкостотин птици мутанти от ада, всички решени да те изкълват и накълцат до смърт.

— Всъщност може да се каже, че го направи. — Докато говореше, Сойер продължи да дроби билки. — Останалите бяхме твърде далеч.

— Добре, разбрах. Благодаря ти, че ме спаси.

— Не търся благодарности. Ти не беше във форма и ти помогнах — повтори Дойл. — По-лошото е, че се бяхме разпръснали. Нереза също не е във форма, но тя приложи тактика. Раздели ни, или по-точно — отдалечи ни от Райли, с надеждата да елиминира противника, когото смяташе за най-уязвим.

— И за малко да се получи. — В стола си Бран се взря в бирата си. — Не бива да забравяме, че трябва да се пазим един друг.

— Направихме го. Не споря, че Нереза почти успя — продължи Сойер. — Но ние се пазехме един друг. И спечелихме. Тя разчиташе на шока и стъписването, нали? Проклетницата затъмни слънцето. И номерът ѝ се получи — временно. Всеки от нас беше толкова зает да кълца гадините, че не си пазехме гърбовете. Но после го направихме.

— Видях те как излетя във въздуха — промърмори Аника. — Вятърът, той бе нещо живо. Уви се около теб и ти излетя.

— Така беше — призна Райли. — Сякаш... не че знам какво е, но... сякаш ме засмука торнадо.

— И ти полетя — повтори Аника — и се отдалечи още. Видях те да падаш и се изплаших. Но и много, много се ядосах.

— Добре че дотичахте. Всички. Това е нещо, което тя не може да извади от торбата си с тактики. Нашата задружност — един за всички, всички за един. Чувствам се по-добре.

— И тя ще се почувства по-добре — изтъкна Саша. — Каквото и да изпрати следващия път, няма да е бавно и слабо.

— Ще разгледаме позициите си. — Дойл кимна, когато Сойер извади нова бира от хладилника, разклати я. — Никой не бива да се отделя от останалите. Може да бяха бавни и слаби, но и ние не бяхме достатъчно силни. Не бяхме достатъчно силни.

— Ако ѝ бях усетила тактиката само няколко секунди по-рано...

— Не се обвинявай, русокоске — успокои я Дойл. — Те ни обградиха.

Тъй като скицникът на Саша седеше на масата, той го вдигна, взе един от моливите ѝ. Започна да рисува бързо.

Рисунката, според Райли, приличаше по-скоро на плевня, отколкото на къщата на Бран, но беше ясно, че е тя. Същото се отнасяше за линиите и драскулките, които представляваха градинските пътеки, храстите, дърветата, стената край скалите.

И доколкото можеше да прецени, той рисуваше всичко, съобразявайки го с мащаба.

— Започнахме тук. — Дойл използва инициалите на малките им имена и „СК“ за Сойер, за да отбележи позициите. — Аника се премести тук, Бран — тук. — Сега той използваше прекъснати линии, за да отбележи промяната в позициите за всеки от тях. И отново, когато ги разположи в положението, в което бяха, когато Райли бе полетяла във въздуха.

— Откъде знаеш как се е движел всеки, беше такава бъркотия? — попита Саша.

— Знам къде са хората ми.

Райли се надвеси над схемата.

— Впечатляващо. И ако приемем, че всичко е точно — а аз мисля, че е — добави тя, преди Дойл да ѝ отговори рязко, — то показва колко лесно ни е разделила. Бран — вълшебникът — е в другия край, далеч от моята позиция, когато се строполих на земята. Каквото и да мисли за останалите от нас, тя уважава неговата сила. Сойер е по-близо, но е подмамен да се отдалечи. Това намалява шансовете да извади компаса и да ме измъкне оттам.

— Саша е с гръб към стената над морето.

— Но гледа другаде. Гледах другаде. Сигурно и това е било нарочно.

— Аз бях по-близо, но... — Аника погледна Дойл. — Вероятно е решила, че съм по-силна в морето, отколкото на сушата. Така ли е?

— Грешала е, но да.

— А ти си най-близо. Но не достатъчно. Рисунката ти помага да видим цялата картина. Можеш ли да нарисуваш какво е трябвало да направим? Позициите?

Дойл ѝ се усмихна.

— Да. Проблемът е, че тези позиции трябва да са гъвкави. Да се реагира на момента. Може да поемеш удар или да се наложи да се преместиш, за да помогнеш на някой друг.

Докато Дойл скицираше, обясняваше стратегията на бойното поле, Райли стана, за да си вземе ново питие, загледа се в Сојер, който свършваше с втриването на билките и чесъна — и може би на горчицата — върху агнешките котлети.

— Мирише много хубаво.

— Още час-два. — Той пъкна парчето агнешко в огромен плик за печене, заля го със зехтин. — Това ще го направи още по-вкусно — обеща, докато обръщаше плика, за да може зехтинът да стигне навсякъде.

— Тя ни скрои номер — каза той на Райли, после го повтори пред другите: — Нереза ни скрои номер, което означава, че сме я подценили. Но си взехме поука.

— Тази схема ще ни е от полза. — Бран посочи скицата. — А също и тренировките, с които Дойл ще ни изморява.

— И които започват веднага.

— Веднага? — Райли едва не се задави с маслината, която бе пъкнала в устата си. — Аз съм пила.

— Да, ще си пила и ако ни нападнат в момента. Трябва да се научим да се бием като екип. Упражнявали сме го, но днес се изложихме. Така че — на работа.

— Колко време имаш, преди да продължиш да приготвяш вечерята? — обърна се Бран към Сојер.

— Един час.

— Тогава ще се видим след час. — Той стана, помогна на Саша да се изправи. — Искам да остана насаме с картината.

Те тренираха. Колкото и да ѝ бе неприятно, Райли трябваше да признае, че Дойл е прав. Беше малко странно — хем мислеше и *чувстваше*, че битките със злите сили са се превърнали в нещо като рутина, хем трябваше да признае, че имат проблем, след като едва не загина.

Беше станала немарлива, и не само тя.

Когато той ги разпусна, тя се измъкна. Не за да се хване с книгите, а да си почине. Опъна се на дивана в библиотеката в кулата, с пукация огън в камината, и се унесе в толкова нужния ѝ сън.

Върна се освежена в кухнята, сред прекрасния аромат на печено месо и картофи.

— Тъкмо навреме — посрещна я Сойер. — Агнешкото е готово. Ще ядем в десет.

Като погледна над него, тя забеляза, че Аника вече е сложила масата. Измайсторила беше булка и младоженец от мелничките за сол и пипер, спуснала бе воал от бял лен за Саша, за Бран бе направила папийонка от черна панделка. Дори беше издигнала сватбена арка от цветя над тях.

— Сладко е — каза Райли.

— Нали? Мислех си за аквамарин.

— Моля?

— За пръстен. За Ани.

— О! Защото е като морето. Добра идея, Сойер.

— Дали не знаеш откъде мога да намеря такъв — камък, имам предвид? Само камък. Ще помоля Саша да ми нарисува модела, а Бран би могъл да... — Той размърда пръсти.

Сладко, помисли си тя отново.

— Ще се обадя тук-там.

Те имаха своята празнична вечеря, с украсената за случая маса и шампанско. Дойл може би предпочиташе бира, но реши, че някои моменти заслужават по-специална напитка.

Не говориха за битки, а за сватба, и като войник с вековен опит, той знаеше, че има моменти, когато трябва да оставиш битките

настрана и да се отдадеш на любовта и живота.

Може би не би имал какво толкова да каже и за двете, но и без неговото участие разговорът никога не замираше.

— Ще се омъжиш ли за мен тук? — попита Бран. — Когато върнем всички звезди и животът ни отново ни принадлежи?

— Тук? Не може да има по-подходящо или красиво място! Мама...

— Ще я доведем, а семейството ми ще се изсипе до последния човек, повярвай ми.

— Мораи! — възкликна очаровано Аника. — Ще ѝ покажа шаловете, които съм оплела. Но...

— Безпокоиш се, че няма да можеш да дойдеш, че ще се върнеш в морето — довърши Саша. — Бран?

— Ще ти направя басейн — обеща той. — Ако времето ти на сушата свърши, ще имаш басейн и ще си с нас на празненството.

— Ще направиш това за мен?

Бран се пресегна и хвана ръката ѝ, целуна я по кокалчетата.

— Ти си ми сестра.

— И моя. Ти и Райли. Така че ще ми бъдете шаферки. Съгласни сте, нали?

— Опитай се да ни спреш! Нали, Ани?

— О, много ще се радваме да ти станем шаферки! Какво е това?

Докато Саша се смееше, Райли посегна за още картофи.

— Нещо като адютанти. Това е традиция с дълга история — но ще се въздържа от подробни обяснения.

Тя пренебрегна ръкопляскането, което обиколи масата.

— В наше време означава, че ще се постараем денят на Саша да бъде прекрасен. А после ще купонясваме.

— Това много ми харесва!

— И аз вече си имам кумове — Дойл и Сојер. Те са същото, което ще сте ти и Райли за Саша.

— Разчитай на нас, братко. Ще ти спретнем страхотно ергенско парти, нали, Дойл?

— А ще има ли стриптийзъорки? — попита Райли.

— Класата им е твърде висока за стриптийзъорки — възрази Саша.

— Не, не е. — Дойл се пресегна за още шампанско.

- И ние ще си спретнем парти, Саша — успокой я Райли.
- И ще се обадиш тук-там — предположи Дойл.
- Имам нужните връзки.

Бран изчака вечерята да свърши.

— Бих искал всички да се присъедините към мен отвън след час. За нещо като церемония. Вземете и оръжията си.

— Ако е още една тренировка след тази вечеря... — Райли простена, докато се оттласкваше от масата.

— Нещо друго е. След един час — повтори Бран — до каменната ограда.

Райли прекара почти целия час в обаждания по телефона, после прибра телефона в джоба си и отиде да събере оръжията. Тъй като Бран не беше уточнил кои, тя реши да ги помъкне всичките.

Когато Сојер влезе в дневната въоръжен до зъби, тя осъзна, че и той бе решил същото.

— Тъкмо се канех да те издиря, след като си събера оръжията.

— Е, няма нужда да ме издирваш. Ще ти помогна да ги пренесеш.

— Намерих човек за твоя аквамарин — каза тя, докато провесваше пушката с голям обхват на рамото си.

— Вече?

— Такива сме ние. Бран не каза нищо за муниции, но... — Тя пъкна допълнителен пълнител в джоба си.

— Чакай. Къде? Как?

— На въпроса „как“ — познавам човек, който познава момиче, чието семейство притежава бижутериен магазин в Дъблин. Изработват пръстени, освен че ги продават, и имат свободни камъни.

— В Дъблин.

— Да, в другия край на страната, но разстоянието едва ли ще затрудни шиптър като теб. Чичото на момичето, близко на моя познат, ще може да ти покаже няколко камъка след ден-два. Така че — преместваш ни там, виждаме камъните, връщаме се по същия начин.

— Да, аз... Не очаквах да е толкова скоро.

— Ти решаваш, каубой.

— Да, аз решавам. Съгласен. И благодаря!

— Хубаво. Хайде, вземай оръжията! Да видим какво ни готви Бран.

Готвенето се оказа съвсем наблизно, забеляза Райли — Бран беше вдигнал един котел във въздуха. Картината на Саша с герба се носеше над него.

— Започнал си шоуто без нас? — смъмри го Райли.

— Още нищо не сте видели. — Бран погледна към останалите, които прекосяваха моравата. — Говорехме за задружност. Показахме, че сме задружни. Саша ни даде символ на тази задружност. Сега ще направим следващата стъпка, ако всички сте съгласни.

— С теб сме — каза просто Соьер. — Всички.

Райли кимна.

— До един.

— Тогава тук правя кръга. — Като извади една атаме^[1] от колана си, Бран я насочи на север, юг, изток, запад. — На тази земя, в този час, ние пръскаме светлината си, увеличаваме силата си. Разпалваме огъня, раздвижваме въздуха.

Огънят под котела лумна. Появи се лек вятър и кръгът от светлина около шестимата затрептя.

— Срещу безчестен заговор да се изправим, злината да поправим. Да разцъфти земята, да потече водата! Мрака да надвият слънцето, луната, волята си да изпитаме в борбата.

От тревата в кръга започнаха да никнат цветя. Чиста синя вода бликна от въздуха и се изсипа в котела.

— Роднини сме по кръв и по сърце. Единни нека бъдем, дори и разделени. Този символ ний създаваме, съюза си да не предаваме.

Въздухът затрептя. Райли почувства пулсирането му в собствената си кръв, почувства как вълкът в нея се отваря за силата, за абсолютната красота, докато Бран държеше ръце върху котела. Когато отново ги обърна към небето, в тях проблеснаха две бели шишенца.

Онова, което се изля в тях, приличаше на течна светлина.

Надигнаха се пари, нещото, което мърдаше в котела, забръмча.

— Това ми беше предадено, от ръка на ръка, магия на магия, син на дъщеря, дъщеря на син. — Бран вдигна нагоре атамето, плъзна го в котела. — Арбалетът ти, скъпа моя.

Саша му го подаде. В очите й Райли видя не само любовта, абсолютната вяра, но и преклонение пред чудото.

Щом пусна арбалета в котела, Бран се обърна към Аника, която безмълвно протегна напред двете си ръце. Той свали гривните, добави ги.

С пълно доверие Райли му даде пистолетите си, дори ножа на бедрото си. Сойер направи същото, после извади компаса.

— Трябва да вземеш и него.

— Сигурен ли си? — попита го Бран.

— Да. Предадено, от ръка на ръка.

Бран го пусна в котела, обърна се към Дойл и взе арбалета му.

— Ще ми се довериш ли отново? Ще ми дадеш ли и меча си?

— Да, и на всички в този кръг, както не съм се доверявал на другото от триста години.

Бран пусна меча в котела и той — макар да изглеждаше невъзможно — се побра в него.

— Борим се за светлина — нашата мощ срещу тъмната нощ. Свързани сме телом и духом, и ще е така и след намирането на третата звезда. В тази нощ и с този знак ние ставаме клан и от символа обединени, ще изпълним нашия план.

Парите над котела се раздвижиха и образуваха символа на герба.

— Искате ли да се случи това?

Вместо да отговори, Райли улови ръката на Сойер, после тази на Дойл. И шестимата се събраха около кръга.

— По волята на всички — да бъде!

Картината на герба засия ярко сред парите, превърна се в пламък и влезе в котела.

Изведнъж всичко утихна.

— Леле! — възкликна Сойер.

Райли въздъхна шумно.

— Голяма работа си, ирландцецо!

— Правим каквото можем. — Бран извади меча на Дойл, подържа го на лунната светлина. Гербът беше издълбан в стоманата, точно под дръжката.

— Вече е наш — промърмори Аника. — На нашето семейство.

Бран извади гривните, нахлузи ги на китките ѝ. Тя прокара пръсти по новите символи.

— Сега са още по-красиви.

— И по-мощни. — Бран подаде на Райли пистолетите. — Обединението е сила.

Сойер взе оръжията си, разгледа символа върху ръкохватките.

— Добре изглежда. — Взе и компаса си, сега носещ герба им. — Много добре.

Нека сега Нереза дойде, помисли си Райли и огледа небето. Нека дойде и премери сили с Клана на пазителите!

[1] Ритуална кама, обикновено с черна дръжка, използвана в неоезическите практики. — Б.пр. ↑

Нереза не дойде тази нощ, нито през следващата. Не изпрати кръвожадни създания да ги нападнат, когато се гмуркаха в студените води на Атлантика.

Нищо не се спотайваше в гората, не кръжеше в небето.

Саша нямаше видения.

Райли използва това време за себе си. Упражняваше се в стрелба, тренираше, не пестеше усилия, за да си върне предишната форма. Прекара часове сред книги, компютри, записки.

И още повече часове с Дойл в леглото. Или на пода.

Отиде със Сойер в Дъблин, уж че ще купуват провизии, оставяйки след себе си една нацупена Аника. Докато бяха там, тя се снабди с нова тениска.

И докато бяха там, замъкна раздвоения Сойер в една кръчма да пийнат бира.

— Може би трябваше да купя готов пръстен.

— По този начин ще означава повече.

— Да, но... тогава всичко щеше да е свършило.

Райли се облегна на стола, за да се наслади на своята „Гинес“ — не можеше да си представи нещо по-хубаво от една качествена „Гинес“, отпивана на бавни глътки в слабо осветена ирландска кръчма.

А ако прибавиш към нея порция пържени картопки, току-що извадени от фритюрника и поръсени със сол и оцет? Блаженство!

— Да не те хвана шубето?

— Не. Не, просто... — Сойер отпи бърза глътка от своята халба.

— Ще се сгодявам — с пръстен и всичко останало. Сериозен момент.

Щастлива, че може да пие за това, Райли вдигна халбата си.

— Наздраве за сериозния момент!

— Да. — Той се чукна с нея, огледа се наоколо, сякаш беше забравил къде са. — Струва ми се странно, че съм тук — с всички тези хора — и просто си седя и пия бира. И никой освен нас двамата не подозира какво се случва.

Като задъвка едно картофче, Райли също се огледа — бръмченето на разговорите, енергията и цветовете.

Приглушена светлина в ден, когато слънцето още не беше решило дали да се покаже; въздух, ухаещ на бира, пържени картопки и зеленчукова кремсупа.

Гласове — немски, японски, италиански. Американски, канадски, британски, ирландски акценти.

Тя винаги бе смятала, че един добър европейски бар е нещо като мини Европейски съюз.

— Липсват ми хората — осъзна тя, — а обикновено не е така. Но ми липсват шумът и оживлението. Лицата и гласовете на непознати. По-добре да не знаят какво става. Нищичко не могат да сторят по въпроса. Ех, хубаво е да седим тук като нормални хора и да пием нормална бира в нормална кръчма!

— Права си. За това се бием.

— Свят, където всеки може да пие бира в четири следобед във вторник.

— Или да се сгоди за русалка.

— Това може да се стори прекалено на хората в тази кръчма. Но да, пия за това. — Тя хвърли поглед към сервитьорката, младо момиче със свежо лице и тънморав коса. — Всичко е наред, благодаря.

— Когато свърша и този свят потъне в мрак, ще изпия кръвта ти.

Момичето имаше бърза усмивка, приятна извивка на гласа. А очите ѝ бяха слепи и луди. Райли пхна ръка под якето си, разкопча кобура.

— Недей — прошепна Сојер, без да откъсва очи от сервитьорката. — Тя е жертва.

— Ти си слаба. Не си въобразявай, че можеш да ме унищожиш. Ставам все по-силна!

Докато я гледаха, моравата коса порасна, стана сива, осеяна с черни нишки. Сините очи потъмняха, когато се насочиха към Райли.

— Може да те запазя и да станеш играчка на Малмон.

Макар да държеше едната си ръка на пистолета, Райли вдигна чашата си.

— Друг път! — каза и отпи.

Масата потрепери. Столовете затракаха. А останалите постоянни посетители продължаваха да пият, да си приказват, без да усещат

нищо.

Сойер размаха пръст във въздуха.

— Хей, ако ще се правиш на сервитьорка — което ти отива — защо не ни донесеш малко бирени фъстъци с бирата и пържените картопки?

Кремавата ирландска кожа поруменя от ярост.

— Ще те разфасовам и ще нахраня кучетата си с теб!

— Да бе, да! Може ли бирени фъстъци?

— Задава се буря.

Сервитьорката премигна, отметна замаяно моравата си коса.

— Извинявайте, отнесох се. Желаете ли още нещо?

— Не, благодаря. — Райли отпи голяма глътка от бирата, изчака момичето да се отдалечи. — Страхотно шоу.

— Жалко за бирените фъстъци.

Райли се засмя и подаде юмрук да се чукнат.

— Имаш яки топки, Сойер! По-добре да си вдигаме задниците и да уведомим останалите. Нереза се е окопитила и ни дебне.

Сойер въздъхна, докато се измъкваша от сепарето.

— Сега трябва да им кажем, че сме били в Дъблин.

— Няма как да го премълчим — съгласи се Райли. — Остави аз да се оправям.

— С удоволствие.

Предвид ситуацията, Сойер нямаше нищо против Райли да „поеме огъня“. Когато се върнаха и се отбиха в кухнята, той просто пъхна ръце в джобовете си — при торбичките със скъпоценни камъни, които бе прибрал там — и не си отвори устата.

Саша работеше сама, оформяше тесто в багети.

— А, върнахте се.

— Да. Ухае прекрасно.

— Правя соса за лазанята и се пробвам да приготвя италиански хляб. Забавно е. Надявам се, че сте купили рикота и моцарела.

— О... По дяволите! — Сега Райли пъхна ръце в джобовете си. — Ами ние...

— Трябва ви помощ, за да внесете продуктите? Аника е горе с Бран. Не знам Дойл къде е. — Саша избра един нож и направи диагонални разрези в багетите. — Изчакайте само да ги покрия, за да втасат, и ще ви помогна.

— Всъщност не купихме продукти.

— Какво?... Защо? Къде бяхте?

— Аника е в кулата, нали? Сойер искаше да купи камъни за годежен пръстен, затова...

— Сойер! — Като остави кухненската кърпа за малко, Саша се втурна към него, прегърна го силно. — Това е толкова... Камъни? Не цял пръстен?

— Виж, надявах се да ми помогнеш с дизайна, а после Бран да...

— О! Страхотна идея! — Тя отново го прегърна. — Много ще я зарадваш! Нямам търпение да започна. Кажи ми какво си представяш.

— Всъщност това трябва да почака малко. Нали? — Той се обърна за помощ към Райли.

— Да. Докато бяхме в Дъблин, ние...

— Дъблин? — Саша зяпна и се отдели рязко от Сойер. — Ходили сте в Дъблин?

— Казано с две думи: имам връзки, затова със Сойер използвахме компаса да отидем там, взехме камъните и бяхме седнали да пийнем бира, когато...

— Чакай малко. Ходили сте чак в Дъблин — няма значение колко бързо сте отишли и сте се върнали — обобщавайки Саша, отхвърляйки главния аргумент на Райли — и не сте казали на никого къде отивате? А после сте седнали да *пие*те бира?

— И на теб щеше да ти хареса. А, купих си и тениска. Имах нужда от тениска. Не сме си търсили партньори за секс на Графтън стрийт^[1].

— Всеки, който напуска къщата, трябва да ни уведомява къде отива. Явно нещо се е случило, докато сте били там. Ще събера останалите и ще ни обясните всичко.

Докато Саша старателно покриваше багетите с кърпата, Сойер запристъпва от крак на крак.

— Не може ли да не казваме защо сме отишли? Поне не пред Аника?

Саша го изглежда хладно.

— Трябваше само да ни кажете — на мен, на Бран или на Доул. Умеем да пазим тайна. Ще ги доведе.

Останала сама със Сойер, Райли въздъхна дълбоко.

— „Мама“ е много разочарована от нас.

— Чувствам се като идиот. Как успя да ме накара да се почувствам като идиот, без да повиши глас?

— Идва й отвътре. Ще отворя бутилка вино. Така и не довършихме халбите, а имам чувството, че ще се нуждаем от силно питие.

— И не купихме продукти. Как така забравихме да купим продукти?

— Бързахме да се върнем — напомни му Райли. Отвори бутилка червено, извади чаши. И се приготви за конското.

Аника слезе с танцова стъпка по задните стълби — нямаше и помен от цупенето й — а Дойл влезе отвън.

— Вино ли ще прием? С Бран работихме много. Виното е добре. — Аника обвини ръце около Сойер, сгуши се в него. — Ти също.

Той я погали по косата и се усмихна унило на Райли над главата й.

— Покажи малко солидарност — обърна се Райли към Дойл, преди той да успее да отиде за бира. Наля шест чаши.

Преди той да вземе едната, се вгледа в лицето й.

— Какво става?

— Изчакай да се съберем всички. — Тя забеляза от изражението на Бран, докато влизаше със Саша, че вече е отчасти информиран.

— Добре, ето какво. — За да събере кураж, Райли взе чаша, отпи. — Дватама със Сойер се пренесохме в Дъблин.

— Какво е Дъблин? — попита Аника.

— Столицата на Ирландия. — Погледът на Дойл се втвърди. — В източната част на страната.

— Това не е ли далече за купуване на продукти? Град ли е? — продължи Аника, като се отдели от Сойер. — И не ме взехте с вас?

— Не, аз... Вижте, ние...

— Той е трябвало да отиде там, за да направи нещо за теб. Изненада за теб.

Това изобщо не успокои Аника, която се намръщи на Райли.

— Изненада за мен? Каква?

— Ани, изненада означава, че не бива да ти казваме. Отидох да му помогна...

— Все едно — прекъсна я Бран, а тонът му бе също толкова осъдителен, колкото и този на Саша. — Да пътувате на такава

разстояние, независимо от причината, без да кажете на останалите, е сериозно нарушаване на правилата.

— Аз съм виновен... — поде Сойер, но Райли го прекъсна.

— Не, направихме го двамата. Само ще кажа, че ни хванахте натясно, и нека повече не се занимаваме с това. Сойер ако иска, да си посипва главата с пепел.

— Ей!

— Просто казвам, че повече те бива в извиненията. Можем да продължим да приказваме колко глупави и безотговорни или каквото там сме били. Или да ви кажем какво се случи, което е много важно.

— Никаква те няма в извиненията — промърмори Сойер.

— Казах ти.

— Нереза! Била е Нереза. — Саша пристъпи напред. — Сега го усещам.

— Появи се лично. Или по-точно в личността на сервитьорка в онази кръчма до Графтън стрийт.

— Отишли сте да пиете бира? — попита намръщено Дойл.

— О, сякаш ти нямаше да направиш същото! Свършихме си... работата и отидохме да пийнем в една кръчма, преди да се приберем. Тъкмо бях започнала да се наслаждавам на моята „Гинес“, когато се появи сервитьорката. Отначало беше собственото ѝ лице и тяло, собственият ѝ глас. Но думите ѝ?...

Райли притвори очи за миг, за да си припомни.

— Каза: „Когато приключа и този свят потъне в мрак, ще ти изпия кръвта“. — Райли погледна към червеното вино в ръката си, направи пауза, отпи сякаш напук. — И ако си мислите, че не е голям шок да чуеш някаква хубава млада сервитьорка да казва това с ирландски акцент, много грешите.

— Наоколо имаше много хора — добави Сойер. — Не можехме да я нападнем. Тя беше просто едно момиче. Нереза я използваше, така че не можехме да я проснем по гръб.

— Или да я застреляме. Заяви ни, че сме слаби, а тя ставала все по-силна. За да го докаже, ни се показа. Момичето се промени — и ето я нейна милост, застанала в препълнената кръчма. Сега косата ѝ не е напълно сива, има и черни нишки. Нереза изглежда по-стара, но не толкова, колкото когато я бях хванал над Капри.

— Оздравява — промърмори Саша. — Възвръща силата и способностите си.

Райли се престори, че се отегчава от приказките ѝ.

— Лошата Уилоу. От сериала „Бъфи, убийцата на вампири“. Вижте, само това успях да измисля, предвид факта, че пред нас стоеше невинно момиче. Само това успяхме да измислим.

— Нереза каза, че може да запази Райли и да я даде за играчка на Малмон.

— Да бе!

— Не я подценявай — предупреди я Сойер. — По някаква причина тя продължава да те държи на мушка. Та когато Райли я ядоса, кръчмата се разтресе. Бутилки, чаши, всичко затрака. Никой не забеляза.

— Тогава и Сойер я подхвана, поиска да ни донесе бирени фъстъци. Тя съвсем побесня и взе да бръцолеви как щяла да ни одере кожата и да нахрани кучетата си с нас. Понеже не можехме да ѝ влезем в тона, просто не ѝ обръцахме внимание. Последното, което каза, бе: „Задава се буря“. След това сервитьорката дойде на себе си, изглеждаше замаяна и объркана.

— Не се е опитала да ви нарани. — Като поклати глава, Бран взе бутилката, подаде една чаша на Саша. — Били сте само двамата, в затворено пространство и на обществено място, и сигурно щяхте да се поколебаете да използвате сила, но тя не ви е нападнала.

— Понеже не е можела — заключи Саша. — Още не е достатъчно силна за това. Да се превръща в някой друг, да заплашва — да. Но не и да ни удари.

— Всъщност тя не е била там. Прав ли съм? — обърна се Дойл към Бран. — Било е само илюзията за нея.

— И аз така смятам, да.

— Но ако е била по-силна, щяхте да сте сами с нея. — Аника се премести по-близо до Саша, за да накаже Сойер. — Нямахте да знаем къде сте. Нямахте да знаем, ако бяхте ранени или пленени.

— Да, но не бяхме. — Сойер реши, че е жизненоважно да го изтъкне. — Съжалявам, лоша преценка, но не бяхме пленени или ранени. А и през повечето време всички сме сами — или само с част от екипа.

— Но не сами или с част от екипа в проклетия Дъблин! — избухна Дойл.

— Вече ви казах — лоша преценка. Сбъркахме, но сега разполагаме с информация. Можете да продължите да ни триете сол на главата или да използваме каквото ви донесохме.

— И теб не те бива в извиненията — изкоментира Райли.

— Явно. Вижте, онова, което отидох да свърша, наистина беше важно за мен. Избрах лош начин и съжалявам. Меа culpa^[2], съвсем искрено. Нямам какво повече да кажа.

— Хайде да поохладим страстите и да поговорим по-късно. — Саша отиде да разбърка соса. — А и все още нямаме продукти.

— Не сте купили проклетите продукти?!

— Нещо се разсеяхме! — озъби се Райли на Дойл. — Но сега ще отидем за проклетите продукти!

— Не, ще отидем ние с Аника.

— Да. — Аника хвана Дойл под ръка. — Ще отидем, за да ми мине, и после пак ще говорим.

Тя вдигна ръка с дланта нагоре към Соьер.

— Списъкът с продуктите, моля.

Той го извади от задния си джоб, подаде ѝ го.

— По дяволите! — промърмори, когато тя излезе с плавна походка под ръка с Дойл.

— Ще ѝ мине. На всички трябва да ви мине — подкани ги Райли. — Стореното — сторено. Ако ще продължавате да ни се карате, искам още вино.

Саша им хвърли поглед от печката.

— Изложили сте се на излишен риск.

— Не го чувствахме така — сви рамене Райли.

— Докато сте чакали злата богиня да ви донесе бирени фъстъци? — иронизира я Бран.

— Дори тогава. Беше явна заплаха, ирландцецо. Дали ни е стреснала? Естествено. Но какво толкова можеше да ни направи? Нямаше да се бие сама. Знам, трябваше да ви кажем — освен на Аника, разбира се. Постъпихме глупаво, наистина глупаво. Просто дотолкова се бяхме вживели в тайната си мисия, че не помислихме за това.

— Късогледо, импулсивно. И разбираемо.

— Разбираемо... — Шокът остави Саша без думи. Тя се обърна рязко и зяпна изумено Бран.

— Влюбеният мъж често мисли със сърцето вместо с главата си — обясни той.

Сойер се опита да се усмихне победоносно на Саша, потупа сърцето си с ръка.

Тя изсумтя.

— Райли не е влюбен мъж и би трябвало да е по-разумна.

— Понякога човек върши глупости заради приятелите си.

— Не са точно глупости... добре де, млъквам — промърмори Райли. — Хайде, Саша, всичко е добре, когато свършва добре. Знам, че си умираш да видиш камъните, които Сойер купи за пръстена.

— Не мисля, че... По дяволите, разбира се, че искам да ги видя!

Възползвайки се от временното затишие, Сойер побърза да извади торбичките от джоба си.

— Ето големия камък.

Изтръска камъка в дланта си. Съвършено кръгъл, с красив син цвят, той засия в нея като малко езерце.

— Аквамарин. — Бран се усмихна и поглади рамото на Саша. — Според легендата някога русалките са ценели скъпоценните камъни.

— Синьо море. Името означава синьо море, така че подхожда — добави Райли.

— Прекрасен е, Сойер! Може ли? — Саша го взе, вдигна го на светлината. — О, вижте колко много оттенъци на синьото! Не би могъл да избереш нещо по-подходящо за Аника.

— Мислиш ли? Купих и тези по-малки камъни. — От втората торбичка той изсипа миниатюрни диаманти, розови сапфири, още аквамарини. — Реших, че ще измислиш нещо, и взех и тези. — От трета торбичка той извади две платинени халки. — После Бран може да съедини всичко.

— С удоволствие.

— И аз вече имам няколко идеи. — Саша огледа още веднъж камъка, върна го на Сойер. — Но да знаеш, че още не ми е минало.

— Все пак бележим напредък. — Той прибра в торбичките камъните и халките.

— Като си говорим за напредък, бих искала да добавя нещо. Когато кучката каза, че се задава буря, космите на врата ми се

изправиха.

Сойер погледна Райли.

— И твоите ли?

— О, да. В това се крие нещо, нещо голямо. Не е просто бръщолевене. Според мен тя се изпусна заради накърненото си самолюбие, но не бяха празни приказки. Може би ще извикат нещо в теб.

— Не и в момента — отвърна Саша.

— Нещо, за което да помислим. Аз ще го правя, докато чета книгите си. Това ще е моето покаяние.

— Проучването не е покаяние. Виж, ако направиш салатата...

— Аз ще я направя, тя да си гледа книгите. — Сойер направи опит да се усмихне самодоволно. — На нея там ѝ е силата.

— Добър план. Ще съм в стаята си, ако имате нужда от мен. — Райли побърза да се измъкне, докато имаше тази възможност.

Не ѝ харесваше, че Дойл и Аника още са бесни, но си помисли, че на Аника ще ѝ мине бързо. А що се отнася до Дойл — за него имаше план.

Чу ги да се връщат, тъй като бе оставила вратите на балкона си отворени. Изчаквайки удобния момент, продължи да работи, да си води бележки. Дойл не се забави много.

Когато влезе, тя седеше на бюрото си. Не носеше друго освен тениската му.

Той затвори вратата с решителен жест.

— Това ли ти е дрешката за проучвания?

— Това. — Тя се завъртя в стола. Да, още е ядосан, но... заинтригуван. — Знаех си, че скоро ще си поискаш тениската. Затова реших да ми е подръка.

— Мислиш си, че можеш да ме умилостивиш със секс?

— Защо не. — Тя стана. — Колкото до тениската, виждам, че ти вече си облякъл друга.

Докато той стоеше, тя свали ножницата му, остави меча до леглото. Върна се и започна да сваля тениската му.

— Толкова ли си сигурна в прелестите си?

— Прелести? О, моля те! Имам си всичко необходимо. А то е достатъчно, особено за мъж, който вече се е разхождал по тялото ми.

Тя метна тениската настрана, побутна го леко към леглото.

— Сядай, хубавецо, и ми позволи да те съблека.

— Не ти ли мина през ума, че вместо мен можеше да влезе я Сойер, я Бран?

Ново побутване.

— Първо, аз бях облечена. Второ, ти си единственият, който влиза, без да чука. Сядай — повтори тя.

— Не съм дошъл тук за секс. — Но той седна отстрани на леглото.

— Животът е пълен с изненади. — Тя свали ботушите му, усмихна се, докато разкопчаваше колана му.

— Това, че ще правим секс, не означава, че ми е минало.

Тя го побутна да легне по гръб. Действайки бързо, смъкна джинсите му, изрита ги в другия край на стаята.

После се качи на леглото и го яхна.

— За какво, казваш, че ще си говорим после?

Доыл я хвана за косата — не особено нежно — за да я придърпа към себе си. Докато устните ѝ срещаха неговите, я завъртя и я просна по гръб.

Тя очакваше просто да я обладаете, да задоволи страстта си — и нямаше да има нищо против. Вместо това той премести хватката си от косата ѝ към китките, изви ръцете ѝ над главата.

Инстинктът я накара да опита да се освободи.

— Хей!

— Млъквай!

Той впи устни в нейните, кръвта ѝ закипя. Бореше се — не в знак на протест, а защото искаше да го прегърне.

Би трябвало да каже „не“, да му нареди да спре веднага, или да приеме онова, което ѝ предлагаше. Ядът още го владееше, а заедно с него и желанието да наранява. Тя си мислеше, че може да го води за носа — и може да се каже, че бе успяла — но тепърва ѝ предстоеше да види резултата от действията си.

Първо, харесваше му да е безпомощна, затисната под него, с ръце, приковани от неговите. Тялото ѝ потрепери и се замята, когато той притисна устни към гърдата ѝ; когато използва зъбите си, за да ѝ причини лека болка.

Тя би могла да обезоръжи с тези свои очи. Но ѝ предстоеше да научи какво е изборът ти да се стопи в пламъка на желанието.

Той свали ръцете ѝ, като все така стискаше китките ѝ. Нахвърли се безжалостно на тялото ѝ. Тя извика, когато усети езика му. Изви се и се загърчи, и отново извика, когато той не спря.

Но думата, която извика, не беше „не“.

Беше „да“.

Райли знаеше какво е да гориш. Знаеше какво е дива страст. Но това сега я пренасяше отвъд познатото. Той я хвърляше в една бездна, след която идваше друга. И пак, и пак, докато дробовете ѝ пламнаха, а сърцето ѝ заби до пръсване.

Когато Дойл освободи ръцете ѝ, за да може да използва своите върху нея, да я притиска и гали, и да засища глада си, нейните успяваха само да стискат чаршафа и да оставят онова, което той събуждаше, да бушува в нея.

Всяко местенце, по което се движеха грубите му ръце, потреперваше, сякаш нервите ѝ бяха разположени извън кожата.

Когато той я повдигна рязко, главата ѝ се люшна назад. Тялото ѝ се разтресе, всеки сантиметър от него, при мисълта, че ще има още. При копнежа за още.

— Не, не, ще гледаш! Отвори очи и гледай този, който те обладава, както си създадена да бъдеш обладавана! Погледни ме, дявол да те вземе, погледни този, който знае какво се крие в теб!

Тя отвори очи, погледна в неговите, толкова наситенозелени, че едва не я ослепиха. Но в тях видя желанието и знанието. За нея.

Тя обгърна бедрата му.

— Гледам те.

Възбуден до крайност, той проникна в нея. Обладаваше я, докато кръвта му кипеше, а сърцето му биеше до пръсване. Защото я видя такава, каквата е, позна я, тя него — също.

И се изплаши, че и двамата са прокълнати.

Беше я подчинил, помисли си тя, докато лежаха омекнали като восък. Тази единствена стъпка, която не би позволила на друг, бе позволила на него. Да обладае тялото ѝ, ума ѝ — всичко, което представляваше.

Веднъж направила тази стъпка, как щеше да се върне назад?

Как би могла да се върне назад?

Когато той се претърколи, за да легне по гръб до нея, тя инстинктивно поиска да се сгуши в него. Но потуши това желание,

остана където си беше.

Не се увличай, предупреди се. Знаеше как да се оправя с фактите и да не се увлича.

— Ще взема да задържа тая тениска. Явно има ефект.

— Задръж я, щом искаш. Или каквото е останало от нея.

Озадачена, тя погледна надолу, забеляза разкъсаната фланелка в подножието на леглото.

— Ако продължаваме в тоя дух, скоро и двамата ще ходим голи.

Той се претърколи, взе шишето с вода от нощното ѝ шкафче, изгълта половината. Накрая все пак се сети да ѝ предложи останалото.

— Направил съм ти синки.

Тя огледа щетите. Синини по китките, още няколко тук-там.

— Не е кой знае какво.

Но той стана и донесе при леглото бурканчето ѝ с балсам.

— Много ти бях ядосан — призна, докато я мажеше с него.

— Колкото и да ми се караш, не можеш да надминеш Саша по неодобрение. — Райли въздъхна шумно. — Реакцията ѝ ме смаза. Наистина трябваше да кажем на някого какво ще правим, къде отиваме. Сојер искаше да вземе камъните за годежния пръстен за Ани и...

— И аз така си помислих, но смятах, че ще купите готов пръстен. Което не ви извинява.

— Направих си изводите, няма да се повтори. Подкопа желанието ни да сме единни, беше лекомислено. Дори с оправданието, че старите навици трудно се преодоляват... Съжалявам. Друго не мога да направя.

Тъй като тя все още се чувстваше леко замаяна, стана от леглото, навлече съдраната му тениска.

— Ще отида да... Чакай малко! Ти каза, че си се досетил защо сме отишли. Ами Ани?

— Може и тя да се е досетила, не е малоумна, но ѝ отклоних вниманието в друга посока. Казах, че сигурно сте отишли да ѝ купите нова рокля и чифт обеци. За подарък.

— Съобразителен си.

— Това я умилостиви, както и половинчасовото ни посещение в едно магазинче за дрънкулки, което едва изтърпах.

— Щях да съм ти длъжница, ако не беше сексът преди малко — според мен ти се изплатих докрай. Ще си взема душ, после ще слеза долу да продължа с умилюстивяването, като свърша някоя и друга домакинска работа.

Когато той не показва желание да се присъедини към нея, тя отиде в банята, затвори вратата.

Затвори очи.

Той бе разтърсил всичко в нея, осъзна тя. И сега разтърсеното се бе върнало в порядък, който тя не проумяваше.

Ще го проумее, обеща си. Каквато и да е загадката, какъвто и да е проблемът, кодът, накрая ще го разгадае.

Свали тениската, осъзна, че мирише и на двамата. Смесица от двамата. Спойка.

И като я сгъна и остави настрана, се почувства глупаво, защото знаеше, че няма да я изхвърли.

[1] Една от двете главни търговски улици в Дъблин. — Б.пр. ↑

[2] Моя е вината (лат.). — Б.пр. ↑

След няколко дни затишие, рутинни тренировки и гмуркане Дойл изчисли, че е крайно време да смесят нещата. Отиде с Бран в кулата, където наблюдаваше как приятелят му пише в дебелия том за заклинания.

Не е само вихрушки и извикване на мълнии, помисли си той. Част от магията е... ами... уморителен труд, а друга се задейства от прозаични средства, като писалка и хартия.

Бран остави химикалката, прочете написаното. След това положи ръка върху страницата. Проблесна светлина, задържа се. Разсея се.

Голяма част от магията, забеляза Дойл, представляваше мощна, изумителна сила.

— Имаш ли минутка? — попита, когато Бран погледна към него.

— Да, вече имам. Нещата трябва да се записват и магията да се запечата. За нас и за тези, които ще дойдат след нас.

Любопитен, Дойл приближи, за да види какво е написал Бран.

— На стария език е.

— Езикът на моята кръв — и на твоята. На старите богове, на старите сили.

— Нещо като заклинание за локация — заключи Дойл, докато превеждаше. — И използваш герба като... средство за установяването ѝ.

— Може да се каже. Хайде да прием чай. — Той се надигна, като остави книгата отворена, и отиде да включи един електрически чайник.

— Ти нямаш нужда от електричество и чайници.

— Е, да кажем, че боговете помагат на тези, които си помагат сами. По-добре да не мързелувам, когато става дума за обикновени неща.

— Друг на твое място щеше да се възползва.

— Не съм научен така. Заклинанието... — поде Бран, отклонявайки темата, докато отмерваше листата чай. — Мислех за

това, което се случи на Райли, и после — какво направиха тя и Сойер. С помощта на заклинанието ще намираме всеки, който може да се отдели от нас. Работя над него, откакто отвякоха Аника и Сойер в Капри, но досега все изскачаше нещо друго.

— През последните няколко дни разполагаме с малко повече време, така е.

— Колкото, толкова. Нетърпелив ли си да се биеш с Нереза?

— Братко, може и да имам цялото време на света, но ако точният момент е настъпил — а всички вярваме, че е така — по-добре да не го пилеем.

— Съгласен съм, но ми беше приятно да гледам как Саша се устройва тук и има време да рисува, без денонощно да я нападат видения.

Той приготви чая, предложи чаша на Дойл. Остави своята настрана и заключи заклинателната книга.

— Хайде да поседнем и да ми кажеш какво ти е на ума.

— Сойер се е отделил със Саша в другата кула.

— Работят върху дизайна на пръстена, да. — Бран се усмихна и се облегна назад.

Виждайки многозначителната му усмивка, Дойл сви рамене.

— Уважавам жените, но съм свикнал да обсъждам военните въпроси с мъже.

— Всички ние, взети заедно, нямаме твоя опит в битките.

Преди Дойл сигурно щеше да се съгласи, но сега поклати глава.

— Не е така, вече не. Но като оставим това и равенството на половете настрана...

— Понякога мъжът иска да разговаря с мъж. А жената с жена...

— Нямаме голям напредък. Изследването на подводните пещери не ни е донесло друго освен отметнати места за оглед.

— Съгласен съм. Същото беше и в Корфу и Капри.

— Тук ми изглежда различно. — Неспкоен, Дойл хвърли поглед към прозореца. — Не знам дали е заради чувствата ми към това място, но наистина е различно.

— Би ли го направил пак? — попита Бран. — Все се чудя. Ако знаеше, че не можеш да спасиш брат си, би ли постъпил другояче?

— Да не правя нищо, за да го спася? Е, тогава щях да имам живот с по-нормална продължителност, но какъв щеше да е той, като

знам, че не съм направил нищо за брат си, а съм мислел за себе си? Имах достатъчно време да стигна до извода, че съм сторил всичко по силите си. Не успях и тази мисъл никога няма да ме остави на мира, но знам, че сторих всичко по силите си, и бих го повторил.

Дойл се вгледа в чая си, тъмен и силен.

— Ти се чудиш защо не съм помолил Сойер да ме върне във времето, за да убия вещицата, преди тя да го нарани. Да, Сойер би го направил, защото е готов на всичко за приятелите си. Но ще те питам, теб, магьосника, бих ли могъл да променя съдбата?

— Не знам, ала съм сигурен в едно. Възможно е да спасиш един брат, а да загубиш друг. Или да започнеш война, в която ще загинат хиляди. Миналото според мен не бива да се променя. Дори боговете не го правят.

— Промениш ли един миг, променяш безкрайността. — Дойл се загледа в огъня, сенките и светлината. — И аз си го мислех. Но се провалих и мъжът, който той би могъл да бъде, беше погубен. Мъжът, който можех да бъда аз, бе погубен с него.

— И сега си достатъчно мъж. Затова сме тук, ти и аз, и още четирима други, понесени от ветровете на съдбата, образно казано. Вярвам в мисията ни и във всяка наша стъпка, във всеки избор, който правим. Затова сме тук.

Бран замълча, изви веждата си с белега.

— Какво искаш да направим?

— Мислех си за изговорените думи, за виденията на Саша. За това, че дойдохме тъкмо тук, а не другаде. Боговете ни карат да си платим за всичките ни стъпки, за всичките ни избори.

А този щеше да е един от най-болезнените, помисли си Дойл.

— Познавам пещерата, в която умря брат ми. Време е да се върна там. Време е да потърся там.

Очите на Дойл се присвиха, докато гледаше Бран.

— И ти си си мислел същото.

— Каквото и да съм си мислел, решението трябваше да дойде от теб. Ако си готов за това, ще отидем заедно.

— Утре.

— Утре — съгласи се Бран. — Мислех си за едни други думи — онези, които ти е казала червенокосата вещица. Че любовта ще пониже сърцето ти със зъб и нокът.

Дойл едва не прихна.

— Райли? Тя не се е втурнала да ми пронизва сърцето. Двамата сме се разбрали.

Бран се канеше отново да заговори, но Саша влетя в стаята.

— Съжалявам, че ви прекъснах.

— Не, свършихме. — Дойл се надигна да си ходи.

— Недей да ставаш още, искам да си кажеш мнението. Най-после улучих вкуса на Сойер на деветдесет и осем процента. Хвърлете един поглед. Той отиде да се увери, че Аника е заета. И да помисли още малко.

Тя прелисти страниците на скицника си, всяка съдържаща модели на пръстени, и всичките се сториха на Дойл повече от добри. Спря се на страница с един-единствен модел в средата.

Саша бе използвала цветни моливи, за да го открие — морскосиньото на централния камък, заобиколен с ореол от бели диамантени късчета, те пък оградени с два розови сапфира от двете страни. Едната халка улавяше отраженията в розово, бяло и синьо — които се повтаряха и на другата, венчалната.

— Прекрасно е и много ще й отива. Уникално — добави Бран. — Като нея.

— Не искам да му натрапвам мнението си, но според мен това е моделът! Ще го покажа на Райли. Ти какво мислиш? — обърна се тя към Дойл.

— Не ме бива в тия неща. На мен ми изглежда добре. Много блясък, точно по вкуса на Аника.

— Усецам, че се колебаеш. — Саша го изгледа изучаващо.

— Не ме бива в тия неща — повтори той. — Просто си спомних, че тя хареса украсата около герба, плитките. Ако халките бяха сплетени...

— О! — Саша го тупна ентузиазирано по рамото. — Суперидея! Ей сега ще го нарисувам! И ако Сойер не ми даде зелена светлина, значи му има нещо.

Тя излетя от стаята, както бе влетяла.

— Добре, това е уредено. — Бран се отпусна назад с чая, усмихна се на Дойл. — И май всички вземем участие. Така ни било писано.

Дойл замислено потърка рамото си.

— Жена ти удря по-силно от преди.

На Саша не й отне много време да преработи модела. Откри Сойер в библиотеката в кулата, където той работеше с Райли.

— Аника?

— Занимава се с прането. Не познавам друг, който толкова да обича да го прави. — Сойер остави компаса върху една карта, поклати глава. — И има повече късмет, отколкото аз с това тук.

— Аз пък имах невероятен късмет. Добавих още един щрих към модела.

— Вече почти ме беше навила за другия.

— Но не на сто процента. Мисля, че идеята на Дойл ще ти хареса.

Райли вдигна поглед от книгата си.

— Дойл?

— Имаше предложение. Виж тук, Сойер. Халките можем да ги сплетем по същия начин, който използвах за оформянето на герба.

— Не знам дали... — Той погледна скицата. — О, да! Това е! Това е пръстенът! Защо не се сетихме по-рано?

— Не знам. Райли?

— Право в целта, Саша. Нали, Точно око?

— Право в целта.

— Занеси го на Бран тогава, нека започне със заклинанията.

— Да. Добре. — Той прибра компаса в джоба си, взе рисунката, която Саша скъса от скицника си. — Благодаря.

Саша го гледаше как тръгва.

— Нарочно го пришпори.

— Тук нищо не се случва. Всичко е застинало. Имам нужда от движение. Хайде да измъкнем Аника и да поработим върху премятанята.

— Не ми се удават особено.

— Именно.

— Има и друга причина, нали?

Райли избута назад масата, разкърши рамене.

— Може би ще поговорим за това след упражненията.

Беше неспокойна, призна си Райли, докато измъкваше приятелките си навън. Не можеше да се отърси от това — нито с работа, нито с гмуркане, нито със секс и сън. Винаги, когато умът ѝ се разсееше за миг, безпокойството се завръщаше.

Реши, че известно време ще стои настрана от мъжете и ще започне да тренира нещо, което изисква връзка между ума и тялото.

Небето се задържа синьо и почти безоблачно, слънцето грееше весело. Доволна, Райли захвърли суитчъра, който бе взела на излизане, застана с ръце на бедрата, облечена в избеляла червена тениска с надпис „Изрови го!“.

Тук не беше Капри или Корфу, но този вкус на ирландско лято — който успяваше да се задържи цял ден — те караше да се чувстваш добре.

Тя се затича, направи тройно кълбо напред, закова при приземяването.

О, да, възвръщаше си формата!

А и Саша не беше толкова зле, колкото преди. Разбира се, приземяванията ѝ още бяха колебливи, но сега отскачаше по-високо. Колкото до Аника — никой не можеше да ѝ се опре. Все едно имаше криле, а не опашка.

Следвайки инструкциите на Аника, Райли направи кълбо назад, изви се и изпълни страничен ритник. Господи, толкова ѝ се искаше да има някой, с когото да се бие.

Следващата инструкция на Аника не се хареса особено на Саша, но тя атакува Райли, която събра ръце в кошница. Когато кракът на Саша удари кошницата, Райли го изблъска силно назад.

Последвалото задно кълбо бе повече от прилично, приземяването — нестабилно според Райли, но Саша бързо си върна равновесието, замахна с юмрук във въздуха.

— Направих го! Ще го повторя. По-добре.

Този път, докато беше във въздуха, Саша имитира стрелба с лък. Райли не се съдържа и се усмихна дори когато Саша не успя да се приземи добре и падна по задник.

— Още един път! — извика Райли.

На този „още един път“ Саша се закова, след което им хвърли победоносен поглед.

След час Райли вече се беше изпотила хубаво, мускулите ѝ бяха свършили добра работа, умът ѝ беше бистър. Но безпокойството отново я загложди.

— Окей, раздвижихме се. Божичко, как само се раздвижихме! — Саша седна на земята. — Е, за какво искаш да говорим? — обърна се към Райли.

— Не знам точно. — Райли разкърши рамене, сякаш искаше да провери как са.

— Боли ли още?

— Не. — Като поклати глава към Аника, Райли напрегна глезените си, ахилесовите сухожилия. — Добре съм, и теглото ми вече става за бой. Май съм готова за бой. Чакането ме изнервя. Толкова сме близо. Искам да приключим.

Докато раздвижваше четириглавите мускули, погледна нагоре. Дойл стоеше на терасата, бризът рошеше косата му, очите му бяха вперени в нея. След един дълъг момент той се прибра.

— По дяволите!

— Да не сте се скарали с Дойл? — Аника погали съчувствено Райли по ръката. — Обичаш да се караш с Дойл. Нещо като любовна игра.

— Да. Не. Искам да кажа, че не се караме. Вероятно ще го правим и не виждам нищо лошо. — Тя погледна към Саша. — Но ти вече си усетила как стоят нещата.

— Съжалявам. Нямах как да не усетя. Имаш чувства. И защо не?

— Нямам проблем с чувствата. Но получавам повече, отколкото искам, и не знам какво да правя. Не съм търсила подобно нещо, а сега започвам да привиквам.

— О! Ти си влюбена! Това е прекрасно! — Аника уви ръце около Райли.

— Но не за всички.

— А би трябвало.

— И не знам дали е това. Просто... защо не може да е само секс? В него няма нищо сложно. Но не знам какво да правя с това!

— Отива ти — отбеляза Саша.

Райли зяпна.

— Моля?

— Наистина. Пасва ти като ръкавица. Признавам, че малко се безпокоях, защото си и войнствена, и твърдоглава.

— Не съм твърдоглава. Рационална съм.

— А чувствата не са. Ти ми помогна с моите към Бран, отвори ми очите за потенциала, който имам — сама и с него. Затова ти казвам: ако Дойл е човекът, когото искаш, не се колебай и вземи каквото желаш.

— Донякъде съм го направила.

— Обичам секса — заяви Аника и праметна дългата си плитка на гърба.

— Чували сме го. — Райли завъртя очи. — Буквално.

— Носи наслада и вълнение. Но със Соьер научих, че може да бъде и нещо повече. Любовта дава повече, с нея сексът означава повече. Когато вече няма да имам крака, пак ще можем да се чифтосваме. Радвам се. Но съм тъжна, защото знам, че няма да можем да се разхождаме или да му приготвям храна, или да лежа с него в леглото и да спим заедно.

— О, Ани. — Саша я приближи и я прегърна. — Толкова е несправедливо!

— Но ще бъдем заедно. Държа да го кажа. Намерихме начин да сме заедно и ще бъдем щастливи. Ако Дойл може да те направи толкова щастлива, трябва да послушаш Саша.

— И откъде да знам дали ще ме направи щастлива?

— Разбери — подкани я Саша. — Достатъчно си умна, и да, твърдоглава, за да постъпиш другояче. Той се нуждае от теб.

— Той... какво?

— Може и да не го съзнава, може и да не е способен да го приеме в момента, но се нуждае от теб. А когато мъжът срещне момчето, когато момчето разпознае мъжа, старата кръв ще се пролее свежа.

— Ани — нареди Райли, — иди да извикаш останалите. Побързай! Какво виждаш, Саша?

— Спомени и тъга, възобновени. Зараснали рани, стари белези — наново отворени. Тя се храни от болката, рови в миналото, за да се надигне и нападне. Тя лъже. Бъдете силни, бъдете верни, издръжте тази проверка. Защото звездата чака в мрака, при невинните. Върнете

светлината на мъжа, на момчето. Вижте името, прочетете името, изречете името. И намерете светлото и бялото.

Саша притвори очи, вдигна ръка.

— Дайте ми минутка. Това беше силно. — Когато почувства прегръдката на Бран, се облегна на него.

— Помниш ли какво каза? — не се сдържа Райли.

— Да, и какво видях. Пещера, но не е ясно. Промени се. Може би беше светлината. Твоята светлина — отначало толкова чиста, толкова бяла — каза тя, докато посягаше за ръката на Бран. — Но после дойдоха сенките. Не бяха сенки. И тя се появи. Нереза. Но не беше тя. Не точно. Не разбрах нищо.

— Хайде да влезем вътре — предложи Соьер. — Трябва да седнеш и да си починеш.

— Не, всъщност предпочитам да съм на въздух. Стана много студено. Пещера, но не под водата. Сигурна съм. Изглеждаше голяма отначало — после малка. Но достатъчно голяма, за да можем четиримата да стоим прави. Това е лошо място. Много лошо. — Пръстите ѝ върху ръката на Бран побеляха. — Има ужасни неща, стари и ужасни. Точно каквото тя иска и търси. Но... господи, после е тъкмо обратното. Ведро и спокойно.

— Може би ще извадим онова, което е старо и ужасно, и това ще промени нещата.

Саша кимна към Райли.

— Може би. Не знам. Знам само, че трябва да отидем там. — Сега тя се обърна към Дойл. — Много съжалявам. Трябва да отидем там. Където ти си загубил брат си.

— Знам. Говорих с Бран за това.

— Правите планове без целия клас? — смъмри го Райли.

— Откъде да започнем. Познавам пещерата, знам къде се намира. На петдесетина километра оттук.

— Покажи ми на картата — подкани го Соьер. — За да я включа в търсенето.

— Ще я намерим. — Бран погали Саша по рамото. — Оправи ли се?

— Да.

— Малко храна ще ти дойде добре. И вино.

— Няма да споря.

— Супата се готви. Ани, защо не я погледнеш? Аз ще взема картата. — Соьер я дръпна за ръката и остави Дойл насаме с Райли.

— Не обичам да се обяснявам — поде той.

— Тогава недей. — Тя понечи да се отдалечи. Дойл я хвана за лакътя.

— Исках да поговоря с Бран и Саша, защото щях да говоря за връщане на мястото, където изгубих брат си и убих вещицата, която го прокълна.

— Хубаво.

— Това ли е всичко?

— Божичко, Дойл, отвори си очите. *Всички* знаем колко е ужасно, *всички* знаем колко боли. Затова си искал първо да се изповядаш пред Бран. Чудесно. Аз... ние сме с теб.

— Щях да говоря със Соьер пред теб.

— Сега пак ме ядосваш.

— Защо излезе тук с приятелките си?

— Исках да потренирам. Саша има нужда от тренировки. — След тези думи Райли изруга тихо. — Е, добре, исках известно време да съм в женска компания.

Той се поколеба, но отпусна хватката върху ръката ѝ.

— Ако имах живот, който можех да загубя, бих го поверил на теб. Това означава доверие и уважение.

— Може да се престоря на идиотка и да заявя, че ти е лесно да го кажеш. Но не съм идиотка и знам, че не е. Всичко е наред. — Тя му подаде ръка в знак на помирение.

Той я хвана за раменете, повдигна я нагоре, целуна я.

— Не си ми сестра.

— Хубаво е, че не съм.

— Но... значиш много за мен. Затова искам утре, когато отидем там, да си до мен.

Поразена, развълнувана, тя го погали по бузата.

— Ще бъда до теб.

Той я пусна на земята, размисли и хвана ръката ѝ. Но вместо да я раздруса, я задържа в своята, докато се връщаха към къщата.

Добре въоръжени, всички потеглиха рано сутринта. Райли беше на мотоциклета зад Дойл, докато се отдалечаваха от крайбрежието и минаваха през земя с меки зелени хълмове, които се издигаха към небе с гальовен летен син цвят.

Тя си представи как Дойл е поел по подобен маршрут през онзи тежък за него ден, яхнал кон. Копитата чаткат по земята, пелерината на Дойл се развява, когато той увеличава скоростта. Сега пътуването е по-бързо, помисли тя, докато профучаваха през завой, от които дивии лилии изскачаха жълти — като слънцето, на което танцуваха. Но и по-трудно. Преди той беше вярвал, че ще спаси брат си, ще го върне у дома при семейството му.

Сега знаеше, че не може да го направи.

Но ако намерят звездата...

Възможно ли е това място, което някога бе съдържало такова зло, да е убежището на Ледената звезда?

Все едно, те пътуваха към битка. А Райли беше повече от готова да се бие.

Значиш много за мен. Така й беше казал той. Тя се опита да не мисли твърде много за това, също както се опитваше да не задълбава в собствените си чувства. Точно сега това изобщо не е най-важното, напомни си тя. Каквото и да чувстваше тя, каквото и да чувстваше той, то не можеше да се мери със съдбата на световите.

Дойл намали скоростта, отклони се по тесен неравен път.

— Ще продължим пеша — обяви. — Колата на Бран не може да мине оттук.

Райли скочи от мотоциклета.

— На какво разстояние е?

— Малко повече от километър.

Той замълча, погледна отвъд един каменен зид към малка ферма, където петнисто куче дремеше на слънце, а в полето зад него пасяха крави.

Докато стоеше, фермерската къща с нейната синя украса, пристройките, един стар трактор, дори петнистото куче избледняха.

В полето и нагоре по хълма пасяха овце. Едно овчарче дремеше, подпряно на скала. То отвори очи, бледосини, и погледна към Дойл.

— Виждаш ли го?

— Кучето ли?

— Момчето. Онзи ден ме наблюдаваше. И сега ме наблюдава.

— Няма никакво момче. — Райли задържа ръката си на лакътя му, погледна назад към Бран, който приближаваше с останалите.

— Косата му е почти бяла под шапката. Задрямал е, с кривака в скута си.

— Във въздуха има някакво петно. — Бран вдигна ръка, побутна го. Присви очи при съпротивата му, побутна го отново.

Красивата ферма беше притихнала, кучето продължаваше да дреме.

— Тя те кара да виждаш разни неща, приятелю.

Дойл кимна при думите на Соьер.

— Нагоре по тази пътека, на около километър. Пещерата е малко хълмче от скала и чимове. Пред нея има езерце. През онзи ден беше почерняло.

А онова, което живееше в него, припомни си той, докато тръгваха по пътеката, се беше плъзгало под мазната повърхност като змия.

Сега край тясната пътека бяха същите жълти лилии и избуяли плетища, отрупани с обички. Наблизо прелетя сврака.

Докато приближаваха, той забеляза знаците и талисманите — издялани в дърво или камък, изработени от клечки и сламки. Предупреждения и защиты срещу злото.

Тъй като другарите му не казваха нищо, той знаеше, че виждат само виещия се каменен зид, дивите цветя, пръснатите в полето крави.

Гарван се спусна от небето, кацна на стената. Райли посегна към пистолета си, но Дойл възпря ръката й.

— Виждаш го — поне това. — Той извади меча си, разреже птицата на две.

Появиха се дървета, от тях се обаждаха птици. Ведрите полски птици, които не вредяха никому. През дърветата той улови проблясването на водата от езерото. Зави надясно, закрачи през предлагащата защита горичка.

Тъмносиня вода наскрещ диви треви, задушена от плаващите листа на лилии.

После черна и мазна, раздвижвана от онова, което живееше отдолу.

— Какво виждаш? — попита той Райли.

— Езеро с лилии, което се нуждае от почистване.

— Друго петно. — Бран отново протегна ръка. — И през него водата изглежда гъста и черна.

— Пещерата. — Саша посочи към високия тъмен отвор. — Кръв и кости. Котел, в който бълбукат и двете. Не е чисто, не е чисто. Нереза лъже, и всичко вътре е лъжа. — Саша въздъхна, дойде на себе си. — Тя чака.

— Трябва да вляза вътре сам. Сам — повтори Дойл, преди някой да успее да възрази. — На мен нищо не може да ми направи.

— Глупости!

— И аз мисля като Райли — обади се Соьер. — Всички или никой. Гласувам за всички.

Райли извади пистолета си.

— Нали ще пуснеш светлините, Бран? По-добре да виждаме къде вървим.

Отворът на пещерата бе облян от светлина, ярка и бяла. Тръгнаха към него заедно, влязоха вътре.

Висока и широка, както си я спомняше Дойл. Листа и борови иглички, навени от вятъра и застлали пода й. Животни, използвали я за убежище и оставили подире си изпражнения. Неравни туфи мъх, костеливите пръсти на плевели, прорасли в скалистите стени.

— Нека се разпръснем — предложи Райли. — И да огледаме.

— Не се отдалечавайте много — предупреди ги Саша. — Усещам нещо... недобро.

— Засега ще се движим двама по двама. Саша е права. — Бран надникна през своята светлина. — Тук има нещо недобро.

Огледаха пещерата. Райли клекна и се зае да изучава старателно стените сантиметър по сантиметър. Само на половин метър от нея Дойл прокара ръце по трошливия мъх.

Напрежението впи нокти във врата му. Мускулите на корема му се стегнаха, сякаш се готвеха за битка.

Чуваше как Аника разговаря тихичко със Соьер, чуваше как ботушите на Райли дращят по земята, докато тя се движеше покрай стената.

Светлината се промени, премина в мръсносиво, в пещерата стана студено. Той се обърна.

Кости осейваха пода и Дойл подуши кръв, която се процеждаше в пръстта. Насред пещерата имаше черен котел, който димеше над огън, червен като прясна рана.

Вещицата, която той бе убил, стоеше и бъркаше съдържанието му с черпак, направен от човешка ръка. Косата ѝ бе черна и разрошена, лицето ѝ — ослепително красиво. Усмихна му се.

— Можеш да го спасиш. Върни времето тук и сега. Той те зове.

Тя посочи с ръка.

На пода на пещерата, блед като платно, с няколко кървящи рани по тялото, лежеше брат му.

Протегна трепереща длан към него.

— Дойл! Спаси ме, братко!

С меч в ръката Дойл се извъртя рязко, за да посече вещицата, но тя изчезна със смях. Той се втурна към брат си, свлече се на колене до него, както бе направил толкова отдавна. Почувства как кръвта се стича по ръцете му.

— Умирам...

— Не! Тук съм! Тук съм, Фейлим!

— Ти можеш да ме спасиш. Тя каза, че само ти можеш да ме спасиш. Отведи ме у дома. — Между устните му плъзна струйка кръв, той потрепери. — Толкова ми е студено.

— Трябва да спра кървенето.

— Има само един начин да го спреш — като ме спасиш. Убий ги! Тяхната кръв за моята. Убий ги и ще живея. Заедно ще се приберем у дома. — Ръката на брат му се вкопчи в неговата. — Не се проваляй отново, скъпи братко! Не ме оставяй да умра тук. Убий ги! Убий ги всичките! Заради моя живот!

Стиснал брат си в прегръдките си, Дойл погледна назад.

Другарите му се биеха — с пистолет и арбалет, светлина и гривни, нож и юмрук, защото през задимения въздух в пещерата летеше крилата смърт.

Той не можеше да ги чуе.

— Аз съм ти брат, ти си се клел да ме защитаваш! Аз съм твоя кръв. Убий първо вещицата. Останалите са по-лесни.

Дойл постави нежно длан върху бузата на брат си. И като се изправи, вдигна меча си.

В Дойл кипеше хладна ярост, леден гняв, а наоколо бушуваха кръв и лудост. Неговият брат. Млад, невинен, страдащ. Животът изтичаше от него, от смазаното му от болка тяло.

Около него се водеше люта битка.

Битките никога не свършваха.

През зловонния въздух видя как Райли разсича нападател с ножа си, после още един, докато му крещеше нещо, което той не можеше да чуе.

Нима не знае, нима не вижда, че сега той не е част от тях? Беше изолиран, в този момент бе откъснат от приятелите си. Далеч от тях.

Мълниите на Бран не можеха да проникнат в пространството около него, нито стрелите на Саша.

Брат му, помисли си той. Неговата кръв. Неговият провал.

Спаси ме!

Дойл отново погледна към лицето, което го бе преследвало през вековете. Толкова млад, толкова невинен. Толкова изпълнен с болка и страх.

В главата му проблеснаха образи — ту радостни, ту скръбни. Фейлим, който се клатушка неуверено на малките си крачета на облян от слънце бряг. Опитва се да не заплаче, докато Дойл вади треска от палеца му. Как се беше смял, когато яздеше едно набито кафяво пони. Как беше израснал, същински левент, и въпреки това продължаваше да седи с жадни очи край огъня, когато дядо им разказваше приказки.

Но сегашният му образ засенчваше всички останали — Фейлим със смъртнобледо лице, с очи, полудели от болка, и кръв, която се стичаше в краката на Дойл.

Момчето вдигна трепереща ръка към мъжа.

— Моля те само за това, единствено за това, и ще живея. Само ти можеш да ме спасиш.

— Бих дал живота си, за да спася брат си. Ти не си моят брат.

Дойл насочи острието на меча си право в сърцето на лъжата. Тя изпищя — пронизителен, нечовешки писък. Кръвта ѝ потече черна, превърна се в пепел.

Сега мечът беше отмъщение, хладно и безжалостно, докато Дойл сечеше с него всичко живо по пътя си. Ако тварите забиваха нокти или хапеха, той не усещаше нищо. В него се надигаше друг вик, бойният вик на войната, ехтеше в ушите му, ускоряваше пулса му.

В главата му преминаваха като на лента хиляди битки, докато мечът му пронизваше и сечеше. Хиляди бойни полета. Хиляди врагове без лица, също като лудите създания, сътворени от отмъстителен бог.

Никакво отстъпление. Избий ги всичките.

Той видя един от черните кръвожадни зверове да забива нокти в гърба на Сойер. Отскубна го с гола ръка, размаза противната му глава с ботуша си.

Изви се рязко, за да продължи да убива, и видя, че от тях не е останало нищо освен кръв, съсиреци и пепел. Видя как Саша пада на колене, махаше с ръка, и Бран се втурна към нея. Аника прегърна Сойер не само за да го задържи, а и за опора.

Райли го гледаше, с наведен надолу пистолет и нож, от който капеше кръв.

Дъхът му бе учестен, осъзна Дойл, а главата му — пълна с думкаци барабани. Той, който се беше бил в безброй войни, чувстваше, че е на края на силите си.

Обърна се към Бран.

— Пречисти мястото.

— Сойер е ранен.

— Добре съм. — Сойер подхвана Аника за лакътя, стисна я лекичко, докато оглеждаше Дойл. — Добре съм.

— Пречисти мястото — повтори Дойл. — Не е достатъчно да ги унищожим.

— Да. — Бран помогна на Саша да се изправи на крака. — Дай ръка, любов моя. Ти също. Всички. Плът до плътта, кръв до кръвта.

Той събра кръвта от раните им в едната си ръка, протегна другата. Шепата му се напълни с чиста бяла сол.

— Мракът отблъскваме с кръвта. — Той обиколи в кръг другарите си, като ръсеше със смесената им кръв земята. — Със сол благословени, сега оставяме следа — продължи, като мина отново по

стъпките си, белият прах се сипеше между пръстите му. — Със светлина срещу злина. — Той задържа ръцете си над земята. — Сега огънят ще изгори нечистата лъжа, ще запламти ярко, за да пречисти мястото.

Огънят лумна, заискри, пръсна се около кръга, който Бран бе оформил. Превърна се в гореща червена светлина, после стана бял и студен, а накрая засия в чисто, успокояващо синьо.

— Злото е прогонено оттук, победено от смелостта, светлината и милосърдието. И шестимата сме свидетели на това. Да бъде!

Огненият кръг пламна, оцвети въздуха в меко синьо и постепенно угасна.

— Направено е.

Дойл кимна, пъхна меча в ножницата.

— Ако звездата е тук, ще почака. Първо трябва да се погрижим за раните си.

— Просто така? — попита Райли, докато той излизаше с твърда стъпка. Канеше се и тя да го последва, когато Бран я спря.

— Ще продължим по-късно. Всички пострадахме. Имам малък санитарен комплект в колата, но... Сойер, ти можеш ли да ни прехвърлиш дотам? По-добре да не ходим в това състояние.

— Той е ранен в гърба и ръката.

— Не е толкова зле — увери той Аника. — Ще се справя с преместването.

Саша закуцука към изхода с помощта на Бран. Райли пренебрегна собствените си рани, макар рамото ѝ да гореше, и пристъпи навън.

Дойл стоеше неподвижно, лицето му приличаше на маска под пръските кръв.

— Ще се прехвърлим където оставихме колата и мотора — каза му Бран. — Трябва да се погрижим за раните.

— Съберете се — подкани ги Сойер. — Така ми е по-лесно.

С ръка, която леко трепереше, той извади компаса си.

Вдиша и издиша, кимна.

Райли почувства леко раздрусване, после се озова до мотора на Дойл. Забеляза, че Сойер не възрази, когато и Аника, и Саша му помогнаха да влезе в колата.

— Аз ще карам — заяви тя на Дойл.

— На никого не давам да кара мотоциклета ми.

— Днес ще направиш изключение. Защо не си погледнеш ръцете? — Тя измъкна избеляла кърпа от задния си джоб, подаде му я. — Увий я около най-лошата рана и не се дръж като магаре.

Тя се качи на мотоциклета и го запали.

— Раните ми ще изчезнат още преди да сме се върнали.

— Качвай се или ще вървиш пеша!

Тъй като Дойл знаеше, че не е толкова сигурен в себе си, колкото му се иска — или трябва да е — скочи на седалката зад нея.

Тя подкара мотора, както караше всичко останало. Безразсъдно бързо. Но той беше в настроение за подобно безразсъдство. Райли се справяше добре, което не го изненада, водеше ги през серпентини и завои, профучаваше край каменни зидове, минаваше на косъм от живи плетове.

Дойл нямаше нищо против размазаните образи, боцкането и паренето в зарастващите рани. Това му помагаше да не мисли за отвратителното преживяване.

Когато моторът изрева пред къщата и Райли го угаси, той прецени, че вече е излекуван и с възвърнато самообладание. Отне му секунди да установи, че за нея не можеше да се каже същото.

— Забрави ли, че в пещерата има още петима души? — не се съдържа тя. — Или просто реши, че ти си единственият, способен да се справи?

— Направих каквото беше необходимо. — Той се отдалечи от нея, а думите му отново извикаха лицето на брат му, острия връх на меча в гърба му.

— Пълни глупости! — Тя тъкмо се канеше да се втурне подире му, когато Саша я спря.

— Райли! Боли го!

— Спря да кърви още по средата на пътя.

— Не говоря за тази болка.

— Ще помогнеш ли на Сойер? — Бран затегли Саша. — Нека първо да излекуваме плътта, после ще се заемем с духа.

— Добре съм. Просто съм малко... — Сойер се олюля в прегръдките на Аника. — ... замаян.

Лицето му беше бледо като восък, а зениците му — разширени като панички, и Райли осъзна, че той изобщо не е добре.

— Държа те, приятел.

Благодарен за опората, той праметна ръка през раменете ѝ, усети влагата.

— Това не е моята кръв, Райли. Твоята е.

— Понесох няколко удара. Ани?

— И аз, но можеше да е по-лошо. Сойер гледаше да ги държи далеч от мен и един заби нокти в гърба му. Тогава Дойл...

— Да, видях тази част.

Те се довлякоха вътре и влязоха в кухнята, където Бран вече се грижеше за раните върху крака и ръцете на Саша с помощта на Дойл.

— Искам бира — успя да каже Сойер, докато се отпусна на един стол.

— Че кой не иска? Свали му тениската, Ани. Мога да се обзаложа, че знаеш как.

Аника отпрати на Райли бегла усмивка, докато внимателно събличаше скъсаната и окървавена тениска на Сойер.

— Ще ми помогнеш ли... О! О, Бран, много е дълбока!

Райли я огледа, изсумтя.

— И вече е инфектирана.

— Един момент. Изпий това, любов моя.

— Вече ми минава. — Саша отпи. — Честно, по-добре съм. Заеми се със Сойер.

— Аника, помогни на Дойл! Дойл, след това ти ѝ помогни с нейните рани. Сега Саша се нуждае само от балсама, Ани — каза Бран. — Намажи и малките порязвания. Заради отровата.

Той пристъпи към Сойер, погледна мрачно Райли през рамото му. От медицинския си комплект извади нож, шишенце, три свещи. Запали свещите с мисълта си, посегна към малка купа.

— Първо трябва да изтегля отровата.

— Той изпада в шок — притесни се Райли, когато зъбите на Сойер затракаха.

— Дръж го да не мърда, защото това ще боли много. Пригответи се, Сойер.

— Добре. Готов съм.

— Погледни ме. — Райли го хвана за двете ръце. — Имам въпрос. Железният човек срещу Хълк. Кой ще спечели?

— Железният човек.

Райли поклати глава.

— Хълк е канара.

— Права си. По-силен е, но няма стратегия. Железният човек е умният, има мозък.

— А Хълк има инстинкти. Първични.

— Това не означава, че... Мамка му! Мамка му!

— Дръж се. — Бран говореше през зъби, докато използваше специално обработения нож, за да източи заразената кръв в купичката.

Аника се откъсна от Саша с ридаене, хвърли се на колене пред Сойер.

Ръцете му се впиха толкова силно в ръцете на Райли, че тя се изплаши да не ѝ счупи костите, но продължи да говори:

— Мозък срещу инстинкт. Трудно е да избереш.

— Така казва... Боли, мамка му!... Така казва жената ликан.

— Да, затова искам да знам. Помисли върху това. Представи си Спок срещу Хълк.

Задъхан и с треперещо тяло, Сойер стисна зъби.

— Смесваш нещата. Братче, не издържам повече!

— Още малко — успокой го Бран. — Раната е почти почистена.

— Хубаво. Хубаво.

Райли видя как Сойер започна да възвръща цвета си, почувства как смазващата му хватка се отпуска.

— Остава само балсамът.

Докато Бран го мажеше с него, Сойер притвори очи, въздъхна шумно.

— О, да, това действа. Не плачи, Ани. — Той измъкна едната си ръка от Райли, прокара я по косата на Аника. — Добре съм. Дай на Саша да се погрижи за твоите рани.

— Всичко е наред, нали? — Аника вдигна глава, изви мокри от сълзи очи към Бран.

— Да — увери я той. — Засега мажи раните с балсама на всеки два-три часа, а аз ще ги погледна преди лягане. Но са чисти и вече заздравяват. Можеше да е по-зле, много по-зле, ако онова копеле беше успяло да впие по-дълбоко ноктите си.

— Благодаря ти. — Сойер кимна на Дойл.

Дойл сви рамене.

— Няма проблем. Бира?

Сойер вдигна палец в знак на съгласие.

— Ти си моето сърце. — Аника се наведе и целуна нежно Сойер.
— А вие сте моите герои. Аз нямам много рани, Саша. Райли има повече.

— По дяволите! Тя има една лоша на рамото си! — Сойер се изправи малко неуверено на крака. — Поеми я, приятел!

Райли зае неохотно мястото му, смъкна тениската си и седна по черен потник и джинси, докато Бран изучаваше раната.

— Ще те зарадвам — не е толкова сериозна като тази на Сойер и няма да имам нужда от ножа, за да източа кръвта.

— Хубаво.

— Бира? — попита я Сойер.

— Текила. Двоен шот.

— Имаш го.

Заболя я, при това толкова, че след като пресуши шота, поиска още един.

Докато болката отминаваше, изгълта втория, продължи да седи, за да може Бран да се погрижи за по-малките ѝ рани.

— Добре, а сега е твой ред. — Саша посочи към Бран. — Сядай. Ани, хайде да излекуваме лечителя.

— И аз бих пийнал бира.

Дойл извади една за Бран. Неговото проклятие го излекува, помисли си той. Останалите? Те се излекуваха един друг. Той стоеше, също толкова откъснат от тях, колкото и по време на ужаса в пещерата. Обърна се и се упъти към вратата.

— Никой няма да излиза — спря го Райли.

— Имам нужда от въздух.

— Ще почакаш малко.

— Не можеш да ми нареждаш, Райли.

— Тогава аз ще го направя. — С хладен глас, докато се грижеше за раните на Бран, Саша погледна към Дойл. — Никой няма да излиза, докато не поговорим за онова, което се случи.

— Какво се случи? — Той искаше да се отърси от спомена, както искаше да свали кървавата превръзка на ръката си. — Влязохме в битка, не неочаквана, и отново победихме.

— Това изобщо не е всичко. Тя те откъсна от нас — настоя Бран. — Използва мястото и спомените ти срещу теб.

— Проникна в ума ти, приятел. Или се опита — заключи Сойер.
— И ние не можехме да стигнем до теб. Беше като стена или проклето силово поле. Ние от едната страна, ти от другата с...

— Вие сте го видели?

Райли реши да изпие още един шот.

— Мъж — или по-скоро момче. Младо, кървящо. Не чувахме, но виждахме, че ти говориш. Сякаш беше в транс. Тварите на Нереза кръжаха наоколо, но не те закачаха. Ти беше...

— ... в капан — довърши Саша. — Мисля, че причината да бъдем вкарани там, беше да те раздели, да те откъсне от нас. Да те върне назад във времето.

— Помниш ли, попитах те: ако можеш да се върнеш и да го спасиш, ще го направиш ли?

Дойл поклати глава към Бран.

— Не беше той. — Най-сетне се предаде, седна. — Приличаше на него, гласът му беше като неговия. И отначало... Сякаш всичко се връщаше назад, сякаш имаше шанс да променя миналото. Не ви чувах и дори когато видях да се биете, това ми се струваше далечно и маловажно. Искях на всяка цена да спася брат си, да го върна у дома.

— Защо не го направи тогава? — попита остро Райли.

— Той каза, че за да го спася, трябва да ви избия. Вашата кръв за неговата — и щял да бъде пощаден. Бил съм се провалил преди, но съм можел да го спася сега. Само трябвало да ви избия. Под меча ми са минали мнозина. Какво са още петима за живота на брат, който съм се клел да защитавам?

— Значи е поискал да извършиш зло — заключи Аника.

— Точно така. И тогава разбрах. Това не беше Фейлим. Никога не би поискал подобно нещо. Никога. Той беше самата доброта и човечност. Името му означава „винаги добър“ и той беше точно такъв. Той... той беше като вас — осъзна Дойл. — Затова направих каквото е необходимо.

— Какво? — Райли остави шумно чашата от шота. — В един момент стоиш в транс, в следващия се втурваш в битката като луд.

— Пронизах сърцето на брат си с меча.

— Сърцето на създанието — поправи го Саша. — Не на брат ти.

— Да. Сърцето на създанието. Кое то беше с лицето на брат ми.
— Той се надигна. — Затова сега се нуждая от малко въздух, по

дяволите!

Саша остави балсама, целуна Бран по темето.

— Ако не го последваш, Райли, ще ме разочароваш.

— Той иска да е сам.

— Това, което иска и от което се нуждае, са две различни неща.

— Не знам как да...

— Тогава измисли нещо, но иди при него.

— Добре де. — Райли взе съсипаната си тениска, навлече я, докато излизаше.

— Ти си умна и мила, пророчице моя. — Бран допря ръката на Саша до устните си.

— Знам какво е да се чувстваш изолиран. И знам какво е да обичаш, когато любовта изглежда невъзможна.

Райли не беше настроена особено любовно. На мястото на Дойл щеше да рита и удря всеки, който ѝ се изпречи. Напомни си, че може да понесе един удар, пъкна ръце в джобовете си и прекоси моравата към мястото край морската стена, където стоеше той.

— Казах каквото имаше за казване. Не искам да разговарям с теб или с когото и да било.

Прав е, помисли си тя и не каза нищо.

— Остави ме на мира!

Това щеше да е лесният начин, призна Райли. Но реши да избере трудния, седна и го загледа мълчаливо.

— Нямам какво да ти кажа! — Гневът му изригна, нарани повече него, отколкото нея. — Няма да се оправдавам пред теб, пред когото и да било!

Когато тя продължи да мълчи, той се вбеси още повече. Сграбчи я за тениската, смъкна я от стената.

— Направих каквото трябваше! Това е всичко! Не искам нищо от теб!

Той още не бе отмил кръвта от себе си — но и тя не я беше отмила. Лицето му беше грубо и скрито под неколкодневна брада. Очите му гледаха измъчено.

Райли се поколеба дали да послуша инстинкта или разума си. Избра инстинкта. Дойл я избута, когато обви ръце около него, но тя не се отказа. Когато усети болка в раненото си рамо, стисна зъби, прегърна го по-силно.

Инстинктът се оказа правилният избор, защото той се укроти и отпусна глава върху нейната.

— Не се нуждая от съчувствието ти.

— Но ще трябва да го приемеш. А също и уважението, което върви с него.

— Уважение, друг път! — Той се откъсна от обятията ѝ, отстъпи назад.

— Искам да ти кажа нещо и ще ти се наложи да ме изслушаш.

— Не и ако ти запуша устата.

Тя зае войнствена стойка, повдигна брадичка.

— Само опитай, и ще пострадаш! Нереза е използвала мъката ти — върнала те е към онзи момент, когато си страдал най-силно, и ти е предложила лъжа. Лъжата ѝ промени ситуацията и дойде под формата на човек, когото си обичал и изгубил. Тя те измами, Дойл — както измами и мен в гората, както се добра до Саша в онази първа пещера в Корфу — но в твоя случай не с насилие, а с жестокост.

— Знам какво направи. Бях там.

— Не се дръж като магаре. Особено когато имам да ти кажа нещо важно, което не осъзнаваш, защото си твърде ядосан. Ти беше по-силен от нея. Направи каквото трябваше, да, но го направи, защото си по-силен.

— Не беше брат ми — започна той и тя го приближи, тупна го леко с юмрук в гърдите.

— Глупости! Създанието приличаше на него, притежаваше неговия глас, кървеше и умираше в същата пещера, където си го изгубил. Ти имаше избор и не ми казвай — да не си посмял — че за един кратък миг не си се изкушил да направиш каквото иска тя. Да разрушиш проклятието. Не ми казвай, че изборът, който направи днес, не е бил най-трудният в живота ти.

— Бих си прерязал гърлото, стига това да можеше да го спаси. Но дори предложението да беше истинско и създанието да беше брат ми, пак не бих ви жертвал — теб или някой друг в тази къща.

— Знам.

Той нямаше думи да изрази колко важно е това за него.

— Когато тя ме изолира от вас, можех да ви погледна отстрани и да се запитам: какъв смисъл има всичко това? Вие ще живеете, ще умрете, а аз просто ще продължа. Различни сме.

— Три нощи в месеца и аз самата съм доста различна.

— Не е същото.

— Е, да! „Аз съм този, който трябва да живее вечно и да се мъчи.“ — Райли притисна драматично ръка към сърцето си. — „Трябва да живея вечно, млад и секси, и силен, и да се мъча.“ Вземи се в ръце, старче!

— Ти нямаш представа какво...

— Дрън-дрън! Защо за малко не забравиш, че си прокълнат? Разполагаш с достатъчно време за това.

— Господи, не си поплюваш!

— Или искаш потупване по рамото, утешителни целувки? Ще отида да доведе Саша или Аника.

Тя понечи да се обърне и се усмихна, когато той я улови за лакътя и рязко я обърна. Срещна гневния му поглед с подигравателна усмивка и се наслади — при това много — на начина, по който той я изтри от лицето ѝ.

Начинът, по който той притисна устните си към нейните, твърди и топли. Начинът, по който ръцете му я обгръщаха, моделираха, притежаваха.

Нещо в нея потрепери, когато тази уста, тези ръце изведнъж станаха галювни. Когато за един сладостен миг почувства истинска нежност.

Стисна плътно очи, когато той я прегърна, когато плъзна леко и свойски ръце по гърба ѝ.

— Не мога да ти опиша колко го обичах!

— Знам. Всички го виждаме.

— Когато проходи, ме следваше навсякъде като паленце. Изпълнен със светлина и... жизнерадост. Чувствах се като негодник, когато не му обръщах достатъчно внимание. Приличаше на Аника. Сега си мисля, че това е причината да имам слабост към нея от самото начало.

— И няма нищо общо с невероятния ѝ сексапил?

— Това е бонус. Не ви чувах и в тази мъгла, през тази стена, сякаш бяхте много далеч. Но знаех кои сте. — Той разхлаби прегръдката си, взря се в лицето ѝ. — Нереза не успя да ме заблуди докрай.

— Защото не ни познава достатъчно. Затова и ще я победим. А и сме по-умни от нея. Поне аз съм много по-умна.

— Сега кой прекалява?

— Казвам истината. Стига ли ти толкова чист въздух?

— Бих пийнал още една бира.

— А аз искам да хапна нещо. Мой ред е да се погрижа за обяда, затова ще ядем сандвичи. Можеш да ми помогнеш да ги приготвя.

— Аз съм дежурен по кухня дотечера.

— Значи ще ти помогна да купиш пицата.

Той погледна към къщата, после пак към Райли и почувства как се отпуска.

— Дадено.

В покоите си под земята Нереза беснееше. Тварите, които бе създала, се пръснаха и изпокриха. Само Малмон остана, готов — дори доволен — да поеме гнева ѝ.

— Безсмъртният трябваше да ги изколи като пилета! Трябваше да изпълни заповедите ми! Каква е тази човешка любов? Каква е тази човешка мъка? Тя е слаба, слаба и фалшива!

Нереза откъсна главата на един прилеп, запрати пърхащото му тяло в стената.

— Ще се преумориш, кралице моя! — опита се да я успокои Малмон.

Тя му се нахвърли, свила пръсти, готова да го разкъса с нокти. Спря само на сантиметри от бледожълтите му очи. Ръката ѝ се отпусна, погали го по студената грапава буза.

— Отново съм силна. Ти се грижеше добре за мен.

— Ти си моята кралица. Ти си моята любов.

— Да, да — промърмори тя с досада, закрачи из залата.

Виждаше се отразена във фасетираните огледала по стените, отново и отново. Косата ѝ сега бе повече черна, отколкото бяла, и почти толкова копринена, както преди. Да, Малмон се беше грижил добре за нея. Щеше да си възвърне напълно младостта и красотата, и още нещо. Щеше да има всичко.

— Вино! — нареди на Малмон. — Само вино. Имам нужда да се успокоя.

Седнала на обсипания си с драгоценни камъни трон, тя се заигра да сменя цвета на полите си от черен в червен и обратно. Елементарен трик, но след падането не беше способна да прави дори това.

Сега, помисли си, докато отпиваше от виното, сега бе достатъчно силна.

— Позволих на желанието за мъст да замъгли здравия ми разум. Ще ги избия, разбира се. Ще ги избия всичките и ще отпразнувам смъртта им. Безсмъртният? Просто играчка, която ще мога да измъчвам вечно. Но първо — звездите. Изгубих им следите.

— Ти беше много болна.

— Но вече не е така. Един ден ще те възнаградя, скъпи мой. Ще отидем при тях. Аз укрепнах, но още ми е трудно да изпращам сила на разстояние. Трябва да сме по-близо до тях, когато намерят Ледената звезда.

— Пътуването ще те умори.

— Тяхната смърт, веднъж щом звездите са в ръцете ми, ще ме подмлади. Имам планове, скъпи мой. Прекрасни планове! Скоро, много скоро световите ще закрещат в мрака. Скоро звездите ще светят само за мен. Ще се върна на Стъкления остров, ще изпия кръвта на богините, на фалшивите сестри, които ме прокудиха. Ще властвам над всичко оттам!

Нереза вдигна Кристалната топка, усмихна се в нея.

— Виждаш ли как мъглата се вдига от мен, как вътре нахлува мракът. Ще се подготвим добре и ще ударим със сила, която ще разтърси земята и ще разцепи небето!

Тя се обърна със злоещата си усмивка към Малмон.

— Приготви се!

— Кралице моя? Ще ме вземеш ли с теб на Стъкления остров? Ще седя ли до теб?

— Разбира се, скъпи мой. — Тя го отпъди с махване на ръката.

Докато повече не се нуждаеш от теб, помисли си, или по-лошо — докато не ме отегчиш. Но когато този ден настъпи, тя щеше да възнаградя лоялността му, като го дари с бърза, безболезнена смърт.

Няколкото дни проливен дъжд се отразиха добре на цветята и растенията в градините, но затрудниха тренировките заради влагата и калта. Това обаче не възпря шестимата всеотдайни пазители да изследват пещери и исторически места. Сред изобилието от книги Райли откри отпратки към камъни и едно гравирано в тях име — така и не се споменаваше какво — което „отбелязвало ложето на звездата“. Следвайки тази нишка, пазителите претърсиха руини, гробища, пещери, докато неспирният дъжд ги мокреше и превръщаше хълмовете в блеснали изумрудни.

С шапка, от чиято периферия капеше вода, Райли стоеше сред избуялата трева в едно гробище, стелещата се по земята мъгла стигаше до коленете ѝ. Зад нея, над криволичеща река с цвят на чай и под смръщени облаци, ясно се открояваха сивите руини на някогашно абатство.

Изпълнено с атмосфера, то я очароваше с великолепно готическо излъчване. Силно се надяваше тази атмосфера да подтикне Саша към видения.

— Началото на дванайсети век — уточни сега. — Плодородна земя за посеви и животни, риба в реката. Мястото е добро. Така че, естествено, хората на Кромвел е трябвало да го заграбят.

— Създава хубаво, призрачно чувство. Чудя се дали може да стане по-мокро? — Соьер погледна към небето.

— Обичам дъжда! — Аника посочи към моравите стръкове, подаващи се от пукнатините. — Помага на цветята да растат в камъка.

— Ако продължава така, ще можеш да плуваш и на сушата — пошегува се Соьер.

— Име в камъка — напомни им Райли. — По-добре първо да огледаме надгробните камъни.

— Щеше да е по-лесно, ако знаехме името, което търсим — обади се Дойл.

— Кажи го на загадъчните богини и техните пратеници. — Тъй като недоволството от времето нямаше да ги отведе доникъде, Райли се запъти към надгробните камъни, вгледа се в надписите.

Не ѝ се стори егоцентрично, че се пита дали името, което търсят, може да се окаже тяхно. На техен предшественик. Като нищо би могло да има подобна връзка. Логично бе да е надпис върху надгробен камък или някакъв друг знак.

Отхвърляйки това предположение, тя се зачуди дали няма да намерят имената на трите богини или на бебето кралица.

Или пък...

— Може да е името на звездата. — Като клекна, тя прокара пръсти по избледнелия надпис върху покрит с лишеи камък. — Най-вероятно е на ирландски — *realta de orghor* — заради Арианрод. Но е възможно също да е на гръцки или латински.

— Струва ми се малко вероятно да го намерим на толкова открито място — обади се Дойл. — А и от дъжда всичко плува във вода.

— Камъни, имена, вода — и трите неща ги има тук. Струва си да погледнем. А и не гъмжи от туристи.

— Всеки уважаващ себе си турист би прекарал подобен ден в кръчмата.

Със сигурност, съгласи се вътрешно Райли и продължи през избуялата трева към руините.

Древното винаги я беше привличало. Както и основите, които то градеше за идните поколения. Тя си представи какъв е бил животът тук, зад каменните стени. Живот на молитви и мъдрост, на усилен селски труд.

И на суеверия.

Някои от хората бяха положени да почиват вътре, под каменни плочи, върху които имената и датите приличаха на бледи отпечатъци, ерозирали с времето и от времето. Но тя чуваше ехото на живота и смъртта, на запалени огънове, на къкрещи гърнета, на гласове, шепнещи молитви.

Мирис на тамян, на дим и земя.

Тя пое по тесни, извити каменни стълби, като отбелязваше мимоходом къде напречните греди — отдавна изчезнали — бяха поддържали втория етаж, третия.

През един отвор излезе върху широка козирка над лениво течащата река. Забеляза птицата, сгушена на едно дърво, бръкна под якето си за пистолета.

После си отдъхна.

Обикновена врана, мързелуваща в дъждовния следобед.

Видя долу Аника да се върти в кръг с вдигнати нагоре ръце, сякаш искаше да улови дъжда.

— Винаги си намира забавления.

— Където и да отиде — съгласи се Дойл зад нея.

Райли извърна глава.

— Странно, ботушите ти би трябвало да вдигат повече шум върху каменни стъпала.

— Не и ако знаеш как да ходиш. Тук няма нищо, Гуин.

— Има история и традиция, има архитектура и дълговечност. Стоим тук, където някога са стояли заровените в това гробище. Това значи нещо. Но, да, не мисля, че това е мястото.

Райли гледаше как Саша влиза в руините с Бран.

— Тя усеща натиска — от всички нас. Тук сме вече трета седмица.

Райли проследи погледа на Дойл, беше го насочил към Аника.

— Нашата русалка има време. Повече от месец. Но не сме дошли толкова далеч, за да се разтакаваме.

— На мястото на Нереза, от тактическа гледна точка, бих забавил нещата, докато времето на Аника изтече — докато един от нас по естествен път се отдели от останалите. — Безсилен пред дъжда, Дойл огледа мъглата и камъните. — Дори първо да намерим звездата, трябва да открием и острова, да стигнем дотам. А стрелките на часовника се въртят.

— Майната ѝ на тактиката!

— Подходящо за мото на Къстър^[1].

— Така ли? Бил ли си в територията Монтана през 1876 година?

— Не, пропуснах.

— За твое сведение Къстър е бил арогантен егоист и маниак, който е избивал индианци, без да му мигне окото. Накрая те са му видели сметката. Доста си приличат с Нереза.

— Индианците са спечелили битката, но не и войната.

Избутвайки назад шапката си, тя изви глава, за да огледа красивото мъжествено лице на Дойл.

— Знаеш ли, може би не общият ни натиск върху Саша я кара да блокира. Може да е твоят вечен песимизъм.

— Реализъм.

— Реализъм? Не думай! Аз съм ликан и стоя тук с тристагодишен мъж. Долу има русалка, която подскача из гробище. На това ли му викаш реализъм? Ние сме мистична сила, Макклиъри, не го забравяй!

— Триста петдесет и девет годишен, ако трябва да сме точни.

— Странно. Защо не... я почакай малко... — С присвити очи тя се обърна към него. — В коя година си бил прокълнат? През 1683-та, нали?

— Да. Защо?

Поразена, тя го тупна с юмрук в гърдите.

— Я пресметни! Това означава, че е било преди триста трийсет и три години! Три-три-три! Три е силно число.

— Не виждам как...

— Три! — Райли „изстреля“ числото и го изписа във въздуха. — Как съм могла да го пропусна? — Сграбчи Дойл за ръката, затегли го към стълбите. Спря напред пътя, защото Бран и Саша идваха към тях. — Дойл е на триста петдесет и девет години.

— Не му личат — усмихна се Саша.

— И е бил прокълнат през 1683 година. Преди триста трийсет и три години.

Бран наклони леко глава, постави ръка върху рамото на Саша.

— Гледай ти! Как така сме го пропуснали?

— Видя ли! — Райли размаха пръст към Дойл. — Не сме се замисляли за точното число, защото на безсмъртните им е все тая. Но се връзва.

— Не разбирам. — Саша погледна назад към Аника и Сойер, които се изкачваха към тях.

— Три — повтори Бран. — Магическо число, силно число. Каквито сме и ние. Трима мъже, три жени, в търсене на три звезди.

— Създадени от три богини — довърши Райли.

— Догодина ще са триста трийсет и четири.

— Важното е колко са *сега*. Не бъди такъв дръвник. — Без да му обръща внимание, Райли махна на приятелите си да се върнат назад, за да може да слезе. — В този момент, в тази година. Три, три, три. И това място — Ирландия, Клеър, където се намира къщата. Ти си се родил тук, нали? В къщата?

— Родилният дом и местната болница бяха препълнени — пошегува се той.

Райли го плесна по гърба с опакото на ръката.

— Може би ще свърши там, откъдето е започнало. Или откъдето е започнал Дойл. — Тя го попита нетърпеливо: — През кой месец беше прокълнат? Кога през 1683 година?

— Януари.

— Виждате ли как пасва? Саша, ти кога за пръв път започна да сънуваш нас и звездите и всичко свързано с тях?

— Вече знаеш, нали ти казах. През януари, веднага след първи.

— Именно. Всичко пасва! Ти си започнала да получаваши видения, когато Дойл е навършил триста трийсет и три години, откакто е безсмъртен. И затова ни събра. — Тя погледна към Бран. — Това не е случайно.

— Не е, права си. На знаците трябва да се обръща внимание.

— А и край къщата има гробище — тоест камъни. Съжалявам, приятел — добави Сојер.

— Където живеем всички — изтъкна Дойл, — тренираме, разхождаме се от седмици.

— Но не се оглеждаме, не копаем. — Райли побърза да вдигне ръка, виждайки гневния блясък в очите на Дойл. — Нямам предвид да копаем в буквалния смисъл.

— Никога не бихме проявили неуважение към семейството ти — увери го Аника. — Възможно ли е твоето семейство да помага в опазването на звездите? Това ли има предвид Райли?

— Точно това. Виж. — Сега тя се обърна към Дойл. — Всичко, което правя в професията си, дори копаенето, го правя, защото уважавам и ценя предците ни. Не ги осквернявам и не оправдавам хората, които го вършат, дори в името на науката и откритията. Трябва да проверим това съвпадение. Просто се връщаме към книгите и проверяваме отново. Става ли?

— Чудесно. Тъкмо ще си спестим тренировките в това отвратително време. Но утре, понеже се съмнявам, че звездата ще изскочи от надгробния камък на майка ми, ще се гмуркаме, независимо от времето.

Тъй като реши, че хората имат право да се отдават на настроенята си, а и тя искаше да помисли, Райли не каза нищо, докато вървяха към колата, качиха се в нея.

През целия път използваше телефона си, за да събере още информация за числото три.

— Времето се състои от три части — започна да разсъждава на глас. — Минало, настояще и бъдеще. От първата триада следват всички останали. Какво е онова, което превръща един мъж в мъж или една жена в жена — умът, тялото, духът. Триада. Повечето култури използват числото „три“ като символ на силата или философиите. Келти, друиди, гърци, християнството. Изкуството и литературата.

— Трябва да произнесеш „Бийтълджус“^[2] три пъти — обади се Сойер.

— И това също. Магията е в третия път. Всъщност — не бях помислила за това — питагорейците вярвали, че „три“ е първото завършено число.

— Но са грешали, нали? — вметна Дойл.

Тя свали телефона си, срещна погледа му.

— Платон е разделил хората в своя утопичен град на три групи. Работници, философи, пазители — последните, естествено, били воители.

— И в неговата „Утопия“ работниците са представлявали робите, а философите — управниците. Утопия само за някои.

— Важното е числото „три“ — настоя Райли.

Веднага щом Бран паркира, тя изскочи навън.

— Трябва да погледнем. Знаем, че за теб това е лично. Наясно сме. Но то може да е част от търсенето. Налага се да погледнем.

— Тогава ще го направим.

Когато Дойл тръгна към гробището, Бран направи знак на Райли да върви по-бързо и сам ускори крачка, за да ги настигне.

— По-голямата част от рода ми почива в Слайго — поде той. — Но тези тук също са ми семейство. Са *ни* семейство.

— Ти не си ги познавал — промърмори Дойл.

— Но познавам теб. Разкажи ни за тях.

— Какво да ви разкажа?

— Каквото и да е — настоя Бран. — Опиши ни ги. Помогни ни да ги опознаем.

— Какво общо има това със звездата?

— Не знаем. Фейлим — братът, когото си изгубил. Казвал си ни, че е бил мил и чистосърдечен. Така че го познаваме. Какво ще ни кажеш за другия си брат?

— Браян? Той беше умен и имаше златни ръце. До него лежи жена му, Финула. Тя беше красива като слънчев лъч и той я харесваше още от десетгодишен. Обичаше я през целия си живот. Твърд като скала, такъв беше Браян.

— А това са децата им? — продължи да пита Бран.

— Имаха още три, освен двете тук. Почти не ги познавах.

Дойл се премести към последния си брат.

— Килиан, той обичаше да мечтае. Пееше като славей и момичета му се лепяха като мухи на мед. Сестра ми Маири не е тук, погребана е със съпруга и децата си в църковен двор близо до Килшани. Властна, твърдоглава. Никога не се предаваше.

Той установи, че намира утеха в споменаването на братята и сестрите си. На баба си и дядо си. Замълча край гроба на баща си.

— Добър човек беше — произнесе накрая. — Обичаше жена си, децата си, земята. Учеше ме да се бия, да строя с камък и дърво. Нямахше нищо против забавните лъжи, но не понасяше да го мамят... Мама. Тя се грижеше за къщата и за всичко в нея. Пееше, докато готвеше. Обичаше да танцува, а когато Маири роди първото си дете... Още я помня как държеше бебето, гледаше го в лицето. Каза: „Който и да си бил преди, сега си Ейдън“.

Аника положи глава на ръката му.

— Ние вярваме, че когато някой от нас умре, отива на друго място. Спокойно и красиво. След време имаш избор дали да останеш там, или да се върнеш. По-трудното е да се върнеш, но повечето го правят.

Утеха, помисли си отново Дойл.

— Така и не ти благодарих за цветята и украсата от миди и камъчета върху гробовете.

— Направих го, за да ги почета. Дори и да изберат да се върнат, може да не ги познаем.

— Е, описах ви ги, или поне донякъде. Казах ви имената им. Тук няма звезда.

— Просто ни е нужен някакъв ключ към намирането ѝ. Ще поработя по въпроса — обеща Райли. — Може да не е тук. Може да е вътре в къщата или около нея, или в стария кладенец. Някъде в гората. Нещо ме кара да мисля, че е точно тук.

— Хайде да влезем вкъщи, да си починем. Последните няколко дни бяха доста мрачни — подкани ги Саша. — Една почивка ще ни се отрази добре.

— Хайде да пийнем вино със сирене и хляб — предложи Аника. — Сојер каза, че довечера може аз да съм главният готвач и да приготвя... Какво да приготвя?

— Картофена супа в хлебна купа — отвърна Сојер. — Идеална за дъждовни дни.

— Хлебна купа? Как очаквате да се съсредоточа върху проучванията си, когато знам, че ще ям в купа от хляб?

Саша улови Райли за ръката.

— Като първо пийнеш чаша вино.

— Да, това сигурно ще помогне.

Виното обикновено действаше. И Райли нямаше нищо против да изпие чаша пред огъня, вдигнала крака на масичката, докато работи на таблетата си. Особено ако въздухът започне да ухае на каквото там Сојер бе научил Аника да кълца, бърка и смесва.

Тя си помисли, че Саша сигурно изпитва същото, докато скицира на дивана. Дойл бе споменал нещо за горещ душ и беше изчезнал. Тя предположи, че му е нужно лично пространство, и реши да му го предостави.

Забеляза лениво, че Бран отсъстваше вече час, по едно време се върна, отново излезе. Малко след като помогна на Аника да оформи топки от тесто, Сојер ѝ каза да ги покрие с кърпа и да изчака един час.

И също се измъкна.

Райли свали таблетата си.

— Ами ако се опитаме да намерим нещата от списъка?

— Какъв списък? — учуди се Аника.

— Не, това е нещо като игра.

— Обичам игрите! Соьер ме научи на една с карти — ако загубиш, събличаш нещо. Но той каза, че можем да я играем само двамата.

— Да, при нея е по-добре да сте дует. А при тази имаш списък с неща, които трябва да намериш, и тръгваш да ги търсиш.

— Както при звездите. Значи е мисия.

— В известна степен.

Саша погледна над скицата си.

— И как този „лов“ ще ни помогне да намерим звездата?

— Така ще претърсим основно къщата, ще се оглеждаме за нещо необичайно. Не знам точно. Просто идея — призна Райли. — Семейството на Дойл е построило това място. Той е роден тук. Бран също е издигнал къща тук триста години по-късно. Ние шофирахме из Клеър, обикаляхме района пеша, гмуркахме се в океана. Но ми се струва по-логично отговорът да е тъкмо тук.

— Не смяташ ли, че Бран, бидейки Бран, щеше да го усети? — попита Саша.

Тъй като Райли бе обмисляла това, вече имаше теория.

— Според мен нещата не са започнали истински преди януари — и преди нежеланото безсмъртие на Дойл. Да, всички освен теб вече знаехме за Трите звезди, преди да се съберем в Корфу — което също е част от пъзела. Всички знаехме — но не и ти. Часовникът започна да отмерва времето, когато Дойл достигна магическото число.

Тя стана, наля си още вино.

— Това е солидна теория — януари задейства часовника, ти започваш да получаваш видения за нас, за звездите. Отнема ти известно време, но отиваш в Корфу — както и всички ние. На едно и също място, по едно и също време.

— Райли е много умна. — Аника също си наля още вино.

— Такава съм. — Тя се чукна с Аника и в прилив на щедрост отнесе бутилката до Саша, допълни чашата ѝ. — Рисуваш къщата.

— Просто обичам тази къща. Едва ли е нещо повече. Но се замислих върху теорията ти. Пък и... Бран донесе другите две звезди тук, в *тази* къща.

— Има логика. Затова ще я претърсим от горе до долу. Според твоите видения звездата е някъде на студено, ти спомена и някакво име върху камък. На първо място в списъка ще поставим „име“, „камък“.

Ти каза нещо и за момчето, което вижда мъжа, за мъжа, който вижда момчето.

— Имаме трима мъже — изтъкна Аника.

— Точно така. Един от тях е роден тук, бил е момче тук. Може да е това. Или... — Райли отпи от виното. — Възможно е да е някакъв символ. Нещо в къщата от времето на Дойл или което представлява...

Тя млъкна, когато влезе Дойл.

— Не било трудно да те накарам да млъкнеш.

— Райли не иска да слага пръст в раната — обади се Саша.

— Няма рана. — Той погледна към виното и тъй като му беше подръка, си взе чаша. — Ти беше права. Цялата тази игра на съдбата взе да ми писва. Вината не е твоя, но ти ми беше подръка — също както това вино.

— Райли иска да претърсим къщата по списък. — Аника повдигна кърпата и остана доволна, когато видя колко са бухнали топките тесто.

— По списък?

— Така ще е по-лесно — обърна се Райли към Дойл. — Включваме в него вероятни неща, символи и започваме да търсим. Пък и какво друго можем да правим в тази дъждовна вечер.

Той се премести по-близо и тя отстъпи към плота.

— Има какво.

— Може да си легнете — предложи приятелски Аника. — Има време преди вечерята.

Дойл ѝ се усмихна.

— Какво да направя, за да оставиш Сойер и да дойдеш при мен?

— Това не беше много любезно. — Без да се крие, Райли повдигна коляно, притисна го към чатала на Дойл.

— Той се шегува — знае, че Сойер е единствената ми любов.

— Хубаво — каза Сойер, когато влезе с Бран подире си.

— Сойер, топките са по-големи!

— Тя не говори за моите. — Дойл избута коляното на Райли.

— Не, не за твоите... о! — Като отметна коса, Аника се засмя. — Шегуваш се, нали?

— Голям майтапчия е. — Райли мушна Дойл в гърдите, той не помръдна. — Пречиш ми да мина.

— Мислех си за времето преди вечеря.

— И аз — каза Сойер. — Ани...

— Сега не можем да правим секс, трябва да приготвя вечерята.
Мой ред е.

— Ани... — повтори той и отиде при нея, обви лицето ѝ с длани, целуна я.

— Саша може да гледа тестото — промърмори Аника, прегърна го през врата.

— Обичам те. Всичко в теб, всичко, което си ти — поде Сойер.

— Сега ли ще го направи? — прошепна Дойл на Райли.

— Млъквай.

— Помниш ли когато Райли и аз отидохме в Дъблин?

— Не ми беше приятно, че не ме взе със себе си, а другите се ядосаха, понеже...

— Да, хайде да прескочим това — каза бързо Сойер. — Отидох да взема нещо за теб, а Райли ми помогна.

— Изненадата! Ти така и не ми даде изненадата!

— Ще ти я дам сега, защото ти обичаш дъжда и защото готвим супа, и защото сме семейство. Ти си моето семейство. Остани такава, Аника.

Той извади чифт полирани мидени черупки от джоба си.

— Красиви са!

Но когато тя посегна към тях, Сойер повдигна горната черупка.

Аника ахна и притисна ръце към устните си.

— Пръстен! За мен ли е?

— Направен е за теб. С участието на всички. Райли ми помогна да намеря камъните, а Бран... ами той се зае с магиите. Синият камък...

— Знам го! Скъпоценен е. Държи сърцето на морето.

— А ти държиш моето. Завинаги. Омъжи се за мен!

— Сойер! — Тя постави ръка на сърцето си, а другата върху дланта му. — Ще ми го сложиш ли, както Бран го сложи на Саша?

— Приемам това за „да“. — Той плъзна пръстена върху пръста ѝ.

— По-красив е, по-ценен е от всичко, което имам! Освен теб. Ще бъда твоята партньорка, завинаги!

Тя се хвърли в обятията му, за да запечата думите си с целувка, притисна го силно, силно.

— Мислех, че вече имаме най-голямото щастие, но това е по-голямо! — възкликна.

— Такава си е нашата Ани. — Този път Райли избута Дойл с лакът.

— Покажи ни го.

— Толкова е красив! Държи морето, а розовото е за радост и халките са за всички, за семейството. Благодаря ви за помощта. — Тя целуна Райли по бузата. — Благодаря ти. — После Саша и Дойл. — И на теб, за магиите. — Прегърна Бран, залюля се.

Отдели се от него с полюшване, като държеше ръката си с пръстена вдигната нагоре.

— Погледнете го! Толкова е красив! Това е най-хубавата изненада!

Тя скочи в обятията на Сойер, засмя се, докато притискаше устни към неговите.

— Саша ще довърши... — Тя се отскубна от Сойер, когато таймерът избръмча. — Топките!

— Братче. — Дойл заклати глава и вдигна чашата си. — Няма да скучаеш и един ден в живота си!

Сойер гледаше как Аника отмята кърпата от тестото като магьосник, който изпълнява номер.

— И аз така мисля.

Те ядоха супа, пиха вино, обсъждаха различни теории.

— Интересно — отбеляза Бран. — Тази идея — звездата да е в къщата или дори да произлиза от нея.

— Твоите строители все щяха да споменат нещо — обади се Дойл.

— Имал е цели три века да се настройва скептично. — Решавайки да не обръща внимание на Дойл, Райли отчупи парче от хлебната купа, задъвка го с удоволствие. — Хипотезата — както това търсене, както всички ние на тази маса — се основава на неоспоримия факт, че съществуват алтернативни реалности, така наречените парареалности. Приемем ли това, можем да продължим към други подобни факти. Дойл е бил променен през януари, преди триста

трийсет и три години. През януари Саша започва да получава видения за Трите звезди и за нас. Заключение: това е изходната точка.

— Всички бяхме привлечени в Корфу — продължи Бран. — Трима от нас се срещнаха още когато пристигнаха, в хотела. Само след няколко дни шестимата се биехме рамо до рамо, за първи път, срещу Нереза. Докато бяхме в Корфу, между нас се установи връзка. — Той повдигна дланта на Саша, за да я целуне. — От различно естество.

— Връзка — повтори Саша. — Мисля, че сега сме тук именно заради тази връзка. Тя не съществуваше през януари. Не е съществувала, когато Бран е построил къщата или когато Дойл е бил прокълнат. Но... е съществувал потенциалът за нея.

— Да. — Очарована, Райли чукна с пръст по масата. — Този потенциал се е появил веднага след създаването на звездите и се е развил. Звездите са паднали — трудно може да се каже кога точно — но малкото проучвания сочат, че е било преди раждането на Дойл. А раждането му и мистичното му безсмъртие заради проклятието? Още една стъпка в еволюцията. Ние, останалите, също сме част от картината. Въпреки че сме странна смесица. Вещер, русалка, безсмъртен, ликан, ясновидка, шиптър. Защо не шестима магьосници, шестима безсмъртни?

— В разнообразието се съдържа сила — предположи Бран. — И предизвикателства за преодоляване.

— Трябва да признаеш — ти сам го каза — добави Сойер, поглеждайки към Дойл, — че си бил най-близо до откриването на Нереза в онази пещера в Корфу, с нас.

— Да, съгласен съм, че времето е важно, че ние шестимата сме важни. Просто идеята, че Ледената звезда може да е зад бордюра на пода, ми се струва абсурдна.

— Нека обобщим. — Като вдигна виното си, Райли заговори на всички на масата, не само на Дойл: — Знаем, че само ние можем да намерим звездите — и то само ако сме заедно. Следователно Ледената звезда може да е скрита в къщата, където е бил роден Дойл. А може да е в сегашната или около нея. Сградата е каменна, а данните и виденията говорят за камък. И за море, а то е под носа ни.

— Мъжът вижда момчето, момчето вижда мъжа. Не, не е видение — каза бързо Саша. — Просто си припомням. Огледало, стъкло?

— Точно така. И онази следа за името. Може да има нещо записано, нещо в някоя книга.

— Рисунка. Подписът на художник — добави Саша. — Или нарисуваният.

— Нещо за спомен — предположи Сојер. — Нещо гравирано.

— Ще си го запиша. — Райли се надигна, за да вземе таблета си от хола. — Огледало, стъкло, книга.

— Много бързо правиш думите. — Надвесена над нея, Аника наблюдаваше как изскачат на екрана. — Ще научиш ли и мен? Обичам да се уча.

— Разбира се. — Но Райли го каза разсеяно, защото гледаше към Дойл. — Защо избра стаята горе?

— Имаше легло.

— Питам те сериозно. Защо точно нея?

— Без определена причина, освен че...

— Освен какво?

— Гледаше към морето. Стаята ми като момче беше същата.

— Ясно. Може да е важно. Продължавайте да разговаряте. Аз ще си поиграя малко с тая джаджа. — Райли взе таблета и отиде в другия край на стаята.

Дойл стана, последва я.

— Ядосана ли си за нещо?

— Не. Работя върху теорията си, въпреки че ти се съмняваш в нея.

— Ядосана си, че не я приемам?

— Не. — Тя вдигна немигащи очи към него. — Нормално е теориите да се обсъждат и оборват. Затова са теории. Аз съм учен. Прекланям се пред идеите дори когато противоречат на моите.

— Защо се държиш така тогава?

— Работя върху хипотезата си — повтори тя. — Има и нещо лично. Щях да ти кажа, ако бях ядосана.

— Хубаво. — Той се върна на масата, седна при останалите.

Райли продължи да не му обръща внимание. Струваше й се най-добрият подход, докато водеше вътрешен спор дали да му каже, че е влюбена в него. И ако му каже, кога да го направи. А след „ако“ и „кога“, идваше и „как“.

Много въпроси, без ясен отговор.

Които продължиха да се въртят в главата ѝ, докато прибавяше точки към списъка за търсене, а до ушите ѝ достигаха гласовете в другия край на стаята.

[1] Дж. А. Къстър (1839–1876 г.) е военен, подполковник, известен с участието си във войните срещу американските индианци за завоюване на Американския запад. Убит е на 25 юни 1876 г., когато атакува с полка си голям сиукско-шайенски лагер. — Б.пр. ↑

[2] Герой призрак от едноименната американска черна комедия, създадена през 1988 г. — Б.пр. ↑

На масата Аника се възхищаваше на пръстена си, свиваше пръсти, за да го накара да заблести. Мислеше си, че най-много иска да се омъжи за Соьер на острова, на който я бе завел — там, където един от нейните хора беше дал на неговия предшественик компаса. Където той за първи път ѝ бе казал, че я обича.

Можеха да дойдат всички — земните хора, които му бяха роднини, морските хора. Толкова се надяваше да се омъжи за Соьер, преди краката ѝ да изчезнат. Така можеше да носи красива рокля и да танцува с него.

Видя, че Саша ѝ се усмихва, докато мъжете говореха за бойни планове и сериозни неща.

— Обичам да го гледам и да го усещам на пръста си. И при теб ли е същото?

— През цялото време.

— Ще дойдеш ли на сватбата? Ще стоиш ли до мен с Райли, както ще го направим ние за теб?

— Мислех, че никога няма да попиташ — засмя се Саша.

— Много ми се иска да се оженим на острова. На нашия остров. Соьер я прегърна през кръста.

— И аз си мислех същото.

— Наистина ли? О, тогава могат да дойдат всички! Нашето семейство, твоето семейство, моето семейство! Ще има цветя, на сушата и в морето, и музика. И вино. Ще бъде прекрасно! Повече от всичко, за което съм си мечтала, когато съм си представяла този ритуал като малка. Имах си местенце, където сънувах специални сънища, и този беше най-специалният.

— Какво местенце?

— В топлите води на юг, където водата е толкова прозрачна, че слънцето прониква през нея. Градина от корали и морски растения. Сгушвах се там и сънувах най-хубавите си сънища.

Сега сънят ѝ беше на път да се сбъдне, помисли си тя, и се притисна към Соьер.

— Ти имаш ли си скришно местенце? — попита го.

— Къща на дърво.

Очите ѝ се разшириха.

— Живял си на дърво?

— Не, това е малка къщичка, построена между клоните. Високо горе. Татко и дядо я направиха за децата. Всички се мотаехме там, но аз обичах да се качвам сам горе, особено в летните нощи. Сигурно съм сънувал доста хубави сънища.

— Особено след прелистването на порносписания — обади се Райли през стаята.

— Това са друг вид сънища.

— Какво е порносписание? — полюбопитства Аника.

— Ще ти обясня по-късно. Ами ти, многознайке?

— Аз ли? — Райли отново погледна към тях. — Ние често пътувахме, затова имах такива места навсякъде. Книгите са моето място — не е толкова скришно, но си е мое. В тях има колкото искаш сънища. Но сега, като се замисля, си спомням за един стар килер вкъщи. Сигурно това е бил моят вариант на къщичка сред клоните или на морска градина.

— Саша? — Наслаждавайки се на разговора, Аника се обърна към нея. — А твоето тайно местенце?

— Тъкмо щях да кажа, че нямах такава, но се сетих. Таванът. Струваше ми се много закътан, можех да се усамотя там, когато исках да се измъкна от всичко и всички. Рисувах и си представях, че съм като останалите. Не бях щастлива, както съм сега.

— Жалко, че тогава не съм ти била приятелка.

— Сега обаче наваксваме. Хайде да продължим темата. Твой ред е, Бран.

— Имаше едно поточе не много далеч от дома ни в Слайго. Поемах към него, когато имах да мисля за сериозни неща. Сядах, облегнах гръб на едно старо, чворесто самодивско дърво, гледах рибата в потока, упражнявах се в правене на магии и си мечтаех да стана голям вълшебник.

— Такъв си! — Аника притисна длани една в друга. — Дойл, къде беше твоето място?

— Като момче имах много работа. Дните ми бяха запълнени — да събера дърва за огрев, да изкопая достатъчно торф, да се погрижа за животните.

— И да ходиш бос в снега шестнайсет километра до училище. По нанагорнице — добави Райли и си спечели хладен поглед.

— Нямам си обувки?

— Тя говори с познатите клишета — обясни Доул на Аника. — Бях най-големият и затова имах повече отговорности... Но и упорити навици. Забранено ни беше да се катерим по скалите и естествено, копнеехме да го правим. Успеех ли да се измъкна от братята и сестрите си, от домашните задължения, тъкмо това правех. Харесвах ми опасността, разпененото море, бръснещият вятър. И когато намерих...

Той млъкна — шокиран, изумен. През цялото това време? — зачуди се, докато умът му се опитваше да асимилира мисълта. През цялото това време ли е била там?

— Не е в къщата! Нито в гробището! Звездата не е на нито едно от тези две места!

Райли вече се беше изправила на крака. Остави таблета, пристъпи към масата.

— Но знаеш къде е?

— Не съм сигурен... — Ядоса се, че му е нужно време да се овладее. — Възможно е — продължи, вече по-уверено. — Просто теория, като твоите. Катерех се по скалите, все по-високо и по-високо, и ако не ме хванеха и не ядях пердах, се изкачвах още по-нагоре. Дори нощем, на лунна светлина — бог ми е свидетел, че ако се бях подхлъзнал... Но това беше част от приключението. Тръпката, рискът. Все пак аз бях най-големият, а Фейлим, той току-що се беше родил и мама беше заета, а татко — очарован. Брат ми беше красавец, дори момче на девет години като мен можеше да го види. Фейлим беше едва на няколко дни, когато открих пещерата... Бих пийнал уиски.

— Ще го донеса. — Докато ставаше, Бран хвърли поглед към скицата, която Саша рисуваше в скута си бързо и уверено.

— Пещера в отвесните скали — подкани го Райли.

— Да... Все едно намерих съкровище. Веднага влязох в нея, безразсъден като всяко момче на моята възраст. Вътре се носеше ехото от морето. Почувствах се като пират, който се е сдобил с плячка. През следващите седмици, месеци и години това беше моето скришно

място. Отнесох там стар конски чул, прахан, лоена свещ — съкровищата на едно малко момче. Можех да седя на козирката отпред, да гледам към морето и да си представям бъдещи приключения. Имах си свирка, за да призовавам моя дракон. Вече си бях избрал дракон за духовен водач.

Дойл взе чашата, която Бран остави пред него.

— Издълбах символа му върху една от стените в пещерата, а над него — моето име.

— „Дойл Мак Клейрич“, написа момчето в камъка, като си мечтаеше за мъжа, който ще бъде. Воин, авантюрист. — Саша остави скицата на масата.

На нея беше нарисувала пещера, осветена от една-единствена свещ, закрепена върху скалата със собствения си восък, и момче — мургаво, с разчорлени коси и изцапана риза — което дълбаеше буквите в каменната стена със съсредоточено лице.

— Като мечтае за онова, което ще бъде, той не вижда огъня и леда. Не чувства топлината и студа. Това е за мъжа, този, който знае, че войната е кръв и смърт, и все пак ще продължи да се бие. Звездата очаква момчето, мъжа. Вижте името, прочетете името, изречете името — и ледът му ще запламти в огъня. Една звезда за ясновидката, две за сирената, три за войника. Изправете се срещу бурята, деца на богове, и ги отнесете у дома.

Саша изпусна треперлива въздишка, протегна се през масата за уискито на Дойл.

— Може ли? — попита и го пресуши. Отново потрепери. — Леле! Това сигурно беше грешка.

— Справи се добре. — Бран постави ръце на раменете ѝ. — Повече от добре.

— Видя ли го? — Дойл почука по рисунката в скицника. — Видя ли това?

— Още щом ти започна да говориш за скалите. Все едно прожектираха филм в главата ми — трудно е за обяснение. И когато ти заговори, просто го усетих. И те видях. Видях те като момче в онази пещера. Почувствах...

Дойл взе бутилката уиски, която Бран беше донесъл на масата, сипа си още в чашата.

— Продължавай.

— Решимост, вълнение, непорочност. Около теб имаше някаква сила. Ти си поряза пръста с ножа, а когато проследи буквите, които беше издълбал, кръвта ти ги запечата.

Дойл кимна, отпи.

— Точно така беше. — Погледна към Райли. — Изобщо не помислих, че може да е пещерата. А дори отидох там, след като дойдохме. Слязох долу, отидох да я видя. Не си помислих нищо. Не почувствах нищо.

— Беше сам. Следващия път няма да е така.

— Слизането не е от най-лесните.

Райли вдигна вежди.

— Достигането до първите две звезди също не беше разходка в парка.

— Бих ви поискал координатите, но мястото е много стръмно. — Сойер се почеса по главата.

— Ще използваме въже. — Бран погледна към прозореца. — Но не тази вечер. Не и в тъмното, в дъжда. Значи, утре сутринта — молете се за по-добро време — отиваме всички заедно.

— Да речем, че я намерим, а аз знам, че ще я намерим. Какво ще правим с нея? — попита Сойер. — Къде ще я оставим, докато решим как да я отнесем у дома?

— Ами ако следваме установения модел... — Райли погледна към Саша.

— Картина. Рисувах винаги, когато имах възможност, но нищо не ме *подтикваше*, както при първите две звезди. Може би сега, след като видях филма в главата си, ще усетя подтик. Иначе и една по-обикновена картина би могла да свърши работа.

— И следващият въпрос — къде, по дяволите, е този Стъклен остров? Ще продължа да се ровя в книгите — обеща Райли. — Но започвам да си мисля, че едва ли ще намеря отговора в библиотеката или в Мрежата. Въпреки това ще продължа с търсенето. Още сега.

— Ако ще се спускаме, трябва да е на разсъмване — предупреди я Дойл.

— Няма да закъснея — увери го тя и излезе.

Райли работи до късно през нощта, изпробвайки няколко теории. Отхвърли ги.

Написа дълъг имейл на родителите си, уведоми ги къде е, как е, попита ги дали имат идеи, които е пропуснала.

„Време е да приключвам, каза си. Време е да поспя малко — или поне да се опитам.“ Ако утре предстоеше голямата стъпка, всички трябваше да са подготвени.

Не просто готови да намерят звездата и да я съхранят, а да се бият. В мига, щом Нереза узнаеше, че последната звезда е при тях, веднага щеше да се появи.

Като си мислеше за това, Райли излезе от библиотеката, отпрати се към дневната, където държаха оръжията. Дойл седеше край гаснещия огън, лъскаше меча си.

— Трябва да поспиш — каза й.

— Това смятам да направя. Отнася се и за теб.

— Веднага щом свърша с меча. Не се сетих за пещерата. А трябваше. Не го направих.

— Аз пък не те попитах дали тук има нещо с по-специално значение за теб. Бях се вторачила в гробището, защото реших, че то е важното за теб.

— В началото и аз мислех, че си права. Не ми беше приятно.

Тя седна срещу него.

— Имаш право да искаш семейството ти да почива в мир. Мисля... Искаш ли да знаеш какво мисля?

— Че това спирало ли те е някога? Да — призна той, когато тя не отговори. — Искам да чуя какво мислиш.

— Мисля, че е дар. Мисля, че е нещо, което ти е дадено преди неколкостотин години, за да ти помогне да решиш останалото. Всяко момче иска да стане герой, нали? А сега ти си. Герой си — настоя тя, когато Дойл поклати глава. — Просто ти е дадена възможност да си такъв или да се откажеш. Не си се отказал. Върна се към — да си го кажем направо — опасното място, където е бил убит брат ти, а когато Нереза се опита да използва мъката ти срещу теб, срещу всички нас, не се поддаде. Не искаше да стоиш в гробището днес и да говориш за семейството си. Но го направи. Това не е храбростта от битките, но е храброст. Така че...

Тя се изправи на крака.

— Както вече казах, опитвах се да си изясня някои неща.

— За да намериш острова.

— Не, не е това. Имам предвид лични неща. Ние сключихме сделка, а аз не я спазвам.

Той се намръщи:

— Каква сделка?

— Просто секс, само добър, здравословен секс. Не съзлива история. Но нещата малко се промениха. За мен.

Той остави меча настрана много внимателно.

— Да не си бременна?

— Не. Божичко! Често си дразнещ, и си мрачен. И вечно ни притискаш — каза тя.

— Това какво общо има със секса?

— Няма. Има общо със съзливата част, която не биваше да се случва. Не знам защо се случи. Но искам да знам — и това също е дразнещо. Бих могла да обвиня и теб донякъде, защото трябва да ти вадя думите с ченгел. Например до днес не знаех, че си бил на двайсет и шест, когато са те прокълнали.

— Как разбра?

— Просто пресметнах, за бога! Колко голям си бил, когато се е родил Фейлим — на девет, колко голям каза, че е бил той, когато е умрял — на седемнайсет. Кое то означава — като изключим безсмъртието — че си няколко години по-млад от мен. Звучи ми странно.

Без да каже нищо, Дойл отново посегна към меча си.

— Остави това и ме изслушай. Искам да ти кажа, че въпреки всичко изредено — а бих могла да изброя и положителните ти качества, но и бездруго вече стана прекалено дълго. Та въпреки това или може би тъкмо заради това — не съм си го обяснила още — но съм влюбена в теб.

— Не, не си.

Тя си беше представяла всякакви отговори, но не и подобна хладна, спокойна реакция. Подготвена беше за наранени чувства, дори за силен удар в сърцето. Но не и за обида. Усети как се изпълва с гняв.

— Не ми казвай какво чувствам! Не ми казвай какво има тук вътре! — Тя тупна сърцето си с юмрук. — *Знам* какво ми е, макар че предпочитам да не ти го бях казала. Не умирам от щастие, че е така.

— Просто си се увлякла, това е всичко. Спим заедно, а всички останали говорят за сватби и цветя. Поддала си се на общото настроение.

— Глупости! Обиждаш ме! Казах ли нещо за сватби и цветя? Приличам ли на човек, който гори от желание да си купи дълга бяла рокля и да държи букет?

Той усети лека тревога.

— Не, не приличаш.

— И на мен не ми харесва, но това е положението. Признавам ти го, защото те уважавам. А ти ми покажи уважение, като не ме вземаш за някое глупаво сантиментално момиченце.

Дойл реши да не отстъпва.

— Казвам само, че сме в странна и напрегната ситуация. И прибавихме секс към нея. Ние... уважаваме се взаимно, вярваме си. Очевидно сме привлечени един от друг. Ти си умна жена, жена на логиката, на разума. Жена, която би трябвало да знае, че...

— Достатъчно умна, за да знам, че логиката и рационалното мислене не значат нищо, когато става дума за любов. — Вече съвсем бясна, тя се плесна по бедрата. — Какво си мислиш, че си повтарям от известно време насам? Но това е, което изпитвам. Един бог знае защо.

— Не мога да ти дам това, което изисква любовта.

Тя поклати глава, гневът в очите ѝ премина в съжаление.

— Глупчо, любовта не изисква нищо. Нея просто я има. Проумей го.

— Райли — поде той, когато тя понечи да излезе, но се обърна.

— Само не ми казвай колко държиш на мен! Блудкаво е. Не ни прилича и на двамата.

— Има причини да не мога да...

— Да съм ти искала нещо в замяна?

Не беше искала нищо, помисли си Дойл. И как трябваше да ѝ отвърне сега?

— Не.

— Тогава забрави! Просто забрави. Няма да съжалявам, че съм ти казала какво изпитвам. И не ме карай да се чувствам жалка, че го изпитвам.

Той я остави да излезе — така беше най-добре и за двамата. Но след три века живот, след всичко, което беше направил и му се беше

случило, знаеше, че Райли е единствената жена, която успя да го разтърси из основи.

Тя спа добре. Беше си изляла душата и бе решила проблема, който не ѝ даваше мира, като го изрече. Бе свалила от себе си товара и тревогите.

Той не я беше наранил, а тя бе очаквала да го направи. Все пак никога не се беше влюбвала преди. Да, желала бе силно мъже, харесвала бе доста някои от тях, но никога не беше пресякла тази граница.

Не, не я беше наранил, размишляваше Райли, докато се обличаше за трудното спускане по скалите. Тя беше умна, образована жена, доста привлекателна, здрава, обиколила много свят. Ако Дойл не можеше да види и да приеме нейната любов, това си беше за негова сметка.

Тя никога не бе мечтала за сватби и брак, и неща от рода на „и те заживели щастливо до края на дните си“. Не че беше против всичко това. Но беше водила пълноценен и интересен живот — дори преди да започне война срещу богиня. Ако оцелееше след тази война, възнамеряваше да продължи да води пълноценен и интересен живот.

Дойл би могъл да бъде част от него или пък не. Изборът беше изцяло негов.

Сега обаче имаха други задачи и това трябваше да почака. Тя си окачи pistolетите — не напускаше къщата без тях — закопча канията на ножа си и пое по задните стълби към кухнята.

Ароматът на кафе — приоритет номер едно — се носеше във въздуха, заедно с този на печено месо и препечени филийки.

— Омлет — каза Саша на Райли, докато ловко премятеше един в тигана. — Аника подреди масата, преди да сляза, и Соьер я свали долу за едно бързо плуване.

Беше построила пещера от салфетки, забеляза Райли, поставена върху стойка над нагънатата синя салфетка, очевидно морето. Вътре в пещерата беше сложила шест фигурки, направени от перца за почистване на лула. Те бяха наобиколили дракон, също оформен от перце, който държеше малък бял камък.

— Ще приемем това за предсказание. — Райли си наля кафе и реши да се възползва от момента. — Признах на Дойл, че съм влюбена в него.

— О! — Саша бързо плъзна омлета в широката чиния. Усмивката ѝ се стопи. — О!

— Виж, не очаквах от него да ме задуши в прегръдките си като герой от роман. Просто имах нужда да го кажа, за да си освободя съзнанието веднъж завинаги. Направих го и сега съм по-добре.

— Той какво каза?

— Не много, но един от доводите му беше, че съм се поддала на общото настроение и съм смесила — *смесила* — секса с приказките за сватби. Беше обидно.

— Да, обидно е. За чувствата и интелекта ти.

— Изненадах го. — Райли потупа Саша с пръст по рамото. — Най-вече бе изумен и раздразнен — предимно изумен. Не мога да го упреквам, че се е почувствал така — имахме сделка.

— О, за...

— Сключихме я — настоя Райли. — И аз не я спазих.

Саша изсумтя.

— Сякаш можеш да сключваш сделка за любов!

— Знам. Но не го знаех, когато я сключих. Това ми се случва за първи път. — Като сви рамене, Райли пъкна палец в предния си джоб. — Както и да е, накрая вече го съжалявах, защото не разбираше какво му казвам. Любовта е нещо безценно, нали? Не е нещо, което намиращ в разкопките, проучванията, четенето. Просто се случва или пък не.

— Хайде сега, ще го съжаляваш!

Райли се засмя и отпи от кафето.

— Всъщност не го съжалявам. И не исках да ти казвам, за да не му се ядосаш.

— Ти си ми приятелка. Първата истинска приятелка, която съм имала. Каква приятелка ще ти бъда, ако не му се ядосам? Разбира се, че съм му ядосана! Кретен такъв!

— Оценявам го. Но както не можеш да не се влюбиш само защото си сключил сделка, така не можеш и да се влюбиш по поръчка, нали? — заключи Райли. — Аз съм добре. Освен това сега по-важното е да сме задружни. Никакви вътрешни конфликти, особено днес.

— Мога да съм му ядосана и пак да сме приятели. — Като се намръщи, Саша изля разбитите яйца в тигана.

— Обърни реда. Първо му бъди приятелка.

— Заради теб. — Саша прибави изпечен на грил бекон и чушки, настърга кашкавал. — Ще го направя заради теб.

— Обичам те. Жалко, че не се сецам да ти го казвам по-често. Днес е подходящ ден да го кажа.

— И аз те обичам.

Райли чу стъпки по стълбите.

— Нямам против да кажеш на Бран. Но може би е по-добре да изчакаш, докато се върнем. Със звездата.

Не беше Бран, а Дойл, и Райли прецени реакцията си. Беше много близка до развеселеност. Забавно беше да видиш този голям, въоръжен с меч безсмъртен да изглежда неловко, в очакване върху главата му да се излее женски гняв.

Може би реакцията ѝ беше дребнава, но не ѝ пукаше.

— Подсилваме се с омлет преди спускането. — Райли го каза много нехайно, доля си кафе. — Според Аника... — Тя посочи към масата с чашата си. — ... ще се справим в пещерата.

— Хубаво.

По стълбите слезе Бран. На лицето на Дойл се изписа видимо облекчение и това окончателно развесели Райли.

— А, тъкмо ти ми трябваш! Искам да взема въжето от гаража. Имаме време за това, нали, Саша?

— Разполагате с десет минути.

— Достатъчни са. Ще ми помогнеш ли, Дойл?

В гаража Бран откачи намотка от здраво въже от куката на стената.

— Е, сега вече знам защо ми се струваше, че трябва да имам това. — Той го подаде на Дойл, откачи втора намотка.

— Предостатъчно е. Пещерата е на пет метра от върха на скалата.

— Бих могъл да ви пренеса там без въжето — обмисли варианта Бран. — Макар че щях да съм по-уверен, ако първо бях видял мястото. Помага за ориентировката. И Сойер може да го направи, щом вкара координатите, но...

— Имаш въже — довърши Дойл. — И мислиш, че за това има причина.

— По-добре да сме вързани заедно, отколкото аз да ви свалям един по един. Да, така е по-добре. — Бран наклони глава въпросително. — Това безпокои ли те?

— Не. Не, трудно спускане е, но знам, че всички ще се справят.

— Какво има тогава?

— Нищо. Друго е. Няма връзка. — Глупости. — Райли каза, че е влюбена в мен.

Бран просто кимна.

— Значи си късметлия.

— Може би, ако бях обикновен мъж. А и да бях, имаме по-важни неща за вършене. И ако тя ми е ядосана, защото не мога да... — Той не довърши и изруга. — Ако е разсеяна заради онова, което мисли, че чувства...

— Според мен Райли се познава много добре. А и не ми се стори ядосана или разсеяна.

— Тя е хитра — възрази Дойл и накара Бран да се усмихне.

— Такава си е. И все пак, като ви гледам отстрани, май ти си разсеяният и ядосаният. Изпитваш чувства към нея.

— Разбира се. Спим заедно.

— Ще цитирам Сойер и ще ти кажа само: Не на мен тия.

Това накара Дойл да се засмее.

— Добре де, не съм изпитвал чувства към всяка жена, с която съм спал. Но ние сме част от екип. — Той огледа въжетото. — Свързани сме.

— Аз съм влюбен и тази любов расте с всеки изминал ден. Невероятно е. Затова разбирам борбата ти. Да, ние сме свързани и аз искам да си щастлив, защото ясно виждам, че тя те допълва, както и ти — нея. Но ти си този, който трябва да го осъзнае, да реши.

— Няма какво повече да осъзнавам и да решавам. Имам по-важна работа за вършене. — Дойл свали последната намотка въже от стената.

Щом се нахраниха, отидоха до морската стена.

Саша погледна надолу и пребледня.

— Далече е.

— Господин Вълшебник няма да те остави да паднеш. — Райли майсторски завърза въжето около кръста на Саша. — Освен това вече говорихме, че Сойер, Дойл и аз имаме опит в скалното катерене. Номерът е да внимаваш къде стъпваш и да следваш водача си.

— И да не гледам надолу — добави Саша.

— Ако арбалетът ти пречи, остави го тук. Можеш да вземеш един от pistolетите ми. Стреляш повече от прилично.

— По-добра съм с арбалета. Ще се справя.

Райли направи възел. Щеше ѝ се да разполагат с няколко солидни карабинери, десандьори и добри седалки за катерене, но не можеш да имаш всичко. А въжето беше първокласно.

Тя отмери една дължина, премести се да обезопаси Бран.

— Саша ще се справи — каза му тихо, — но ако започне да нервничи, говори ѝ. Това ще я успокои.

Премести поглед, забеляза, че Дойл завързва Сойер до Аника. Доволна, започна да се обезопасява сама.

— Дай да погледна. — Дойл се премести до нея.

Тя проверяваше мислено заедно с него, докато ръцете му докосваха въжето ту тук, ту там. Да, всичко беше наред.

— Първото ми истинско катерене беше в Аризона, изучавах древните индиански жилища. Горещо и сухо — добави, като погледна към меката синева на утринното небе.

— Безветрено. — После погледна към Дойл, срещна очите му. — Саша е нервна, но ще се справи.

— Добре. Обезопаси края.

Изчака я да увие въжето около ствола на едно дърво и да го завърже.

— Искаш ли да го проверя?

Дойл поклати глава. Както с повечето неща, тя знаеше какво прави.

Макар той да не се нуждаеше от въже, реши да го използва. И поведе групата надолу по скалата. С обичайния си ентузиазъм Аника скочи заедно с него.

— По-внимателно — предупреди я Сойер и стъпи на тесния ръб от мека скала. — Не всички умеят да пазят равновесие като теб.

— Той има предвид мен. — Саша се олюля. — Успях. Не се тревожете за мен.

Райли изчака Дойл да започне спускането и чак след това се изгърколи по стената.

Първият метър и половина ѝ се стори детска игра и щеше да се наслаждава на предизвикателството на спускането, на шума на приборя и разпенените вълни, на игривия вятър и чувството за скала под нозете си — ако не се безпокоеше за Саша.

— Справяш се чудесно! — провикна се, когато приятелката ѝ внимателно се спусна още десетина сантиметра, докато Сойер я съветваше да стъпи здраво с десния крак.

Всички се изненадаха, когато три метра по-надолу Аника беше тази, която не успя да се задържи за скалата, тъй като един камък под пръстите ѝ поддаде. Тя се олюля, едва не загуби равновесие. Райли се стегна, отпусна въжето и когато Сойер издърпа Аника обратно, отново задиша спокойно.

— Извинявайте ме! — извика Аника. — Искам да кажа „съжалявам“.

— Сега се спускай — извика Райли в отговор. — После ще плуваш.

С все още разтуптяно сърце, тя продължи надолу.

Погледна още веднъж нагоре, видя гарваните, накацали по стената.

— Ще стрелям — извика. Свали едната си ръка, вкопа крака в камъка, извади пистолета си. Успя да улучи два, преди другите да отлетят.

Отдолу Саша се спускаше на козирката.

— Тя ни наблюдава. Усещам го.

— Почти стигнахме — махна с ръка Дойл. — Само внимавайте къде стъпвате.

Когато Райли се добра до козирката, той вече влизаше в пещерата. Изкачването със сигурност щеше да е по-трудно. Но тя щеше да мисли за това по-късно.

Придвижи се внимателно по козирката, последва другарите си в пещерата.

— Тясно е. — Пъхна се между Саша и Аника.

— Чиста е, като момчето. Усещате ли го? — попита Саша.

Вътре ехтеше прибойт, миришеше на море и пръст и когато Бран подпря ръка на една скала, Райли видя как старото езерце от восък се втечни и засия и изведнъж пещерата се изпълни с мека златиста светлина.

— И аз бих си направил скривалище тук — обади се Сойер, докато се оглеждаше наоколо. — Ирландска пещера вместо къщичка на дървото. Кое дете би й устояло?

— Тя беше за него, момчето — момчето, което мечтаеше да стане мъж. Тя е за него — мъжът, който помни момчето. — Саша се протегна, постави ръка върху гърба на Дойл. — Тя чака, времето ѝ е дошло. Времето на шестимата. На пазителите. Виж името, прочети името, изречи името.

Той видя името, което бе издълбал в камъка преди толкова много години над рисунката на дракона. Прочете името, собственото си име, и то отекна в главата му, както и в стените.

И изрече името:

— Дойл Мак Клейрич.

Светлината се промени — от златиста и топла се превърна в бяла и ледена, въздухът също стана студен като зима.

Името, неговото име, заблестя ярко в стената, от всяка дума запламтя огън. А драконът изрева.

С разтуптяно сърце, с бучаща в ушите кръв, Дойл се отпусна на колене, посегна към пламъка. И от устата на дракона взе звездата.

Тя заблестя като огъня — но чиста и бяла, ослепително ярка. Сгушена в дланта му, с освободена сила.

— Не е студена. — Дойл се взря в красотата в ръката си. — Сега не е. Топла е. — Въздухът също беше топъл.

— Намерихме я! — Той се изправи на крака, обърна се, вдигна я така, че другарите му да могат да я видят. — Намерихме и последната звезда!

Докато говореше, земята потрепери. Пред отвора на пещерата се посипаха камъни, паднаха в морето.

— Бих казала, че тя знае. — Райли се помъчи да се обърне с лице към изхода. Лъч от гривната на Аника повали първия прилеп, който влетя вътре.

— Бих казал, че това е предупреждение да изчезваме оттук.

— Но не както влязохме. — Сойер извади компаса си. — Дръжте се.

Преместването ги изстреля в светлината, във вихъра. Райли чу трясък на гръмотевица, видя как нещо блестящо прелетя наблизо. Почувства как пада безпомощно, премята се във въздуха.

Вече не се чуваха гръмотевици, осъзна тя, а вълни, които се разбиваха в скали. И тя падаше право към тях.

Студът, влагата я удариха в лицето. Ръката ѝ потърси ножа. Да отреже въжетото, да отреже въжетото, преди да е повлякла другарите си със себе си!

Изведнъж въжетото се опъна рязко и тялото ѝ се разтресе. Тя отново излетя нагоре, мъчейки се да си поеме дъх, и се приземи като мокра, омекнала купчина върху моравата.

— Аника, приятели? Добре ли сте всички? — Дрезгавият глас на Сойер впи нокти в замаяния ѝ мозък. — Саша... Господи, Райли!

Тя избута ръцете, които се протягаха към нея.

— Добре съм, не съм ранена! Какво стана, Сойер?

— Влизайте вътре! Не можем да рискуваме да се бием със звездата. — Дойл подхвана Райли и я вдигна. — Тичайте! — извика и се втурна към къщата, защото онова, което беше нахлуло в пещерата, сега се изсипваше над морската стена.

Без да обръща внимание — за момента — на унизителния начин, по който Дойл я беше праметнал през рамо, тя посегна за пистолета си и успя да изстреля няколко откоса, преди Дойл да се втурне в къщата.

Смъкна я от рамото си, метна я на кухненския остров, така че се озоваха очи в очи.

— Ранена ли си?

— Не. Мокра съм. — Тя го избута. — Пак те питам, Сойер, какво се случи?

— Тя ни нападна. Това мога да кажа. — Той пъкна обратно пистолета си в кобура. — Разконцентрира ме. За няколко секунди изгубих контрол, така да се каже.

— Аз бях започнала да падам към скалите. — Райли отметна мократа си коса. — Едва не се пребих.

— Щеше — осведоми я Дойл. — Ако не беше въжето да те дърпа назад.

— Не знам с какво ме е замерила — обади се Сойер, — но бас държа, че е чакала да направи точно това. Съжалявам. Изгубих контрол.

— Не е твоя вината, а и си го възвърна. — Вече по-спокойна, Райли погледна през прозореца към плътния мрак, проливния дъжд. — Бурята.

— Не. — Като отметна разрошената си от вятъра коса, Саша поклати глава. — Това е гняв. Тя продължава да го трупа. Но сега Райли се нуждае от сухи дрехи и колкото и да съм благодарна за въжетата, те трябва да си отидат.

Бран просто махна с ръка, запрати ги надалеч.

— Сухите дрехи може да почакаат. Искам пак да погледна звездата.

Бран отново махна с ръка. Райли изпусна въздишка, когато дрехите ѝ, косата ѝ, дори ботушите ѝ станаха топли и сухи.

— Благодаря ти!

— Удоволствието е изцяло мое. Ще отнесем звездата горе, при останалите. Ще я скрием на сигурно място.

— Още нямаме такова място — напомни му Сойер.

— Имаме. — Бран плъзна ръка около Саша. — Нашата пророчица рисува почти до два и половина сутринта.

— Не ни казахте — изненада се Аника.

— С Бран обсъдихме това, след като свърших. И двамата решихме, че трябва да се фокусираме върху намирането на звездата. Докато не го направим...

— Какво рисува? — Райли скочи от плота. — Да идем да видим. И... — Тя се обърна към Дойл и потърка пръсти.

Той извади звездата от джоба си, подаде ѝ я.

— Тегло и топлина без маса. Удивително е. И светлината. Ясна и чиста като арктически лед. Пулсира — промърмори тя, докато се качваха по стълбите. — Като сърце. — Погледна към Дойл, усмихна се широко. — Направихме го!

Той я притисна към стената и докато звездата пулсираше между тях, я целуна като обезумял.

— Видях те да падаш! Беше само на сантиметри от скалите, когато аз... ние успяхме да те издърпаме обратно. Ти се канеше да срежеш въжето. Посягаше за ножа си.

— Разбира се, че щях да срежа въжето. Реших, че ще повлека всички със себе си. И ти щеше да сториш същото.

— Аз не умирам — напомни ѝ той и се отдалечи.

Тя погледна към звездата, въздъхна шумно и пое след него.

— Сега ли намери да се цупиш? Току-що намерихме последната звезда. Притежаваме нещо, което не е имал друг освен боговете. Ние...

— Ще ги сложим в музей с табелка?

Тя потръпна — нещо, което той не я беше виждал да прави, колкото и голяма да бе опасността. В обърнатите ѝ към него очи се четеше болка и това също беше ново.

— Не биваше да го казваш.

— Не, не биваше. Извинявай. Съжалявам. — Той запристъпва от крак на крак. — Много съжалявам. Това беше глупаво и незаслужено.

Тя кимна бавно.

— Всичко е наред.

— Райли. — Той я хвана за лакътя, преди тя да може да се отдалечи. — Видях те как умираш в главата си, видях те как се разбиваш на скалите. В главата си. Затова съм кисел.

— Но съм тук, нали? Затова ела на себе си. Другите ни чакат, звездата също.

— Добре. — Той тръгна с нея мълчаливо към кулата.

Райли завъртя очи, когато разговорът спря и всички се обърнаха.

— Извинявайте за закъснението. Ние просто... мамка му!

Картината сияеше. Райли можеше да се закълне, че пулсира също като звездата чудо в ръката ѝ.

— Това е... невероятно. Саша...

— Не знам доколко заслугата е моя.

— Изцяло — увери я Бран. — Изцяло твоя.

Тя го погали по бузата.

— Тъкмо обяснявах, че вдъхновението ми дойде към полунощ. Бях приготвила платно, за всеки случай, и това се оказа дяволски добра идея, тъй като нуждата да нарисувам тази картина направо ме връхлетя. Не просто я виждах. Бях в нея. Можех да я помириша, да я докосна, да я чуя. Всяко друго видение, което съм имала, бледнее и е неясно в сравнение с това.

— Сега може да го кажа, нали? — Сойер посочи платното с театрален жест. — Ето, това е Стъкленият остров.

Той се носеше — над блеснало индиговосиньо море, под обсипано със звезди небе и огромна бяла луна. Носеше се така, сякаш можеше да се мести според посоката на вятъра. Пясъчните му ивици проблясваха в бяло — диамантен прах, докосващ пенливия край на морето. Хълмовете му се спускаха плавно, приглушено зелени, със смътно загатнатите багри на разцъфнали диви цветя.

На един такъв хълм се издигаше сребрист палат. На друг имаше каменен кръг, сив като мъглата, в която плуваше.

Докато Райли разглеждаше картината, изскачаха още детайли. Меката извивка на поток, високата струя на водопад, градини, сякаш осветени от прелитащи феи, фонтан, в който от устата на един крилат дракон излизаше вода вместо огън.

— Трябва да отидем там. А когато го направим, те трябва да ми позволят да взема образци. Малко камъчета, малко пясък, малко пръст. Сигурно има и фосили. Искам да кажа...

— По-полека, Индиана Джоунс! — Сойер я смушка в ребрата. — Първо звездата.

— Да, първо звездата. — Райли погледна към звездата, после към картината. — Кара те да осъзнаеш защо, нали? Трите звезди трябва да бъдат върнати, да бъдат защитени. Светът се скапва редовно, това му е нещо като навик. Но не и този. Той се държи. Навярно тъкмо затова успяваме да оцелеем.

Тя подаде звездата на Бран.

— Твой ред е, Вълшебнико!

Както бе направил и с първите две, Бран обви звездата в стъкло. Всички образуваха кръга, изпълниха ритуала на пазителите, за да изпратят успешно звездата в картината. Далеч от обсега на Нереза.

— Сега ни остава само да намерим острова, да отидем там — със звездите — да унищожим злата, побъркана богиня и... — Райли сви рамене. — След това аз черпя.

— Казана дума — хвърлен камък — ухили се Сойер.

Райли се намръщи, когато навън отекна гръм.

— Сигурни ли сте, че това е само истеричен пристъп?

— Сигурна съм — успокой я Саша.

— Тогава ще продължа да работя върху следващата стъпка. Ще намеря острова. Точно това ще направя.

Лошото време продължи, затова да седиш в библиотеката, заобиколена от книги до пукация огън, не беше мъчение. Райли разбираше, че трябва търпеливо да пресява различни пластове, но безсилието сковаваше плешките ѝ.

Те се бяха били, проливали кръв, търсили и намерили звездите. Но нищо от това нямаше да има значение, ако островът останеше недостижим.

Тя се облегна назад, разкърши рамене, за да освободи напрежението, огледа стените с книги. Толкова са много, помисли си, с толкова много възможности. Всяка от тях можеше да съдържа отговора или поне указание. Ала колко време щеше да е нужно, за да се открие този отговор? С колко време разполагаха те?

Тя погледна набързо към прозореца, когато отекна гръм. И колко дълго могат шестима души да лагеруват в една къща — пък била тя и невероятна — преди да започнат да си лазят по нервите?

Имаха нужда от действие, от движение, от напредък.

Райли стана, отиде до лавиците, посегна напосоки за книга.

Дойл влезе в стаята.

— Не откривам нищо — оплака се тя. — Нищо, което не знаех и преди два часа. Всъщност преди два дни, ако трябва да съм точна. Ако искаш и ти да се пробваш, заповядай. Може би трябва да основем читателски клуб — и всички да вземат по една книга всеки ден.

Тя замълча, намръщи се.

— Всъщност това не е лоша идея.

— Имаме звездите.

— Да, но нямаме острова. — Райли посочи към прозореца с книгата, която държеше. — Нереза със сигурност ще продължи с тези пристъпи на гняв, а да се бием сега с нея, без план за изход, е безсмислено.

— Ще се бием, когато има нужда да се бием.

— Не споря, но тактически ще имаме преимущество, ако намерим пътя към острова, преди да се захванем с нея. Какво? — Райли докосна с ръка лицето си, сякаш отпъждаше мушица. — Защо ме гледаш така?

— Не те разбирам.

— Не си първият. — Тя остави книгата настрана. — Наистина ли искаш да се заемеш с търсенето на острова? Не е точно в твой стил.

— Имаме звездите — повтори той. — Но още не сме приключили. Трябва да работим заедно, да се бием заедно, да планираме заедно.

— Е, не виждам проблем. — Тя вдигна вежди. — Ако ти имаш такъв, това си е твоя работа. Моите чувства са си мои. Фактът, че ги извадих на показ, не променя нищо. И както казва Богарт в „Казабланка“, отношенията между двама души не означават кой знае какво на фона на по-голямата картина.

— Това е много свободна интерпретация.

— Но вярна. — Райли въздъхна, седна на страничната облегалка на един диван. — Не всеки получава каквото или когото иска. Такава е реалността. Може да си имаме работа с богове и вълшебни острови, и със звезди, но всеки един от нас е наясно с реалността. Приличам ли на жена, която ще провали нещо толкова важно — или още по-зле, ще бие отбой — само защото някакъв тип от седемнайсети век не споделя чувствата ѝ?

— Не.

— Добре, защото не съм такава. Проумей го. Аз знам каква съм, коя съм, какво чувствам. Достатъчно ясна ли съм?

— Да. Не съм без чувства.

Докато той се обръщаше да си върви, тя се изправи на крака — бавно.

— Почакай малко. Почакай малко! Какво каза?

— Казах, че ми е ясно.

— Не! — Сърцето ѝ заби учестено, когато тръгна към него. —
Каза: „Не съм без чувства“.

— Все тая.

— Не! — Тя реши да рискува, свали гарда си достатъчно, за да го погледне, наистина да го погледне. И видя. — Ти, кучи сине! — Късият ѝ прав го улучи право в гърдите. — Ти, идиот такъв! Значи си имал чувства и когато бях почти припаднала, кървяща и натрошена и ти ме изнесе от гората. Каза ми: „Държа те, *ta faol*“. Държа те, вълчице моя. *Твоя?* — Тя отново го удари, блъсна го и с рамо.

— Ти беше ранена — поде той.

— Точно така, точно така. — Сега тя заби пръст в гърдите му, завъртя го. — А когато Бран ме лекуваше, ти ме държеше. — Изведнъж всичко се върна в главата ѝ, през спомена за болката. — Каза ми да бъда силна, да не ви оставям. Да не оставям *теб*. На ирландски. *Teacht ar ais chugat, ta faol*. Страхливец такъв!

Думата преливаше от презрение.

— Изрече тези неща, когато си мислеше, че съм в безсъзнание, но не можеш да ги кажеш в лицето ми?

Той улови юмрука ѝ с ръка, преди да достигне гърдите му.

— Удари ме още веднъж и ще видим кой е страхливец!

— Влюбен си в мен, а не можеш да ми кажеш, когато съм в съзнание, защото те е страх. Това е жалко! Ти си жалък!

Той я подхвана под мишниците, така че сега пръстите на краката ѝ едва докосваха пода. Виждаше се, че едва се сдържа да не избухне.

— Мери си думите!

— Майната ти! Аз казах какво чувствам, помниш ли? Ти си този, който ме лъже.

— Не съм те лъгал.

— Хайде да видим тогава. Влюбен ли си в мен?

Той я пусна на пода.

— Няма да навлизам в подробности.

— Да или не. Просто е. Ако ти стиска.

— Няма значение какво...

— Да или не, Дойл! Избери едно от двете.

— Да! — Думата изплющя като гръм. — Но това не...

— „Да“ ми е достатъчно — прекъсна го тя. — До скоро. — Отвори вратата, направи му знак с ръка, че е свободен да си върви.

— Това няма да ни отведе доникъде.

— О, за бога, вече ни е отвело! И ако пак ще ми обясняваш, че си безсмъртен, не се хаби. Да, аз ще умра. Може да се случи още днес. — Тя махна с ръката към бурята отвън. — Може да е след петдесет години. Може да е следващата седмица или може да живея до сто и четири. Петима от нас шестимата трябва да приемат това, но то в никакъв случай не пречи на Бран и Саша или на Сойер и Аника да се радват на онова, което имат, докато го имат.

— Никой от тях няма да стои и да гледа как другият умира.

— Напротив.

— Не е същото, изобщо.

— Мъката си е мъка, но ти я използваш както ти отърва. Не те моля, нито очаквам от теб да си до мен, когато стана на сто и четири. Просто исках истината.

— Бракът е...

— Кой говори за брак? — извика тя. — Не ми трябва клетви, пръстени и бели рокли. Просто искам истината. Сега вече я знам и сме квит. Това ми е достатъчно.

Тя въздъхна и този път докосна с длан сърцето му.

— Това ми е достатъчно, Дойл. Дай ми истината и бъди с мен, докато искаш — това ми е достатъчно.

Той положи ръка върху нейната.

— Заклех се, че повече няма да обичам.

— Било е преди да ме срещнеш.

— Така е. Няма друга като теб. Очите ти ме омагьосаха, умът ти ме очарова, тялото ти... ми пасва идеално.

Тя се позасмя.

— Забравяш светлия ми характер.

— Не е светъл. Предпочитам остротата пред светлината.

— Значи си късметлия.

Тя се притисна към него, привдигна се на пръсти, постави ръцете му върху бедрата си. И чу как някой тича по извитите стълби.

— По-добре елате! — Аника плесна с ръце. — На върха. Трябва да извикам Сойер. По-добре елате!

Без да й задават въпроси, те се втурнаха нагоре.

Бран стоеше до Саша, с ръка на рамото ѝ, докато тя се взираше през влажното стъкло на вратата към терасата.

— Видение? — попита Райли.

Бран поклати глава, а Саша каза:

— Не точно. Това е... Там има нещо, но не мога да го видя или чуя. Просто знам, че е там.

— Нереза? — Райли приближи и застана от другата страна на Саша.

— Тя е близко — много близко, но не е това. В морето, през бурята или отвъд нея. Не мога да кажа точно.

— Има и още нещо. — Бран се обърна към трите картини на полицата над камината.

Те излъчваха пулсираща светлина. Наситеночервено — пейзажът на пътеката през гората на Бран; чисто богато синьо — картината на къщата; прекрасно искрящо бяло — рисунката на Стъкления остров.

— Това е... мисля, че е сърцето им — промълви Саша. — Сърцето на звездите бие. И навън има нещо, което ние не виждаме. В сърцето на бурята.

— Почакайте. — Райли притисна пръсти към слепоочията си, докато Сојер и Аника влизаха забързано. — В бележките ми... Нека да помисля. Имам отпратки. Сърцето на звездите, сърцето на морето, сърцето на бурята.

— Ще ти донеса записките.

— Просто... — Тя вдигна ръка да задържи Дойл. — Отпратки към повторната поява на звездите — падането и издигането им. Безмълвен дъх, дрън-дрън-дрън, туптящи сърца. Пулсираха, когато ги намерихме, затова си го записах, но има отпратки към сърцето, което зове сърце, връща звездите у дома. И... тъъ... когато те се разбудят напълно, се надига буря. Яхни сърцето на бурята и там чака сърцето на морето, сърцето на световите.

— Стъкленият остров? — Сојер се приближи до един от прозорците, надникна навън.

— Това е теория. А и Саша говореше за бурята, че трябва да се яхне. В момента си имаме буря.

— Да я яхнем докъде? — зачуди се Сојер. — Няма видимост.

— Няма да сме първите, които ще последват звезда. А ние имаме цели три. — Бран огледа лицата на приятелите си. — Вярваме ли в

съдбата, в звездите?

— Ако ще яхаме това чудо, трябва да сме и шестимата, плюс тях.

— Дойл погледна към картините. — Съдбата е сурова, но съм с вас.

— И аз. — Аника хвана Соьер за ръката. — Ако сме всички заедно.

— Да опитаме — съгласи се Соьер.

— Да. — Саша се извърна от прозореца. — Да. Райли?

— Нека първо съставя план и ще го направим.

В гъстия здрач, докато бурята фучеше, Саша и Аника излязоха навън и се насочиха към морската стена. Изглеждаше така, сякаш патрулират, а черните дъждобрани ги превръщаха в движещи се сенки.

Саша хвана Аника за ръката, стисна я здраво. После, сваляйки рязко арбалета от гърба си, изстреля една стрела високо във въздуха. Тя експлодира като фойерверк, освети рояците, които се носеха безшумно по почернялото небе.

От двете кули изригна картечна стрелба. На терасата Бран мяташе светкавици.

Гъвкава и бърза, Аника изтича да постави шишенцата със светлина, където я бе инструктирал Бран, като подскачаше, за да избегне острите криле и злобните клюнове. Дойл нападаше с меча си, за да ѝ разчиства пътя.

И земята се разтресе.

От позицията си на бойницата Райли презареди, не спираше да стреля. Въздъхна шумно, когато черна светкавица повали едно дърво в края на гората и то експлодира. Докато се сипеха шрапнели, земята се отвори, за да го погълне.

Проклетата да е, ако Нереза разруши това място, помисли си Райли. Проклетата да е, ако ѝ позволи. С гневни очи очисти рояк от летяща черна смърт.

С крайчеца на окото улови някакво движение вляво, обърна се рязко. Насреща ѝ се хилеше онова, което бе останало от Малмон. Продължи да се хили дори когато тя стреля в него.

По гърдите му потече гъста зелена течност.

— Тя ме направи по-силен! Даде те на мен!

Следващият ѝ изстрел не го улучи, той сякаш се материализираше от едно място на друго. Преди тя да успее да стреля отново, той я сграбчи за гърлото, задави я, отне ѝ въздуха.

— Тя е Нереза! Тя е моята кралица! Тя е всичко! Дай ми звездите за моята кралица и може и да останеш жива.

Райли успя да изграчи „Майната ти“, когато той отпусна за малко хватката си.

Малмон я стисна по-силно, вдигна я от земята, така че петите ѝ заритаха във въздуха.

— Тя ми позволи да си избирам. Аз избрах теб. — Змийските му очи почти не мигнаха, когато тя заби ножа си в корема му. — Мога да те взема с мен, да се храня с теб. Гладен съм.

Гнусният му език се стрелна навън, плъзна се по бузата ѝ.

— Другите ще умрат тук, а безсмъртният...

— Ей, копеле!

Главата на Малмон се завъртя върху шията му, отпред назад. Премигна, ноктестите му пръсти се отпуснаха малко и Райли успя да си поеме дъх.

Сойер го застреля между очите.

— Това е за Мароко!

Все още давейки се, Райли вдигна пистолета си, видя, че няма нужда.

— И за Райли! — Докато Малмон се клатушкаше назад, с премрежени очи и потракващи нокти, Сойер се прицели още веднъж. — А това, кучи сине, е за Аника! — Последният изстрел просто отнесе лицето на онуй, в което се бе превърнал мъжът.

Сойер улови Райли за рамото, докато тя си поемаше въздух с усилие. Лицето му беше каменно, сивите му очи — твърди като кремък. Но гласът му беше ласкав.

— Така се убиват зомбита. Друг път да знаеш.

— Да, благодаря.

Малмон не се превърна в пепел, но сякаш се разтвори — люспи, кръв, кости — просто се стопи в петно върху камъка.

Райли преглътна, премигна.

— Леле!

— Да, голям номер. Добре ли си? — попита Сойер.

След като си пое дълбоко дъх, Райли кимна. После вдигна очи.

— По дяволите, задава се тежката артилерия!

Нереза се носеше по небето върху триглавия си звяр. Косата ѝ, осяяна със сиви нишки, се развяваше на ревящия вятър. Въръжена с меч и щит, тя сечеше въздуха с черни мълнии, които се превръщаха в огнен дъжд. Бран мятеше своите, докато Райли и Сојер тичаха надолу към другарите си.

Около къщата вреше и кипеше, градините избухнаха в пламъци. Под краката им тресящата се земя се разцепи, появиха се пукнатини, които бълваха огън.

— Продължавай, Бран! — провикна се Райли, докато избягваше огнените езици и стреляше с оръжията на колана си. — Трябва да я прогоним отгук! Саша! — Тя скочи, улови Саша за лакътя, избута я встрани, когато земята под тях се разцепи.

Над главите им засия гербът им. Синьо, бяло, червено — пламъци, които имитираха звездите. Огненият дъжд се разби в този своеобразен щит, зацвъртя и угасна.

— Това е сигналът. Време е да тръгваме.

Саша поклати глава, гледаше как Бран стои на терасата и предизвиква гнева на Нереза.

— Бран.

— Той ще се справи. Довери му се. — Райли хвана Саша за ръката, кимна на Сојер. — Действуй!

Райли продължи да държи Саша за ръката по време на преместването. Вече познаваше любовта и страховете, които идват с нея. Щом се озоваха в лодката, Дойл веднага отиде при кормилото. Отвсякъде ги брулеха вятър и дъжд. Ревът на бурята заглушаваше рева на мотора, докато Дойл насочваше лодката навътре в морето.

— Той ще се справи — повтори Райли. — Просто я държи далеч от нас, докато успеем да...

Бран се спусна леко в лодката, в ръцете си държеше защитените от стъкло звезди.

— Ранен ли си? Бран?

— Имам само леки изгаряния. Вземи звездите, любов моя. Ако ще ни водят, трябва да са в твоите ръце.

Носът на лодката се изправи върху една висока вълна, стовари се във водата. Вятърът ги брулеше, морето кипеше.

— Мога да плувам, ако се наложи — извика Аника. — Но...

— Дръжте се! — Сойер я хвана, защото следващата вълна заплашваше да потопи лодката.

Райли успя да стигне до рубката, където стоеше Дойл, вкопал крака в пода на лодката, с изопнати мускули.

— Върни се при другите и се хвани за нещо, по дяволите!

— Оставам до теб!

Той ѝ хвърли бърз поглед, видя пресните белези по шията ѝ.

— За бога, какво...

— По-късно. — Райли се опитваше да запази равновесие, докато морето ги подхвърляше като парцалени кукли.

— Тя идва! — извика Саша. — А звездите...

Вече не пулсират, осъзна Райли, когато я заля следващата вълна. Сега изпращаха напред лъчи светлина, като фарове.

За да им сочат пътя. Но правейки го, щяха да покажат на Нереза точно къде се намират.

— Десет градуса отдясно на борд — каза тя на Дойл.

— Господи! Успяваш ли да видиш какво има там?

Изви се воден циклон, черно срещу черно. А дъждът отново се превърна в пламъци. Огнени стрели осветяваха въздуха и съскаха в морето като змии.

Докато Бран вдигаше ръце, за да създаде щита, Нереза ги връхлетя от небето.

Мълнията се удари в тази на Бран, мощта ѝ отекна в бурята.

— Хвани руля! — нареди Дойл на Райли, когато изстрелът на Сойер не улучи, защото лодката се наклони. Издърпа Саша и звездите в рубката. — Отведи ни където трябва. Аз отивам на помощ. — Целуна Райли настойчиво и бързо. — Не изпускай кормилото! — добави и движейки се с усилие, застана до другарите си.

— Сърце до сърце, светлина до светлина. — Саша се опитваше да не падне, докато видението нахлуваше в главата ѝ. — Този момент от всички моменти във всички светове. Рискувай в бурята, яхни бурята, разтвори завесата.

— Старая се! — Стиснала зъби, Райли въртеше руля, правеше всичко възможно да яхне бясната извивка на следващата вълна. И със сърцето си, с вярата си пое курс към водния циклон.

Приличаше на неконтролируемо преместване, скок от висока скала. Водният вихър ги сграбчи, усука ги. Райли изпусна руля и почти

излетя в морето, но успя отново да увие пръстите на едната си ръка около кормилото.

Погледна бързо към Саша — опряла гръб в стената на лодката, прегърнала звездите като бебета, с лице, огряно от светлината им.

— Пазителите яхат бурята, водени от звездите. Завесата се разтваря, бурята утихва. Мечът поразява. И е сторено.

— Дано боговете те чуват — провикна се Райли. — Защото няма да издържа още дълго.

— Погледни, дъще на Стъкления остров, и виж!

Макар да бе замаяна и да ѝ се гадеше, Райли се взря през водната стена, през връхлитащия вятър.

Той проблясваше. С чиста светлина, притихнал под лунните лъчи. Врата към друг свят.

Когато носът на лодката се вдигна рязко, Райли се прилепи към руля, погледна назад.

Дойл стоеше във вода почти до коленете. Соьер почти седеше в нея, опрял крака в една от пейките, и стреляше срещу Цербер.

— Не мога да я улуча — извика, докато Бран изпращаше мълнии срещу щита ѝ, а Аника атакуваше звяра.

— Аз мога. — Дойл скочи на пейката, въпреки разлюляното море. Замахна към Цербер и почти отсече средната му глава.

Мечът му срещна този на Нереза и ударът на метал в метал разтърси въздуха.

Разтърси световете.

Една от главите се насочи към него и срещна мълнията на Бран. Дойл престана да забелязва бушуващото море, стрелбата, отприщаната мощ.

Очите му, мислите му, всичко в него се съсредоточи върху Нереза и вековната му нужда да я унищожи.

Той имитира уплаха, видя триумфа в очите ѝ, когато острието ѝ успя да пробие гарда му и поряза рамото му.

И докато злото тържествуваше, той заби меча си в сърцето ѝ.

Лудите ѝ очи се завъртяха от шока. Острият ѝ писък се сля с рева от третата глава, когато следващият куршум на Соьер попадна право в целта.

Нереза се помъчи да излети нагоре, да избяга, но заедно със звяра се стовари в черното, кипнало море и то я погълна.

С падането ѝ бурята утихна. Замаяна и задъхана, Райли насочи лодката през вратата, зад която се носеше Стъкленият остров — като спокоен сън.

След което се свлече в лодката.

— Райли!

Когато Саша извика, Дойл се извъртя рязко, с вдигнат окървавен меч.

— Не, не, заради луната е. Променила се е. И аз се променям. Мамка му, мамка му!

— Държа я. Някой да започне да изстребва водата или ще потънем, преди да стигнем до брега. — Дойл се отпусна на колене, помогна на Райли да свали дъждобрана, пуловера си.

— Държа те. — Притисна устни към слепоочието ѝ, когато тя започна да се променя. — Държа те, вълчице моя.

Тя се остави на промяната, остави го да я вдигне над наводнената палуба. А когато се плъзнаха към брега, сякаш се движеха по спокойно езеро, го остави да я отнесе на пясъчната ивица, където направи първите си стъпки на острова като вълк.

През целия си живот Райли никога не бе съжелявала за ликанската си кръв. Никога не бе проклонила луната, нито бе мразела промяната. Но когато се озова на Стъкления остров, място на загадки и магии, с неизвестна възраст, невъзможността ѝ да говори я ядоса.

Долови миризмите на цветя и цитруси, море и пясък, хладната зеленина на тревите, дима от факли, наредени покрай пътека, която се виеше нагоре по висок хълм, където се възправяше замък, блеснал като сребро, облян в светлина. Почувства топлия лек ветреца — като балсам върху измръзналото ѝ тяло.

И изпита отчаяната нужда да тича, докато в нея бушуваше първичната енергия на промяната. Това я накара да потрепери, дори когато Дойл клекна до нея и постави нежно ръка върху врата ѝ.

— Не тичай, не още.

В нея се проведе поредната битка между инстинкт и разум. Но очите му, силни и зелени, я задържаха. После тя изопна мускули, пригответи се да напада и да се защитава и подуши нещо... друго.

До нея Дойл посегна към меча си.

Те се появиха, влетяха от мрак в светлина — лунните богини от виденията и творбите на Саша. С меч, от който все още капеше кръв, Дойл се изправи. Бран го улови за лакътя.

— Прибери меча си, *mo chara*. Те идват от светлината. Не го ли усещаш?

— И как да кажа „здравей“ на една богиня? — зачуди се Сойер. — Имам предвид на такава, която не иска да те убие.

Аника разреши проблема, като изтича напред с развята мокра плитка.

— Здравейте! Толкова сме щастливи! Толкова сте красиви! Приличате на мама и на морай. Като в картините, които нарисува Саша. Ние сме много мокри и... о, по мен има кръв. — Все едно махаше прашинка от ревер, Аника изтри кръвта от ръката си. — Съжелявам, че изглеждаме по този начин.

— И така става — промърмори Сойер.

Луна се усмихна.

— Добре дошли тук, синове и дъщери на Стъкления остров. — Тя докосна Аника по лакътя, излекува порязаното, докато я целуваше по бузата.

— О, благодаря ти! Донесохме ви звездите. При Саша са. И тя кърви малко. И Сойер — той е моят любим. И Бран кърви и има изгаряния. Луната тук е пълна, затова Райли трябваше много бързо да се промени във вълк. А това е Дойл. Той прониза Нереза с меча си и тя падна в морето. Битките вече свършиха и ние сме тук. Аз съм щастие.

— Ти си радост — каза Луна. — А вие сте обичани — обърна се към всички.

— Ти си кураж. — Арианрод пристъпи напред. — А вие сте ценени. Ще вървим — обясни тя на Райли, — но ти трябва да тичаш. Свободна си да го направиш! — След това се обърна към Дойл. — Давам ти дума, че тя ще е в безопасност и ще се върне при теб.

Вълкът обърна глава, погледна към Дойл. После с няколко скока прекоси пясъка и потъна в мрака.

— Райли винаги ще намира пътя към теб, ти към нея — също.

— Ти си сила и доблест. — Селена пристъпи към Бран, целуна го по бузата. — Мощ и светлина. Вие сте уважавани и имате цялата ни благодарност.

— Ние сме ваши деца.

— Кръв от нашата кръв, кости от нашите кости. Сърце — добави Селена и постави длан върху ръката на Бран — от нашите сърца. Дъще — тя се обърна към Саша, — ще ни дадеш ли звездите?

— Да.

Всяка от трите богини протегна ръка. Стъклото около звездите проблясваше все по-слабо, всяка от тях засия в ръката, която я бе създавала.

Пулсираха, пулсираха, спряха. Изчезнаха.

— Горе в небето ли са? — Аника погледна натам.

— Не още — отвърна Луна. — Но са в безопасност.

— Не искам да ви се бъркам — поде Сойер, — но не беше ли всичко за това — да се върнат там горе?

— Не сме приключили — обади се Саша. — Не е свършило.

— Не съм я довършил — предположи Дойл, докато изучаваше лицето на Саша. — Още е жива.

— Твоят меч е точен. — С една ръка на дръжката на своя, Арианрод се обърна към Дойл, воин към воин. — Също като теб. Но острието ти не може да я довърши. Докато не настъпи краят ѝ, звездите трябва да почакаат.

— Сега тя не може да ги достигне — увери ги Луна.

— Но може да достигне нас, дори тук — каза Саша, докато истината я изпълваше. — Сега яростта лекува раните ѝ, а щом се излекува, лудостта ѝ ще е пълна. Тя ще копнее за смъртта ни като за вино.

— Но не тази вечер. — Селена вдигна високо ръка. — Вижте каквото виждам аз, познайте каквото знам аз. Тази нощ е чиста, а децата на Стъкления остров са добре дошли у дома.

— За да потеглят на ново пътуване. — Очите на Саша потъмняха, когато тя видя и разбра. — Отвън кръга на силата, където Дървото на живота приютява камъка, а камъкът приютява меча. Една ръка ще го изтегли, една ще го държи, за да сложи край на онова, което ще погълне световите.

— Но не тази нощ — повтори Селена. — Тази вечер вие ще ядете и пиете, и отдъхвате. Елате. Ние ще се погрижим за вас.

— Тя е в безопасност. — Арианрод подхвана Дойл за лакътя, когато той се поколеба. — И ще бъде насочена към вас.

Докато той гледаше към хълмовете, към сенките под звездния небосклон, чу вълчия вой. Радостта и ликуването в него го съпровождаха, докато вървеше с другарите си по лъкатушещата, огряна от факли пътека.

Дворецът, възправил се към нощното небе, беше както го бе описала Саша. Уханни градини, музикални фонтани, стаи с феерична светлина.

Никой не ги приближи, докато следваха трите богини нагоре по извитите сребърни стълби, обточени с цветя и бели свещи в човешки ръст. От тавана се спускаха украсени със скъпоценни камъни гирлянди и сипеха светлина, докато всички преминаха от широк коридор в просторна стая.

Богато обзаведена дневна, предположи Дойл, с извити дивани и фотьойли в същите цветове като гирляндите от светлина. Масите бяха

отрупани с храна — плата с меса и плодове, хляб и сирена, маслини и фурми. Сладкиши с дебел слой сметана. Вино и кристални чаши.

Той си помисли за постенето на Райли. Какъв лош късмет!

Не попита защо дрехите му, косата и тялото, напълно подгизнали от бурята и морето, сега са сухи и приятно топли.

Този свят не се подчиняваше на логиката.

Огънят припукваше гостоприемно и макар да изглеждаше, че светлината струи от стените, проблясваха свещи.

Отнякъде, тихо като шепот, се разнасяше музика на арфа.

— Вие имате въпроси. Но тялото, умът и духът имат нужда от храна. — Селена наля вино в чашите. — И от почивка. Вашите покои ви очакват когато пожелаете.

— Има бира. — Арианрод я наля от една кехлибарена бутилка, предложи на Дойл. — За вълчицата ще има храна в общите ви покои, когато се събуди.

— А ако отида да я потърся?

— Свободен си да правиш каквото желаеш, тя също. Всички вие. Може ли да погледна меча ти? И ти можеш да погледнеш моя. Ето го — добави тя, когато очите му се присвиха. Изтегли меча си, подаде му го. — Изковах го, когато бях много млада, закалих го с мълния и го охладих в морето. Нарекох го *Ceartas*.

— Справедливост?

Тя се усмихна.

— Бях много млада.

Той пое меча ѝ, даде ѝ своя.

— Има добър баланс и тегло — отбеляза Арианрод. — Все още е изцапан с кръвта ѝ.

— Явно не достатъчно.

— Моят меч, въпреки името си, не може да се изцапа с кръвта ѝ. Завиждам ти, че твоят може. Бих искала да си опитаме силите.

Дойл вдигна вежда.

— Сега ли?

В очите ѝ прочете нетърпението на воина, преди да ги отмести към мястото, където приятелите му пълнеха чиниите си и се грижеха за раните си.

— Сестрите ми ще възразят, но какво ще кажеш за утре?

— Ти имаш преимущество.

Тя му върна меча, взе своя и го прибра в ножницата.

— Ще се бием като воин с воин, не като богиня с безсмъртен.

— Не, ти приличаш на майка ми.

Нетърпението в погледа ѝ се смени със съчувствие, което той не очакваше.

— Надявам се да дойде време, когато ще намериш покой вместо мъка. Храни се, войнико, храната е хубава.

Сега тя се обърна към Сойер.

— Човекът, когото тя превърна в демон, е мъртъв.

— Да.

Главата на Дойл се завъртя рязко, заедно с тези на приятелите му, които впериха очи в Сойер.

— Малмон е убит?

— Бяхме малко заети за разбор на битката. — Сойер потърка тила си. — Той нападна Райли.

— Белезите върху гърлото ѝ — промълви Дойл.

— Тя стреля по него, мушкаше го с ножа си — все наранявания по тялото. Аз стрелях в главата. — Сойер отпи малко вино, за да си върне самообладанието. Все пак някога Малмон бе човек. — Нужни бяха три изстрела. Вълшебното число.

— Значи вече го няма? — попита тихо Аника.

— Стопи се и се превърна в слуз. — Сойер се усмихна вяло на Бран. — Сигурно ще трябва да я почистиш.

— Заклехме се да не правим злини. — Луна наведе глава, после я вдигна. — Но тя наруши всички клетви. И той се превърна в нейната злина. Тя го превърна в свой слуга, защото видя какъв е. И унищожи всичко човешко в него. Не си го убил ти, Сойер Кинг. Ти си довършил демон.

— За да спасиш приятел, сестра. — Сега Арианрод отново се обърна към Дойл и извади ключ от джоба си. — Това ще те отведе до покоите ти, когато решиш да се оттеглиш в тях.

— Тя как ще ме намери?

Изненада и може би леко разочарование преминаха по лицето на Арианрод.

— Трябва да имаш повече вяра, син на Клиъри, син на Стъкления остров. Докато сърцето ти бие, тя ще те намира.

— Сега имате храна, пиене и удобства — поде Луна. — Ще ви оставим да се уедините. Ако имате нужда от нещо, само трябва да кажете. Яжте и отдъхвайте, и ще се видим утре сутринта.

— Нищо лошо няма да се случи през нощта — увери ги Селена. — Нищо няма да ви безпокои. Чувствайте се като у дома си.

Когато останаха сами, Дойл вдигна бирата, опита я, реши, че в никакъв случай не може да се оплаче от качеството ѝ.

Сойер вдигна ръка.

— Може ли да кажа нещо? Не съм сигурен дали не сънувам, но седим на собствения си личен банкет в замък на прочутия Стъклен остров. Замък, който е направен от стъкло, в случай че не сте забелязали.

— Говориш глупости! — възкликна Дойл.

— Ти също, приятел. Разгледах го хубаво, освен това почуках по него. Стъкло е. Вълшебно стъкло. И като капак една богиня току-що ми наля питие.

— Много са мили. Защото ги направихме щастливи. — Аника хапна от сметановия сладкиш. — Тази храна ми харесва.

— Права е за храната — обърна се Сойер към Дойл.

— Да, става за ядене. — Той тръгна към стъклените врати, отвори ги, за да погледне към хълмовете.

— Райли е добре. Усецам го. — Саша се облегна на Бран, отпи от виното. — Всъщност се чувства прекрасно. Очарована е. Това е свят, който са видели малцина, камо ли изследвали, а във вълка продължава да се спотайва археологът. — Като се изправи, Саша напълни една чиния, отиде при Дойл. — Яж.

— Яж, пий и се весели, така ли?

— А защо не?

Тя се върна при Бран.

Той я погали по косата.

— Намерихме звездите, намерихме острова, върнахме ги на него. Повече от ясно е, че подобни неща вървят по тройки. Което значи, че ни чака още малко работа.

— Сигурно не съм я уцелил в сърцето. — Недоволен от себе си, Дойл седна и се загледа мрачно в храната.

— Не мисля. — Бран докосна с устни слепоочието на Саша.

— Заради меча е — обясни тя. — Можеш да я нараниш и да я омагьосаш, да пролееш кръвта ѝ, но не можеш да я довършиш.

— Някой ще си поиграе на крал Артур — предположи Сойер. — Надявам се да си ти, приятел, защото владееш меча най-добре.

— Предстои ни още една битка.

— Не го казвай, Аника — смъмри я Сойер. — Така предизвикваш съдбата. Да кажем просто, че утре ще се поразходим.

— Обичам да се разхождам.

— Значи ще бъде забавно.

Говориха до късно през нощта, или поне така им се струваше, но Райли все така не се връщаше. Дойл остави на ключа да го води — просто го теглеше по коридора към широка арковидна врата, която се отвори, когато той я приближи.

Надяваше се да намери Райли вътре да го чака. Но нямаше вълк, сгушен до камината или отпуснат върху огромното легло.

Отново отиде до вратите, отвори ги рязко и вътре нахлу благоуханен, почти тропически бриз, изпълнен с аромата на цитруси и разцъфнал жасмин. В стаята имаше извита кушетка в малка ниша, две кресла до огъня, солидно писалище — това щеше да ѝ хареса — под един прозорец. И масивно легло с огромна табла, върху която бяха гравирани символи. Той разпозна някои — ирландски, гръцки, латински, арамейски, мандарин.

Ако можеше да се вярва на превода му, всички означаваха мир.

Не би имал нищо против малко мир.

Свали меча си, подпря го на един стол. Наля си няколко пръста от уискито, което откри в елегантна бутилка, и седна край огъня да я чака.

Би трябвало да е разтревожен и не разбираше защо не е — или поне не много. Тя трябваше вече да е изразходвала енергията си в тичане и да се е върнала. Но още беше някъде навън и сигурно душеше наоколо — буквално — изучавайки новия свят.

Затова той отпиваше от уискито си, взираше се унесено в огъня и с войнишки ум анализираше всяка стъпка от битката, търсейки грешки.

По-скоро я усети, отколкото чу, и когато извърна глава, я видя да стои точно пред вратите на терасата, оглеждайки стаята с невероятните си очи.

Крайно време беше.

Той стана, отиде до леглото, отметна завивката. Съблече всичките си дрехи и се отпусна в него. Миг по-късно я усети как скача в леглото при него. Сгуши се в него.

И намерил своя мир, той я прегърна и заспа.

Промяната дойде призори, когато слънцето прониза нощта със светлорозови, червени и златисти тонове. Преминаваше през нея, болка и красота, безпомощност и сила. Тя потрепери, отдаде ѝ се, даде всичко, докато се превръщаше от вълк в човек.

И като въздъхна, отвори очи и видя, че Дойл бе вперил своите в нея.

— Какво?

— Красиво е. Ти си красива.

Все още замаяна, тя премигна.

— Моля?

Той се търколи върху нея, покри я, устата му беше топла, блажено нежна върху устните ѝ. Духът ѝ, тялото ѝ, току-що преминали през невероятна промяна, отново потрепериха, разтърсени от новата атака върху сетивата ѝ.

Ръцете му галеха кожата ѝ, моделираха гърдите ѝ, плъзгаха се по бедрата ѝ. Устата му ги следваше.

Тя полетя, вкопчи се в това невъзможно удоволствие, искаше то да продължи още и още, накрая го остави да си отиде.

Безпомощност и сила, болка и красота.

Усети нова промяна, сякаш двамата се сляха в едно. Претърколиха се от леглото, задъхани, търсеци, намиращи.

Той все още можеше да подуши дивото в нея; сякаш го усещаше да пулсира в тялото ѝ. Когато устните ѝ отново се впиха в неговите, силни и яростни, той се предаде на всичко, което беше тя.

А всичко, което беше тя, му принадлежеше.

Страстта изгаряше. Любовта разтърсваше. Заля го нужда отвъд физическата.

Когато тя го яхна, с очи като разтопено злато, стегнато тяло, проблясващо на първите утринни лъчи, той се предаде.

Тя го пое — бавно, бавно, о, сладко мъчение! После по-силно, по-дълбоко, докато дъхът ѝ премина в стенания, а сърцето ѝ заехтя под ръцете му. Пришпори го бързо, диво, право в сърцето на бурята.

Плъзна се нежно върху него, положи глава върху гърдите му. Притвори очи, когато ръцете му я прегърнаха, както бяха прегърнали вълка, преди двамата да заспят.

Щеше да заспи отново, затоплена и доволна, ако не беше внезапният и отчаян глад. Отправи пламенна молба към Бог да има някаква храна наблизко.

— Гледаше ме, докато се променях — каза му тя.

— Не ми е за първи път. — Той я погали по косата. — Великолепно. — Странно възбуждащо.

Райли изви устни в усмивка, после вдигна рязко глава, подушвайки въздуха.

— Храна!

— Има нещо като дневна, в която...

— Не, тук. — Тя се претърколи, скочи от леглото.

Върху една маса бяха наредени плата — които не бяха там преди — яйца, печено на грил месо, хляб, сладкиши с лъскава глазура.

Той се подпря на лакът.

— Каж ми, че това е кафе.

Тя подуши един чайник, докато тъпчеше бекон в устата си.

— Чай, но е силен. Умирам от глад.

Доыл я гледаше как се храни, все още гола, все още зачервена от секса, с разрошена коса, посягаща алчно към платата.

— Влюбен съм в теб.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Божичко, ама ти го изрече на глас!

— Влюбен съм в теб, по дяволите!

— Е, това вече е в твой стил. По-добре си вдигни задника, ако искаш да хапнеш нещо.

— Бях женен. Два пъти.

Райли спря да се храни, бавно си наля чай.

— Не е изненадващо за три века живот.

— Първият път беше четиридесет години след... след... Тя беше млада и много сладка. Не биваше да я докосвам, но го направих, повече от веднъж, и тя... тя забременя. Не можех да я съсипя. Бях я съсипал.

— Затова се ожени за нея. Каза ли й?

— Не, не й казах. Не се наложи, защото и тя, и бебето умряха при раждането.

— Съжалявам. — Тя почувства мъката му като своя. Притъпена и дълбока. — Много съжалявам.

— Не беше необичайно в онези дни. Заклех се, че повече няма да докосна невинно момиче. И не го направих. След повече от сто години се ожених отново. Тя беше малко по-възрастна и не беше невинна. Вдовица. Безплодна. Беше ни приятно заедно. На нея й казах, но не ми повярва. Стана по-късно, когато тя остаря, а аз — не. И това й тежеше. Имах войнишки задължения, но винаги се връщах при нея. Един ден се върнах твърде късно. Беше се обесила, остави ми писмо. В него ме проклинаше.

Райли кимна, отпи от чая.

— Съжалявам. Неприятна работа. За първото, ако забременея, сега сме двацет и първи век. Силна съм и съм здрава. За второто, не съм суетна и не съм глупава. Освен това нямам нужда от брак.

— Но аз имам. С теб.

Тя се задави с чая си.

— Моля?

— Глупаво е. Грешка е. И двамата ще съжаляваме.

Беше му достатъчно да я погледне, само да я погледне, за да разбере, че не му пука.

— Искам да се вреем един на друг. За ден, седмица, петдесет години или ако живееш до сто и четири.

— Сериозно ли говориш? Молиш ме да се омъжа за теб?

— Нали точно това казах! — Той се претърколи от леглото, отиде при нея. — Сипи ми от проклетия чай.

— Но аз се разтреперих от думите ти.

Той й отправи потъмнял от гняв поглед.

— Не ги обичах. Бях се привързал към тях, и към двете, и им се бях врекъл. Спазвах клетвата си без любов, защото мислех, че тя не е

необходима. Или възможна. Обичам те и с удоволствие ще произнеса клетвата пред олтара.

— Бих могла да кажа „не“.

— Няма да го направиш. — Той остави шумно чая на масата. Затвори очи за миг. Отвори ги и в тях тя видя сърцето му. — Недей. Не казвай „не“. Направи ми този единствен подарък.

Тя обхвана лицето му с длани.

— Знаеш, че аз нямам нужда от това, за да остана с теб, да те обичам, да приема, че ще продължиш да живееш и след мен.

— Да. И аз нямам нужда от това, за да остана с теб или да те обичам. Но го искам, защото ще бъда с теб и ще те обичам. Искам го, защото след три века и половина ти си единствената жена, която съм обичал.

— Добре.

— Добре? Просто... добре? Това ли е отговорът ти?

— Да, добре. Съгласна съм.

Той поклати глава, склони чело към нейното.

— Каква двойка сме само!

— Влюбена.

— Влюбена — съгласи се той. — Сигурно ще искаш пръстен.

— *Treweth* — англосаксонският корен на „сгоден“. Означава „истина“. Пръстенът е символ на вричането. Аз ценя символите.

— Ще намеря нещо. — Той я притегли към себе си. Беше намерил нея, нали?

— Ще бъде хубаво да останем тук. — Тяло до тяло, сърце до сърце. — Но... — Тя се отдръпна неохотно. — ... имам някои въпроси и първият е: къде са проклетите звезди?

— Увериха ни, че са на безопасно място. Ще ти разкажа всичко. Трябва да се облечем, да намерим останалите.

— Страхотно. Къде са ми дрехите?

— Нямам представа.

Веждите ѝ се сбърчиха.

— Ти не ги ли взе?

— Предвид ситуацията, не се сетих да ги прибера.

— Мамка му! — Тя се огледа безпомощно из стаята, после отиде до красиво гравирани гардероб. Огледа съдържанието му.

— Виж ти!

Дойл също го огледа, усмихна се. Вътре висяха чифт бричове от телешка кожа, обикновена риза, късо кожено яке и собственият му шлифер и ботуши.

И рокля с цвят на старо злато, със сребристи дантели и ширити, и ботушки от ярешка кожа.

— Не мога да повярвам! Значи ти вземаш готините кожени панталони, а аз получавам рокля на селска мома.

— Иначе оставаш гола.

— Дай ми време да помисля.

Тя облече роклята и се намръщи на отражението си в огледалото.

— И къде ще прибера пистолета и ножа? Къде са ми пистолетът и ножът?

— Ще ги намерим. — Дойл окачи меча си. — Изглеждаш красива в нея.

— Изглеждам все едно отивам на селски събор. — Тя придърпа безпомощно бюстието. — Много е широко. Защо трябва да си показвам гърдите?

— Ще ти обясня по-късно — ухили се той и отиде да отвори вратата, на която някой почука.

— Добро утро. О, Райли! — Аника влетя вътре. — *Красива си. О, колко е хубаво! Харесва ли ти роклята ми? Не е ли прекрасна?*

Тя се завъртя в кръг, полите ѝ се развяха, морскозелени и копринени.

— Сойер каза, че е като очите ми, а твоята е като твоите. И на Саша е много красива и синя. Всички са в дневната. Трябва да почакаме, докато дойдат да ни вземат. Ще се запознаем с кралицата. — Тя си пое дъх, вгледа се в лицето на Дойл. — Ти си щастлив! Виждам го! Ти си с Райли! — Тя го прегърна. — Сега трябва да намериш пръстен за нея.

— Ще имам грижата.

— Може ли да бъда шаферка на сватбата ви? — обърна се тя към Райли.

Райли прихна, вече не се чувстваше неловко в роклята си.

— Искан ли питане!

— Хайде, идвайте! Има още храна. И кафе.

— Кафе? Как се сдобихте с него?

— Саша помоли. — Аника улови Райли за ръката и я задърпа. — Трябва само да поискаме.

— Това съм го пропуснала.

Приятелите им седяха в дневната: Саша във феерична синя кадифена рокля, Бран в достолепното черно на магьосник, Соьер в кафяви панталони и дълго до бедрата кожено яке, под което се подаваше кремава риза.

— Хубава тъкан — каза той на Райли.

— От средните векове. — Тя го огледа, докато се насочваше към кафето. — В тези дрехи приличаш на Хан Соло.

— Знам.

— Съжالياвам, че снощи трябваше да се променя и да ви оставя, но Дойл ми разказа всичко. Нереза е като котка с девет живота, а звездите няма да се издигнат на небето, докато не ѝ видим сметката. — Тя изгълта кафето. — Така че ни чака поклонение до камъка с меча и измъкването му оттам а ла крал Артур. И най-сетне ще му се види краят.

— Да, това е в общи линии — съгласи се Бран. — Макар че едва ли е толкова просто.

— Искам си оръжията — промърмори Райли и се извърна, когато един млад мъж в кариран панталони и жакет със средновековна кройка се появи на вратата.

— Госпожи, господа, кралица Егле ще се радва да ви приеме.

Не всеки ден се срещаш с кралица, помисли си Райли, докато следваха пажа по широкото стълбище. Нито пък всеки има късмета да се срещне с кралицата на вълшебен остров, управляван от нея повече от хилядолетие.

Тя беше очаквала огромните двойни врати, но предполагаше, че ще са пазени. Вместо това от двете им страни имаше стъклени саксии с цветя.

Беше очаквала нещо като тронна зала и размерът отговаряше на представите ѝ, но не и огромният стъклен под. Обзавеждането обаче я порази с простотата си — цветя, свещи, пъстри тъкани и един трон, стъклен като пода — повече приличащ на елегантен стол, отколкото на кралски престол.

Но пък стол от злато и скъпоценни камъни би простеел пред жената, удостоила го с честта да седне на него.

Тя беше сияйна!

Увенчана с диадема от скъпоценно стъкло, тицианска коса, разпиляна богато върху раменете на бяла тога. Миниатюрните прозрачни камъни, пръснати по нея, искряха като диаманти. Може и да бяха. Красотата ѝ беше изумителна. Изваяна уста, живи зелени очи, високи, ясно очертани скули.

Райли би могла да се закълне, че от усмивката ѝ струеше светлина.

Трите богини стояха от дясната ѝ страна. Отляво стоеше едър бял вълк с лъскави златисти очи.

Аника се поклони грациозно.

— Майко на магиите, кралице на световите, Егле, име, което означава „сияние“, ние сме твои слуги.

— Добре дошли, деца на Стъкления остров. Добре дошли, пазители на светлината!

Тя стана, слезе плавно по трите стъпала на трона, приближи ги с протегнати ръце. Пое дланта на Аника, целуна я по бузите.

— Чудо на морето, имаш нашата любов и благодарност. Пътнико във времето и пространството. — Тя целуна Сојер. — Имаш нашата любов и благодарност. Дете на луната — обърна се към Райли. — Имаш нашата любов и благодарност. Безсмъртни боецо, имаш нашата любов и благодарност.

Мина от Дойл към Бран.

— Сине на силата, имаш нашата любов и благодарност. — Накрая се обърна към Саша. — Дъще на виденията, имаш нашата любов и благодарност. Бих ви дала повече от това, но пътуването ви още не е приключило. Ще го довършите ли?

Саша отговори, докато ръцете на Егле все още държаха нейните, думите изведнъж се надигнаха в нея:

— Пътеката на боговете ще ни отведе до кръга на силата и отвън, до Дървото на живота, камъка и сабята. Ще се бием в последната битка, светлина срещу мрак... Не виждам кой размахва меча и дали успява да порази врага. Не виждам края на Нереза, нито нашия.

— Не виждаш, но ще предприемете ли това пътуване?

— Заклели сме се — отвърна Бран.

— Клетвата си е клетва — каза твърдо Аника и погледна към Сојер.

— Всички сме се заклели. — Той я целуна по слепоочието. — Да, Ваше Величество.

— Бихме могли да останем тук. — Райли привлече вниманието на Егле. — Пазителите са на Стъкления остров, звездите също, а е във вашата власт да преместите острова на друго място, дори в друго измерение. Бихме могли да останем, а Нереза да ни напада няколко века. Така поне прочетох в няколко източника.

— Ти си учен и откривател и което казваш, е истина. Това ли би искала?

— Не, просто се нуждаех от потвърждение. Дано не го приемете като неуважение.

— Бих ти дала време да научиш повече за нас, повече за този свят. Да се разровиш.

— Благодаря. Но сега не е времето, не тук и сега.

— Не тук и сега.

— Тогава ще довършим пътуването си. — Райли погледна към Дойл. — Нали така казват всички?

— Ще го довършим. Жена ми се нуждае от оръжията си.

Веждите на Райли се изстреляха нагоре — не само заради „жена ми“, но защото той го каза на ирландски.

— Ще ги намерите в покоите, които споделяте, също и подходящи дрехи за онова, което ви предстои. — Егле подхвана Дойл за лакътя. — Трябва само да поискате. Заслужили сте моята любов и благодарност. Само поискайте.

Кралицата отстъпи назад.

— Силно се надяваме, че ще се върнете тук като победители, и заедно с целия Стъклен остров ще гледаме как светят звездите.

Когато излязоха от тронната зала, минаха покрай прислужници, придворни дами, благородници — доколкото можеше да прецени Райли. Всеки спираше и се покланяше. Стори ѝ се странно, като роклята.

— И така, побъбрихме си с кралица.

— Красива е, нали?

— Признавам ѝ го. — Райли кимна към Аника. — Отговаря на името си. И изглеждаше... на колко? На шестнайсет? И тази дълга червена коса.

— Беше като на Саша — не се съгласи Аника. — Като слънчева светлина в много плитки.

— Черна. — Соьер завъртя пръсти — На букли.

Райли спря на стълбите.

— Червена — тицианско червено, дълга и пусната свободно. Изумруденозелени очи. Саша?

— Черна, но вдигната нагоре. Очите ѝ бяха като твоите, Райли, но малко по-дълбоки.

— Всеки я е видял, както си я е представял — кимна Райли, когато чу всички, — или донякъде. Ти ѝ говореше на ирландски — обърна се тя към Дойл.

— И тя говореше на ирландски.

— На английски и руски — обади се Соьер.

— На мен ми говореше наум, на езика на морските хора.

— Странно е, но пък тук всичко е такова — отбеляза Райли.

— И не беше само бърбрене. Тя ни даде нещо. — Саша погледна към ръката си. — Даде ни светлина. Не я ли усетихте?

— Почувствах нещо — призна Райли. — Дано ни свърши работа.

— От нас зависи. Днес приключваме — с Нереза и всичко останало.

Райли се обърна към Дойл.

— Господин Песимизъм поема по пътя на оптимизма.

— Тя приличаше на теб — каза той кратко.

— Какво?

— Видях теб. За мен тя беше *ти*. Каквото и да означава това, ще го използваме. Няма да го изгубим. Няма да изгубя теб. Затова ще сложим край. Пригответе се! Време е да действваме!

Той се отдалечи с твърди стъпки.

— Дойл е щастлив — отбеляза Аника. — Той обича Райли. Ще й намери пръстен.

— Ще мислим за това, след като унищожим кучката. И проклета да съм, ако го направя в тази рокля!

Тя се отдели от тях, последва Дойл.

Той стоеше и разглеждаше новите дрехи в гардероба.

— Това ще ти хареса повече.

— Значи тя приличаше на мен, така ли?

Той извади колана с оръжията на Райли, остави го на една маса.

— Не съм те познавал, когато си била на шестнайсет, но да. Твоето лице, твоята коса, твоите очи. Очите, на които се доверявам. Затова знам, че няма да загубим.

— Хубаво. — Райли постави ръце на хълбоците си, огледа дрехите в гардероба. — Сега по̀ ги бива.

Облечена в панталон от груб плат и кожен елек с джобове за резервни пълнители, тя се върна в дневната с Дойл. Вдигна един кожен мях, подуши съдържанието му.

— Вода. — И го преметна през гърдите си. — По-добре да имаме.

Саша и Бран също дойдоха. Бран потупа кожена чанта.

— Спасена от лодката. Няколко леки бомби.

— Вода. — Райли предложи на Саша да пийне. — Знаеш ли колко ще вървим?

— Не. — Тя се извърна, когато влязоха Аника и Соьер. — Но трябва да продължим. Мислех си — струваше ми се — че сме се събрали само да намерим звездите, да ги донесем тук. Но трябва да продължим.

— Ние ще ви отведем до пътеката.

Трите богини стояха пред отворените врати на терасата, огрени от топлите слънчеви лъчи.

Тръгнаха заедно, двама по двама, към един двор, от чийто фонтан бликаха пъстроцветни дъги, носеше се ухание на цветя, а от дърветата капеха плодове като лъскави диаманти.

Хората заставаха в мълчалив поздрав. Децата тичаха към тях и им махаха.

Минаха през една порта, покрай малка горичка, и се озоваха сред зелено поле, където един мъж и момчето, което работеше с него, спряха, свалиха почтително шапки.

Райли чу крякането на кокошки, гукането на гълъби, глухото бръмчене на пчели. Жена с малко момиченце на скута се усмихна на Райли, направи лек реверанс. Момиченцето им изпрати въздушни целувки. Други хора стояха пред спретнатите си, като излезли от пощенска картичка къщи, с шапки в ръцете или ръце на сърцата.

В едно заливче рибарите спряха да мятат мрежите си и ги приветстваха.

— Хората на Стъкления остров са с вас — каза Луна, докато прекосяваха ивица бял пясък и се насочваха към пътеката. В началото ѝ бяха струпани цветя и кошници с плодове, искрящи скъпоценни камъни, мидени черупки с перли в тях. — Дарове за Пазителите и пожелания за лек път.

— На този ден, в този момент, пътеката е само ваша. — Селена и сестрите ѝ спряха. — Единствено вие може да вървите по нея. Онова, което ви очаква в края ѝ, е само ваше.

— Смели сърца — продължи Луна, — вървете в светлина!

Арианрод постави ръка върху дръжката на меча си.

— И победете мрака!

После трите богини изчезнаха.

— Май току-що ни съобщиха, че можем да разчитаме единствено на себе си. — Като каза това, Райли стъпи върху пътеката, пое по нея.

Първата четвърт миля беше павирана с камъни, оградена от двете страни с дървета, не много стръмна. После камъните отстъпиха на отгъпкана пръст, дърветата оредяха, пътеката стана по-стръмна.

Колко ли километри бяха извървели заедно от началото на мисията? — зачуди се Райли. Жалко, че не си беше водила дневник.

На места пътеката се стесняваше и те се движеха в редичка. Или пък ставаше по-неравна и трябваше да заобикалят изровените места,

да се катерят по камъни. На един по-висок Райли спря, обърна се да погледне назад.

Островът под нея изглеждаше абсолютно неподвижен, като уловен в стъклено кълбо. Само цветове и форма, без движение.

Птица, уловена в полет, вълна, застинала над брега.

Когато световите не помръдват, припомни си тя. Сега беше точно така.

После един елен прескочи пътеката, излетя птичка. Знамето на замъка се развя на вятъра.

В края на пътеката, помисли си Райли, лежи краят на пътуването им.

Слезе от камъка, продължи да се изкачва.

Пътеката лъкатушеше, край нея ромолеше поточе. Водата се стичаше по камъните и се спускаше в малко езерце, където беше спрял на водопой еленът.

— Снощи тичах дотук — призна тя на приятелите си. — Искаше ми се да продължа, но нещо ми подсказваше да не го правя. Спрях край това езерце, водата беше толкова прозрачна, че виждах отражението си и това на луната.

— Дано си свършим работата, преди ти да видиш отново луната и да се покриеш с косми.

Райли обърна глава към Сојер.

— Снощи беше третата ни нощ тук. Но предпочитам да приключим, преди да се е стъмнило.

Тя тръгна редом с него.

— Мислех си за Малмон.

— Мъртъв е и не съжалявам.

— Тъкмо върху това размишлявах. Тя избра него, подмами го, прельсти го и го превърна в демон. Демон, който я боготвореше. Той не просто убиваше за нея, вероятно е спасил живота ѝ, или поне се е грижел за нея, докато се възстанови.

— Да, и?

— Нереза не направи нищо да го спаси. Защото той не означаваше нищо за нея. Виж, бил е гадняр като човек, зъл и ненормален, колкото си иска, но тя сложи край на човешки живот. Знам какво е промяна и ти казвам, че тази е била равносилна на агония.

— Защо ли не му съчувствам?

— Ти, да — съгласи се Райли. — Работата е там, че тя не е трябвало да го променя, за да получи каквото иска.

Сойер спря, присви очи.

— Не съм мислил за това, но си права. На сто процента.

— Направила го е за удоволствие. А когато той се провали, започна да ѝ пречи, нищо че преди това бе спасил жалката ѝ кожа. Да, Малмон се опита да ме убие, но тя го изпрати, за да ѝ проправи пътя. И след всичко това — бум, мъртъв си! Благодаря ти много. Вероятно тя е можела да го дари с безсмъртие като Дойл, но вместо това за него всичко приключи с едно щракване на пръстите. И на нея не ѝ пука.

— Мислиш, че е трябвало?

— Казвам само, че ако не я е грижа за него — някой, който я е хранил, грижил се е за нея, изпълнявал е заповедите ѝ, боготворял я е и накрая е умрял за нея — значи не дава пет пари за никого.

— Щях да го убия, дори да беше още човек, но не и по начина, по който го направих. Просто нямаше да... не и ако беше човек.

— Знам. — Райли го побутна дружески с лакът. — Затова ние сме добрите.

Няколко крачки пред тях по неравната пътека Аника запя.

— И заради това — усмихна се Сойер.

— И заради това.

Изкачваха се, докато стана обяд, потокът все така ромолеше край пътеката. Бързи, пенливи водопади се спускаха над скални козирки, но никакви животни не идваха на водопой. Никаква птица не летеше над главите им, нито се шумуваше в дърветата.

Райли не подуваше нищо освен водата, пръстта, дърветата, другарите си.

Когато световите притихнат — помисли си отново.

После долови... нещо. Нещо древно, мощно, живо. Но не идваше от човек, звяр, птица, не идваше от земята.

— Има нещо...

Ала Саша вече беше спряла и посягаше към ръката на Бран, а той към нейната.

— Усещате ли го? — Думите на Саша едва се чуваха над музиката на водата.

— Някаква сила — каза Бран. — Изчакване. — Той хвърли бърз поглед към другарите си. — Ще отида да погледна.

Но Соьер поклати глава.

— Един за всички, всички за един, приятелю.

Мечът на Дойл се подаде от ножницата.

— Заедно.

И те изкачиха заедно високия хълм.

Там пътеката свършваше и стояха камъните — в съвършен кръг, подредени по големина. Първият от всяка страна стигаше едва до кръста на Райли, а този с кралския размер беше два човешки боя.

Стояха сиви, смълчани под силното следобедно слънце, плуващи в плитко море от мараня.

— Не е голям колкото Стоунхендж, но е по-симетричен — отбеляза Райли. — Сигурна съм, че ако измеря двойките, всяка ще се окаже абсолютно същата на височина и ширина и с точно съотношение.

Археоложката поведе групата, движеше се право нагоре, постави ръка върху един камък. Отдръпна я.

— Чухте ли това?

— Май... изръмжа — предположи Соьер.

— Не, пееше!

— Аника е по-близо. Повече прилича на бръмчене, нали? — попита Райли. — И нещо премина през ръката ми. Не беше болезнено, по-скоро сякаш ме предупреди да внимавам.

— Ето ги пазителите, призовани тук от първите. — Саша протегна ръце към кръга. — Кръгът, танцът, източникът. Светлина и мрак, защото човек се нуждае и от двете. Утринното слънце и мракът на луната. Радост и тъга, живот и смърт. Това е истината. И от нея изскача дървото, а под дървото е мечът. Влезте и разбудете меча.

Тя вдигна нагоре лице.

— О, едва мога да си поема дъх! Толкова е мощно, толкова е красиво! Влезте вътре!

Бран влезе между камъните. Те бръмчаха тихо и нежно, звукът се усиливаше с влизането на всеки следващ пазител. Всички се наредиха до Бран.

От небето се спусна лъч, огря двата най-малки камъка. Светлината се уви като огнена верига около кръга, огря кралския

камък. Надигнаха се гласове, като вятър, сляха се в един мощен, висок тон. Камъните запулсираха, заблестяха в сребристо. Мъглата се стопи, разкри стъклена земя.

Когато камъните притихнаха, слънцето обля стотиците голи клони на огромно самотно дърво. Под него се бе приютил сив продълговат камък с изобразен на него гол меч.

— Прилича на стъпка номер „две“. — Тъй като кожата ѝ още беше настръхнала, Райли се прокашля, пое си дълбоко дъх и прекоси кръга.

— От камъка... — Райли го обиколи и клекна пред него. — Някой сеща ли се как да го измъкнем?

— Посегни към него! Разбуди го! Освободи го! Само толкова знам — отвърна Саша.

Райли се изправи, отстъпи назад.

— Най-добре да го направи Дойл. Съгласни ли сте?

Думите ѝ получиха одобрително кимване от всички.

Дойл разгледа гравираното изображение. Малко по-късо и по-тънко от неговото, но красиво острие със семпла, неукрасена дръжка. Той събра цялата си вяра, убеденост, надежда и посегна към него. Докосна твърд камък.

— Не усещам нищо. Само че не съм този, който трябва да го вземе.

— Тогава Бран. Извинявай ме — каза бързо Аника.

— Няма за какво. — Дойл отстъпи назад. — Опитай ти, братко.

Бран положи ръка върху камъка, впрегна цялата си същност, за да усети нещо. Поклати глава.

— Като заключена врата е — промърмори, плъзна длан надолу, постави я върху каменната дръжка. — Или спяща сила.

— Е, значи, време ѝ е да се събуди! Може да има код или модел. Или някакъв вид заклинание. Просто трябва да го открием. Дайте ми минутка да...

Райли прокара ръка по изображението, пръстите ѝ проследиха очертанията му за някаква следа.

Камъкът потрепери, запя, звукът наподобяваше ликуване. Когато тя шокирано отдръпна ръка, държеше меча.

— Мамка му!

Тутакси се извъртя към Дойл, протегна меча към него.

— Не е мой. — Той се зачуди дали тя усеща светлината, която пулсираше около нея. — Твой е.

— И какво се очаква да...

Мечът едва не подскочи в ръката ѝ. Под свития ѝ юмрук грубата каменна дръжка започна да се променя, да става по-гладка. Острието заблестя и Райли инстинктивно го вдигна нагоре, за да предпази другарите си.

Слънцето го огря и пред изумените ѝ очи камъкът се превърна в прозрачно полирано стъкло.

— Видяхте ли това? — Сърцето ѝ затуптя по-силно, ушите ѝ звънтяха, докато сваляше меча. — Стъклен е.

— Като замъка. — Соьер се пресегна, прокара пръст по плоската част на острието. — Ти се сдоби с вълшебен стъклен меч, Райли.

— Той искри — промълви Аника. — И прави дъги.

— И съдържа сила. Усещаш ли я, Райли? — попита Бран.

— И още как! Като звездите е! Сякаш пулсира. И... наистина стои добре в ръката ми, но нека бъдем разумни. Аз не умея да въртя меч. Знам основните положения, но това е всичко. С удоволствие бих промушила Нереза с него, но ми трябва много тренировки.

Саша я сграбчи за рамото.

— Тя идва!

Дойл застана до Райли.

— Учи се бързо! — извика и изтегли меча си.

Тя дойде с орляк, превърна деня в нощ.

Райли прехвърли меча в лявата си ръка — трябваше да е много по-близо до Нереза, за да може изобщо да го използва — и извади пистолета си.

Изсипаха се от небето, изпълзяха от дърветата — тъмни, грозни създания с остри зъби и режещи нокти.

Мълнии, лъчи и куршуми прорязваха мрака. Писъци раздираха въздуха, когато светлинните бомби експлодираха.

Яхнала обезобразения от Дойл звяр, Нереза вече беше самата лудост; красотата ѝ си беше отишла, косата ѝ бе плетеница от съскащи сиви змии, хлътналите ѝ очи горяха.

Мълнията ѝ се блъсна в тази на Бран и ударната вълна повали Райли. Нещо запълзя по ботуша ѝ, тя усети парене. Преди да успее да се обърне, Аника превърна нещото в пепел. Като не спираше да стреля,

Райли отново скочи на крака. Почти без да мисли, размаха меч. Създанието, което разсече, изпищя, изчезна в пламъци.

Тя изведнъж почувства прилив на сили, особена тръпка — втурна се да сече, да удря, да пронизва, проправяйки си път през един от орляците.

— Трябва да я приближа още. Мога да го направя, мога да я убия с меч. Можеш ли да ме преместиш точно зад нея?

Сойер поклати глава.

— Опитвам се да улуча звяра, но тварите ѝ го блокират. Непрекъснато извират.

Той изстреля поредния пълнител и Райли видя, че от ръката му капе кръв.

— Някой трябва да ни покрива! Трябва да...

— Сега ще умрете! — изкрещя Нереза. — Вашата сила ще ме зареди! Вие ми принадлежите! Този свят и всичко в него ще умре с вас!

Тя изстреля огнени кълба. Аника избягна първото, но второто експлодира пред нея и тя полетя във въздуха. Сойер се втурна към нея, а Саша уби едно създание, преди остроото му крило да пореже лицето на Аника.

— В кръга! Примамете я в кръга! — извика Саша. — Мисля, че... Бран!

— Да, да! Силата! Ще я вкарам там.

— Оставете на мен! Какво ще ми направи? — изкрещя Дойл. — Ще ме убие? Само я дръжте далеч от Райли! — Той си проби път поблизо до кръга, успя да се обърне и срещна очите на Райли. — Това не е Малмон. Цели се в сърцето. Хайде, подгонете я към мен! Не е зле да използвате и малко магия.

— Имаш я. — Бран метна мълния към фланга на Нереза. — Не спирайте да я атакувате!

— Тя ще нападне Дойл. — Стиснала зъби, Райли стреля. — Веднага щом види, че е сам.

— Той не е сам — напомни ѝ Саша.

Бран скочи на един от камъните, метна шишенце със светлина. Когато то експлодира, Цербер изпищя от болка. Размаха опашка и едва не улучи Бран, който успя да отскочи невредим. Но маневрата насочи Нереза към Дойл в сърцето на каменния кръг.

— Безсмъртни! Горѝ и кърви!

Той се претърколи и избегна огъня, отскочи от ужасната опашка. По-близо, помисли си. Малко по-близо.

— Кучка! — извика в отговор. — Този път ще ти прережа гърлото! Меч срещу меч! Бог срещу бог!

— Ти не си бог! — Когато тя се спусна към него, Дойл замахна, но тя бързо се извърна и мечът му попадна върху хълбока на звяра. Мечът, който той бе носил от векове, се пречупи на две като играчка. — И това не е меч!

Бран метна светкавица, за да отклони вниманието ѝ и Дойл да може да извади ножа си. Докато той се извърташе, Цербер заби нокти в гърба му, повали го на земята.

Другарите му се втурнаха към кръга. Докато кръвта на безсмъртен, на пазител шуртеше по тревата, избухна светлинна бомба. Райли се строполи на земята, ушите ѝ бучаха, не можеше да диша. През дима видя как Бран с мъка се изправя на крака, чу Соьер да ругае. И зърна Дойл невъоръжен, сам.

Някъде над главата ѝ Нереза се изсмя.

— Дали главата ти ще порасне пак, безсмъртни?

Спусна се към него с вдигнат над главата меч.

Също като Бран, и Райли се надигна с усилие, знаеше, че няма да успее.

— Дойл!

Когато той извърна глава, тя видя болката в очите му, съжалението.

— Виж ѝ сметката! Дръж!

Хвърли му меча — заедно с цялата си вяра.

Той вдигна ръка, стисна дръжката. С боен вик отскочи от меча на Нереза. Прониза я със Стъкления меч право в сърцето.

Тя не изписка. Звярът под нея, всичките ѝ твари, които летяха и пълзяха наоколо, се стопиха като вода на слънцето.

Отново стана светло.

Тя се строполи в кръга, майката на лъжите, очите ѝ бяха замъглени от страх и лудост.

— Аз съм богиня! — успя да изграчи, докато косата ѝ оредяваше, а плътта ѝ се сбръчкваше.

Дойл стисна меча с две ръце.

— Ти си едно нищо! — И отново заби меча в сърцето ѝ.

Кръвта шурна черна. Пръстите ѝ се превърнаха в кости и затракаха.

— Искам... искам... — Черните ѝ очи се завъртяха в орбитите си, плътта се засвлича от лицето ѝ.

Дойл хвана Райли за ръката, когато тя докуцука до него. Огледа се наоколо, а през това време другарите им, натъртени, обгорени, кървящи, дойдоха при тях.

— Довършихме те!

Без да издаде звук, Нереза се превърна в скелет, скелетът се разпадна на пепел.

— Няма ли да се върне? — Аника се сгуши до Сойер. — Унищожихме ли я?

— Погледни — посочи Бран.

Стотиците клони на дървото се покриха със зелени листа, плодове и цветове. Във въздуха, допреди малко изпълнен от шума на битката, запяха птички, лъхна ги нежен бриз. От гората се появи кошута и започна да пасе тревата.

Камъните се възправяха сребристи и блеснали на хълма на Стъкления остров. Кралският камък носеше герба на пазителите.

— Добър отговор. — Сойер се свлече на колене. — Съжалявам. Ох!

— Дай да погледна. Ще се опитам да направя нещо — предложи Бран, — а после...

— Трябва само да поискаме — припомни си Саша. — Искам да ни върнат обратно. Ако сме изпълнили мисията си.

— Нима наистина мислиш, че те ще... О! — възкликна Райли, когато се озова заедно с другарите си в началото на пътеката. — Отлично!

Закуцукаха с гримаси от болка към двореца.

— Можем ли да поискаме да ни излекуват? — зачуди се Аника.

— Хората трябва да видят воините си. Трябва да видят какво им е струвало да се борят за светлината — обясни ѝ Дойл и я прегърна през рамо, за да я подкрепя. — Да сторят каквото е необходимо.

Жителите на острова плачеха от радост и надаваха приветствени викове, докато шестимата минаваха край тях. И това продължи по целия път до портите на двореца, където ги очакваха богините.

— Сега ние ще се погрижим за вас. — Селена пристъпи напред, извиси глас: — Тази вечер ще има празненство! Тази вечер е отредена за музика и танци, за вино, за радост. Тази вечер е сега и завинаги, това е Вечерта на пазителите!

— Ще изцапам целия под с кръвта си — промърмори Сойер.

Луна погали ранената му ръка.

— Няма. Сега елате да се погрижим за вас, да се нахраните и изкъпете, да си починете. Днес ние ще ви прислужваме.

Не беше зле да имаш богиня за прислуга. Поне не и когато това означава да се отпуснеш в пълна с гореща вода вана, която красива млада прислужница бе ароматизирала с жасмин. Или да премахнат всички болки в тялото ти, като ги намажат с лековито масло.

Райли дори не се подразни — твърде много — че трябва отново да облече роклята. Не и когато получи разрешение да проучва, да взема мостри. Малко камъни, малко пръст, малко пясък. Няколко растения, които не беше виждала никога досега.

Когато се втурна в дневната, за да се похвали на приятелите си, буквално летеше.

— Няма да повярвате какво видях! Имат кокошки, които снасят цветни яйца! Видях едно бебе дракон — възрастните предпочитат пещерите. Истинско бебе дракон — няма лъжа, няма измама!

Тя взе една бутилка, наля в чаша от съдържанието ѝ, без да се интересува какво е.

— Ами тукашната библиотека? В сравнение с нея твоята прилича на въртящата се стойка с книги в бензиностанциите, Бран. Всички книги, написани някога, на всички езици. Дори в Хогуортс няма каквото имат тук.

Тя изгълта течността, която се оказа вино.

— А обществото им? Никакви войни, не и след онова въстание и Залива на въздишките — който, между другото, се е върнал. Хората обичат работата си, каквото и да изберат. Фермерите — фермите, тъкачите — тъкането, пекарите — печенето. Ако се наложи да отрежат дърво, на негово място веднага засаждат друго. Винаги. И... Какво?

— И ние пообиколихме — осведоми я Сойер. — Аника поплува с морските хора в Залива на въздишките. Саша е направила половин милион скици. Бран се беше скатал някъде и изучаваше тукашните магии.

— Изкачихме се горе на хълма — продължи Бран, — осветихме земята в кръга.

— И Дойл беше зает. — Саша продължи да рисува.

— Така ли? С какво?

— Нищо особено.

Саша вдигна глава, прониза го с поглед.

— Добре де, добре. — Той се изправи и извади нещо от джоба си. — Сдобих се с това.

Райли се вторачи изумено в пръстена. Чистият бял камък беше инкрустиран в семпла халка. Блясъкът му нямаше нужда от украса.

— Не си падаш по показността — каза той.

— Да, така е. Но ти откъде...

— Само трябва да поискаме, помниш ли? Попитах ги дали имат бижутери и те ми извадиха около сто пръстена.

— Наложил се Саша и аз да му помогнем — обясни Аника. — Защото му беше трудно да избере.

— За жалост нямам пари, които да вървят тук. Но те и не поискаха. Обаче...

— Дойл имаше една свирка в джоба си — направил я е като момче — продължи вместо него Аника. — Размени я за пръстена.

— Но това е... Господи, толкова е сладко!

— И става още по-сладко — усмихна се Саша. — Той помоли Бран да го гравира.

— Гравирани! — Райли грабна пръстена от ръката на Дойл, обърна го, за да види вътрешната страна на халката. — *Ma Faol*. — Беше неспособна да говори, защото сърцето ѝ се качи в гърлото. Можеше единствено да гледа към Дойл.

Той взе пръстена.

— Ще ми дадеш ли ръката си?

— И още как!

— Нарича се „камъкът на Стъкления остров“. Не знам какъв е всъщност.

— Скоро ще разбере. — Тя се изненада от себе си, когато усети, че очите ѝ щипят, че трябва да сдържа сълзите си. — И ще те издам на всички, ако си стиснато копеле и това е стъкло.

— Знаем, че не си поплюваш, Райли. — Той го плъзна на пръста ѝ. — Вече няма мърдане!

Аника изръкопляска.

— Целуни я, Дойл! Сега трябва да я целунеш.

— Да, направи го, Дойл. — Въпреки роклята, Райли подскочи, уви крака около кръста му. — И то добре!

Той го направи много добре.

ЕПИЛОГ

Едно кралско празнуване изискваше фантазия, установи Райли. Установи още, че Аника беше неудържима, навиеше ли си нещо на русалския пръст.

Пропъди мъжете и заяви, че жените ще се обличат заедно.

— Това е специално — настоя тя, докато търпеливо закопчаваше половин милион копчета отзад на роклята на Райли. — Когато имаме специално празненство, сестрите ми и аз се приготвяме заедно. Вие сте ми сестри. — Тя притисна буза към ръката на Райли. — Толкова ще ми липсват!

— Не плачи. — Смутена, Райли се извърна. — Ние победихме. Спасихме световете.

— И ще продължим да се виждаме. — Саша се приближи и трите се прегърнаха крепко. — Ние сме клан, забрави ли? Ще дойдем на вашия остров и Бран ще ти направи басейн, за да може да идваш при нас.

— Закълнете се!

— Клетвата на малкото пръстче. — Райли вдигна малкия си пръст. — Много сериозна клетва. — Уви го около този на Аника, Саша прибави нейния. — Готово. Обичам ви, момичета, от цялото си сърце!

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Аника.

Саша я целуна по бузата.

— Само трябва да поискаш.

— Много съм развълнувана заради тържеството тук, но... Може ли да си направим и наше собствено? Само ние, когато се върнем в къщата на Бран? Една вечер за нас шестимата, без тревоги и оръжия, преди да се върна в морето?

— Това е прекрасна идея! — Райли погледна към Саша. — Съгласна ли си?

— Абсолютно! Нашето парти ще е най-голямото и най-хубавото.

— Добре, Ани, кога ще направиш „голямото откриване“? — Райли посочи към огледалото, което Аника бе покрила с гоблен.

— О, да. — Но тя първо изгледа продължително приятелките си, кимна одобрително. После смъкна гоблена с театрален жест. — Красиви сме!

— Леле! — Райли премигна.

Разбира се, беше видяла приятелките си: Аника в синьо-зелена рокля, искряща като опашката ѝ на сирена, косата ѝ — великолепие от лъскави плитки, спускащи се по гърба, и Саша, с дълга коса на плавни вълни, падаща върху ефирна сребристосиня рокля. Но едва позна себе си — беше облечена в рокля с цвят на стрити розови листенца и проблясваща златиста подплата.

Докосна косата си — Аника бе успяла да я направи по-бухнала и ѝ бе придала известен стил.

— Ще ги разбием! — Тя плъзна ръка около талията на Саша, Аника направи същото от другата ѝ страна. — Ние сме мацки.

— Мацки! — повтори Аника и се засмя. — Красиви мацки!

— Точно такива сме. — Райли размаха пръст към отражението им. — Да вървим да празнуваме!

Реши, че си е струвало да се кипрят толкова време, когато видя изражението върху лицето на Дойл. И напълно се увери в това, когато той пое ръката ѝ, наведе глава и я целуна.

— Кралицата на войната! Моята кралица!

— И ти изглеждаш много добре. — Тя прокара пръсти по вталения му старинен жакет с цвят на потъмняло сребро.

— Готов ли си за партито?

Той ѝ предложи ръката си. Тя се засмя, но положи своята върху нея, после и шестимата заизкачваха широкото стълбище.

Хора, облечени в красиви дрехи, се тълпяха в балната зала, където масите се гънеха под храната върху сребърни и златни плата. От тавана проблясваха светлини, горяха масивни свещи, искряха дървета от скъпоценни камъни, а въздухът бе изпълнен с уханието на цветя, които бяха навсякъде.

Вратите и прозорците бяха широко отворени, за да се чува музиката на празнуващите отвън.

Когато шестимата влязоха, разговорите спряха. По даден сигнал веселата гълчава отвън утихна. Мъжете паднаха на едно коляно. Жените направиха реверанси. А кралицата стана от трона си, приближи ги.

— Тази вечер почитаме герои. — Тя им се поклони дълбоко, с наведена глава. — Вашите имена, вашите дела ще се помнят вечно и ще се честват на този ден през вековете. Вие и всички, които произлизат от вас, ще са добре дошли тук — винаги.

Тя се изправи и взе ръката на Бран, ръката на Саша.

— Бран Килиан, Саша Ригс. Само трябва да поискате.

— Получих повече, отколкото смеех да се надявам. Намерих себе си — отвърна Саша. — Намерих любов. И семейство.

— Аз имам любимата си. — Бран допря другата ръка на Саша до сърцето си. — Моите братя и сестри. Това, което съм, което имам, е по-силно заради тях.

— Вие сте създадени един за друг. Дано намеря същата хармония, когато дойде и моето време да избирам партньор за цял живот. Имате благословията ни.

Тя се обърна към Сойер и Аника, хвана ги за ръцете.

— Сойер Кинг, Аника от водата, само трябва да поискате.

— Всичко, което искам, е тук с мен — отвърна Сойер. — Вече не пътувам сам.

— Исках да имам Сойер, с цялото си сърце, и желанието ми беше изпълнено. Удържах клетвата си и моят народ може да се гордее с мен. Имам ново семейство и сме си обещали пак да се съберем.

— Дете на морето, имаш много добро сърце. Няма ли да поискаш единственото, което все още се таи в него?

Аника сведе глава.

— Луната трябва да се променя, за да съществуват световете. Не мога да го поискам, кралице.

— Луната ще продължи да се променя, дори да го поискаш.

— Но аз... — Тя вдигна глава с разширени от надежда очи. — Краката? Мога да ги задържа, да вървя като Сойер?

— Ако това е желанието ти. Дъще на морето и на земята, искаш ли да си от двата свята?

— О, да! Сойер!

— Почакайте. Нали не трябва да се откаже от родителите си, сестрите си, народа си?

— Тя, също като теб, е дала всичко. Няма да се откаже от нищо. Да. — Егле се усмихна на Аника. — Ще може да имате деца.

Аника се засмя, очите ѝ се напълниха със сълзи, прегърна пламенно кралицата. Райли се стегна, очаквайки да ги поразят светкавица заради нарушаването на протокола. Но кралицата само се засмя в отговор.

— Ти си радост и заслужаваш да я имаш!

— Благодаря ви, благодаря ви! Соьер! — Аника се завъртя в кръг, хвърли се в обятията му. — Мога да ходя и да танцувам с теб. Можем да си направим деца!

Когато му прошепна нещо в ухото, той се прокашля.

— Да, ще го направим, веднага след партито. — С очи, преливащи от любов, той погледна през главата на Аника към кралицата. — Благодаря ви!

— Не бихте го поискали сами. Вие сте създадени един за друг. Имате благословията ни!

Тя се обърна към Доул и Райли.

— Доул Макклиъри, Райли Гуин, трябва само да поискате.

— Имам хиляди въпроси — започна Райли и накара Егле да се усмихне.

— Това не е желание, а проучване. Може да останеш или да идваш когато пожелаеш и да се учиш. Стъкленият остров винаги ще бъде отворен за теб. Ако останеш, тук времето е различно. Ще получиш повече.

— Не, не — намеси се твърдо Доул. — Имаш си работата, имаш си глутницата. Добре ни е така — обърна се към Райли.

— Тя сама трябва да реши. Ще се откажеш ли от луната, Райли Гуин, от промяната и вълка?

— Аз... — Всичко в нея се напрегна. — Това е моята същност. Доул...

— И тъкмо нея обичам. — Той я улови за ръцете. — Ти помисли, че искам да те впечатля онази нощ, по време на първата промяна след битката. Но аз бях *впечатленият*. И започнах да се променям. Тези очи, вълчице моя. Не, не се отказвай от нищо.

— Това е моята същност. — Доволна, Райли отново се обърна към кралицата. — Достатъчно е, че вратите на острова са отворени за мен. Благодаря ви.

— Щях да се натъжа, ако беше избрала друго.

Докато Егле говореше, Райли видя елена, който прескочи пътеката, кошутата, която излезе от гората, жената, която държеше малко момиченце на скута си, розовобузата прислужница, която ѝ напълни ваната.

— Ти сменяш образа си.

— Аз съм във всички, от всички. Винаги бях с вас. А ти — обърна се тя към Дойл, — ще поискаш ли нещо?

— Отново имам семейство и с него направих нещо, в което се провалях три века. Имам и моята вълчица.

— Мракът те е белязал, дал ти е нещо — за което други копнеят — знаейки, че на теб то ще донесе мъка. Светлината може да вдигне проклятието. Отказваш ли се от безсмъртието?

— Невъзможно е. Дори Бран... — Дойл се обърна към него и видя нещо в погледа му. — Можеш ли?

— Поисках и ми беше показано. Възможно е.

— Чакай малко! Не го прави заради мен — настоя Райли. — Или по импулс. Умирането не е приятна работа и...

— Три века трудно могат да се нарекат импулс. — Надеждата, съвсем истинска, го накара да изпита болка. — Живот с теб? Истински? Наистина да живея, да знам, че всеки ден е безценен и мога да му се радвам като смъртен? Точно това искам!

— Тогава трябва да приемеш. — Егле протегна ръката си. Един прислужник се втурна напред, подаде ѝ стъклен бокал. — От твоя брат.

Бран взе бокала, извади шишенце с прозрачна течност от джоба си.

— Това е водата на живота, сътворена от светлина. Нейната чистота побеждава мрака, отменя проклятието. — Той изля водата в бокала. — Ако избираш да си смъртен, пий!

Дойл погледна водата, помисли за живота си, за смъртта, битките, дългите пътища, по които бе пътувал сам.

Вдигна последователно бокала към Бран, Саша, Аника и Сойер. И накрая — към Райли.

Към любовта на истинския му живот.

— Искам цяла глутница деца — каза и отпи.

— К-к-к... какво?

— Чу ме. — Той изчака един миг. — Не се чувствам различен.

— Ще ми кажеш ли какво разбираш под „глутница“?

— После ще говорим за това. — Той се обърна към кралицата. — Първото момиче от глутницата ни ще носи вашето име. Ще ви бъде благодарен през всичките дни, които имам от сега нататък.

— Родени сте един за друг. Виждам доста интересен живот в бъдеще. Имате благословията ми. Една кралица може и да царува с доброта и грижа, с мъдрост и справедливост, хората ѝ може и да благоденстват, но без онези, които биха рискували всичко, за да се изправят срещу злото, никой свят не процъфтява.

Имаше музика и празнуване, вино и радост. Пъстри шумолящи рокли, ярки светлини. Късно през нощта, в разгара на празненството, кралицата и нейните богини поведоха всички към брега.

Арианрод протегна ръка с меча си, поставен в семпла кожена ножница.

— Твой е.

— Наистина ли — изгледа я невярващо Райли. — Позволено ми е да го взема?

— Твой е.

— Тя беше наша сестра — каза Луна. — Ще скърбим заради онова, което можеше да бъде.

— И ще скърбим заради онова, което избра да бъде — добави Селена. — И ще ценим онова, което се завърна у дома. За Егле, сияйната, Огнената звезда!

— За Егле, сияйната, Водната звезда — продължи Луна.

— За Егле, сияйната, Ледената звезда. — Арианрод протегна длан като останалите богини. В тях се появиха и запулсираха звездите.

И полетяха, прорязвайки небето, оставяйки светла диря по пътя си към луната. Хората от Стъкления остров нададоха ликуващи викове, когато звездите се подредиха в свършена извивка, за да светят.

— Там ще бъдат вовеки, за да ги виждат всички светове, да се дивят и надяват. — Егле отново протегна ръце. — Лек път, пазители на Стъкления остров. Вратите му винаги ще са отворени за вас.

— Вървете си с радост. — Селена скръсти ръце на сърцето си.

— С любов. — Луна положи ръка на своето.

— С мир. — Арианрод потупа с юмрук своето.

И Райли се озова застанала до приятелите си край морската стена пред къщата на Бран.

— Майчице! — успя само да каже Сойер. — Не мога да повярвам, че всичко това се случи!

Като се смееше, все още в балната си рокля, Аника се запремята по моравата.

— Отново у дома. — Бран притегли Саша в обятията си.

— Всичко е добре, когато свършва добре.

— Аз имам *вълшебен меч*!

Дойл погледна към Райли.

— Ще ти е нужно обучение.

— Да, да, но аз имам *вълшебен меч*! — Тя го извади, вдигна го към небето. — Погледнете!

Мечът заблестя, докато сочеше към трите звезди под луната.

— Ние направихме това! Какво според теб ще кажат астронавтите за тях?

— Само ти можеш да зададеш подобен въпрос — усмихна се Дойл и поклати глава. После обгърна лицето ѝ с длани, взря се в очите, които обичаше. — Само ти.

— Може ли за момент! Съберете се за малко, ако обичате. — Сойер успя да хване премятащата се Аника.

— Важен момент. — Райли стисна ръката на Дойл, прегърна Саша през кръста. Изчака останалите си приятели да се присъединят към тях.

За да могат пазителите да застанат над морето, под Трите звезди. Обединени.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Стъкленият остров

Преводач: Маргарита Дограмаджян

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 23.03.2017

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Нина Славова

ISBN: 978-954-26-1670-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7173>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.